

Phương Trượng

Contents

Phương Trượng	15
1. Chương 1	16
2. Chương 2	16
3. Chương 3	16
4. Chương 4	16
5. Chương 5	16
6. Chương 6	16
7. Chương 7	16
8. Chương 8	16
9. Chương 9	16
10. Chương 10	16
11. Chương 11	16
12. Chương 12	16
13. Chương 13	16
14. Chương 14	16
15. Chương 15	16
16. Chương 16	16
17. Chương 17	16
18. Chương 18	16
19. Chương 19	16
20. Chương 20	16
21. Chương 21	16
22. Chương 22	16
23. Chương 23	16
24. Chương 24	16
25. Chương 25	16
26. Chương 26	16
27. Chương 27	16
28. Chương 28	16
29. Chương 29	16
30. Chương 30	16
31. Chương 31	16
32. Chương 32	16
33. Chương 33	16
34. Chương 34	16
35. Chương 35	16
36. Chương 36	16
37. Chương 37	16
38. Chương 38	16
39. Chương 39	16
40. Chương 40	16
41. Chương 41	16

42. Chương 42	16
43. Chương 43	16
44. Chương 44	16
45. Chương 45	16
46. Chương 46	16
47. Chương 47	16
48. Chương 48	16
49. Chương 49	16
50. Chương 50	16
51. Chương 51	16
52. Chương 52	16
53. Chương 53	16
54. Chương 54	16
55. Chương 55	16
56. Chương 56	16
57. Chương 57	16
58. Chương 58	16
59. Chương 59	16
60. Chương 60	16
61. Chương 61	16
62. Chương 62	16
63. Chương 63	16
64. Chương 64	16
65. Chương 65	16
66. Chương 66	16
67. Chương 67	16
68. Chương 68	16
69. Chương 69	16
70. Chương 70	16
71. Chương 71	16
72. Chương 72	16
73. Chương 73	16
74. Chương 74	16
75. Chương 75	16
76. Chương 76	16
77. Chương 77	16
78. Chương 78	16
79. Chương 79	16
80. Chương 80	16
81. Chương 81	16
82. Chương 82	16
83. Chương 83	16
84. Chương 84	16
85. Chương 85	16
86. Chương 86	16
87. Chương 87	16
88. Chương 88	16
89. Chương 89	16
90. Chương 90	16
91. Chương 91	16
92. Chương 92	16
93. Chương 93	16
94. Chương 94	16
95. Chương 95	16

96. Chương 96	16
97. Chương 97	16
98. Chương 98	16
99. Chương 99	16
100. Chương 100	16
101. Chương 101	16
102. Chương 102	16
103. Chương 103	16
104. Chương 104	16
105. Chương 105	16
106. Chương 106	16
107. Chương 107	16
108. Chương 108	16
109. Chương 109	16
110. Chương 110	16
111. Chương 111	16
112. Chương 112	16
113. Chương 113	16
114. Chương 114	16
115. Chương 115	16
116. Chương 116	16
117. Chương 117	16
118. Chương 118	16
119. Chương 119	16
120. Chương 120	16
121. Chương 121	16
122. Chương 122	16
123. Chương 123: Chức Năng Đánh Bạc.	16
124. Chương 124: Tới Bạch Mã Tự	21
125. Chương 125: Đấu Pháp Bạch Mã Tự (thượng)	24
126. Chương 125: Đấu Pháp Bạch Mã Tự (hạ)	26
127. Chương 126: Đại Lễ Khai Quang (thượng)	29
128. Chương 126: Đại Lễ Khai Quang (hạ)	31
129. Chương 127: Kể Xấu Mai Phục (thượng)	34
130. Chương 127: Kể Xấu Mai Phục (hạ)	36
131. Chương 128: Bí Mật Trong Thư (thượng)	38
132. Chương 128: Bí Mật Trong Thư (hạ)	41
133. Chương 129: Đêm Trước Quay Thưởng	43
134. Chương 130: Quay Thưởng Tháng Mười Một (thượng)	45
135. Chương 130: Quay Thưởng Tháng Mười Một (hạ)	48
136. Chương 131: Kích Động Điền Cuồng (thượng)	50
137. Chương 131: Kích Động Điền Cuồng (hạ)	52
138. Chương 132: Không Còn Là Mơ Ước	55
139. Chương 133: Chân Ngôn Áo Diệu (thượng)	57
140. Chương 133: Chân Ngôn Áo Diệu (hạ)	60
141. Chương 134: Võ Công Ác Độc (thượng)	62
142. Chương 134: Võ Công Ác Độc (hạ)	64
143. Chương 135: Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện (thượng)	67
144. Chương 135: Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện (hạ)	67
145. Chương 136: Bắt Giữ Hòa Thượng Quét Sân (thượng)	67
146. Chương 136: Bắt Giữ Hòa Thượng Quét Sân (hạ)	67
147. Chương 137: Nghi Hoặc Của Lão Đại	67
148. Chương 138: Lý Luận Hạt Giống Thuyết Phục Mã Tặc	67
149. Chương 139: Hoa Tiểu Hoàn	67

150. Chương 140:	Ngon Lửa Tò Mò Của Pháp Vương	67
151. Chương 141:	Hành Động	67
152. Chương 141:	Không Đả Thương Người	67
153. Chương 142:	Thuần Âm Thuần Dương	67
154. Chương 143:	Thuần Âm Thuần Dương	67
155. Chương 144:	Hành Động Quy Mô Lớn	67
156. Chương 145:	Sinh Tử Phù	67
157. Chương 146:	Lão Bất Tử	67
158. Chương 147:	Tịnh Niệm Thiền Tông	67
159. Chương 148:	Đưa Ông Táo	67
160. Chương 149:	Nhất Đổ Thần Công	67
161. Chương 150:	Thần Uy	67
162. Chương 151:	Huyết Ma Tàn Đồ	67
163. Chương 152:	Trận Chiến Chân Chính	67
164. Chương 153:	Thanh Trìng Cái Bang	67
165. Chương 154:	Giác Mộng Hộp Kịch Thập Bát La Hán	67
166. Chương 155:	Tâm Kết Của Vô Danh	67
167. Chương 156:	Mộ Dung Thu Vũ	67
168. Chương 157:	Hóa Tác Tương Tư Hồng Đậu Hồng	67
169. Chương 158:	Người Dưới Bềng Sấp Ra Rồi	67
170. Chương 159:	anh Như Nguyễn	67
171. Chương 160:	Thần Nữ Như Rau Cải	67
172. Chương 161:	Trúng Chiêu Rồi	67
173. Chương 162:	Phúc Của Thiếu Lâm	67
174. Chương 163:	Năm Mới Ở Thiếu Lâm	67
175. Chương 164:	Hệ Thống Thay Đổi	67
176. Chương 165:	Năm Mới Lễ Trọng	67
177. Chương 166:	Ba Quyển Bí Tích	67
178. Chương 167:	Bí Mật Tàng Kinh Các	67
179. Chương 168:	Uy Hiếp	67
180. Chương 169:	Ước Hẹn Chí Dương	67
181. Chương 170:	Cao Trào Đột Phá Thiếu Lâm	67
182. Chương 171:	Lão Tăng Xuân Thụy Đồ	67
183. Chương 172:	Thầy Trò Hoa Sơn Phái	67
184. Chương 173:	Đệ Tử Hoa Sơn	67
185. Chương 174:	Hệ Thống Mới	67
186. Chương 175:	Câu Đối.	67
187. Chương 176:	Trong Tối Là Ai?	67
188. Chương 177:	Bất Ngờ Huyết Ma Tàn Đồ.	67
189. Chương 189		67
190. Chương 190		67
191. Chương 179:	Tứ Đại Mỹ Nhân	67
192. Chương 180:	Kinh Biên	67
193. Chương 181:	Giải Huyền Cơ	67
194. Chương 182:	Thất Bại Trong Gang Tắc	67
195. Chương 183:	Uy Hiếp Của Thiên Ma Bát Âm (1)	67
196. Chương 183:	Uy Hiếp Của Thiên Ma Bát Âm (2)	67
197. Chương 184:	Bi Kịch Dưới Trời Xanh (1)	67
198. Chương 184:	Bi Kịch Dưới Trời Xanh (2)	67
199. Chương 185:	Tắc Cả Rồi Đi (1)	67
200. Chương 185:	Tắc Cả Rồi Đi (2)	67
201. Chương 186:	Quân Tử Thi	67
202. Chương 187:	Ai Là Hung Thủ (1)	67
203. Chương 187:	Ai Là Hung Thủ (2)	67

204.	Chương 188: Phi Thăng Thành Tiên(1)	67
205.	Chương 188: Phi Thăng Thành Tiên(2)	67
206.	Chương 189: Phần Thưởng Siêu Cấp Của Hệ Thống Mới	67
207.	Chương 190: Tìm Ra Sơ Hở	67
208.	Chương 191: Đại Thu Hoạch	67
209.	Chương 192: Thủ Tọa Bồ Đề Đường	67
210.	Chương 193: Lấy Một Dịch Trăm	67
211.	Chương 194: Khẩn Cô Chú Siêu Cấp	67
212.	Chương 195: Không Động Tiên Trưởng Giá Lâm	67
213.	Chương 196: Đánh Cuộc Với Vô Danh	67
214.	Chương 197: Xuất Môn	67
215.	Chương 198: Cải Trang Thành Công Tử	67
216.	Chương 199: thiên Nhai Hà Xứ Bất Tương Phù	67
217.	Chương 200.: Thủ Cung Xa	67
218.	Chương 201. Mộ Dung Thu Vũ Thay Đổi	67
219.	Chương 202: Một Đóa Hoa Nhỏ Màu Trắng	67
220.	Chương 203: Bại Lộ Thân Phận	67
221.	Chương 204: Cự Kỳ Nguy Hiểm	67
222.	Chương 205: Tử Cầm Chi Điện	67
223.	Chương 206: Biến Cố Bất Ngờ	67
224.	Chương 207: Chữa Thương Thế Nào Đây??	67
225.	Chương 208: Quần Chử Đình.	67
226.	Chương 209: Nguồn Gốc Của Hạng Phúc	67
227.	Chương 210: Cuộc Sống Như Sương Cũng Như Áo	67
228.	Chương 211: Thép Ròng Có Thể Hóa Mềm	67
229.	Chương 212: Tận Diệt.	67
230.	Chương 213: Trở Lại Thiếu Lâm.	67
231.	Chương 214: Quay Thưởng Tháng 3	67
232.	Chương 215: Đại Thánh	67
233.	Chương 216.1: Leo Núi Tập Thể	67
234.	Chương 217: Thi Chạy 100m	67
235.	Chương 218: Hậu Thiên Viên Mãn	67
236.	Chương 219: Thất Độc Đan	67
237.	Chương 220: Chiến Tranh Bộc Phát Bận Rộn	67
238.	Chương 221: Nửa Đêm Hương Thầm Đến	67
239.	Chương 222: Hoàng Châu Mộ Dung Gia	67
240.	Chương 223: Kinh Biên	67
241.	Chương 224: Nhất Chỉ Đẳng Thiên	67
242.	Chương 225 : Trọng Thương	67
243.	Chương 226. Vô Lại.	67
244.	Chương 227: Tình Mê.	67
245.	Chương 228: Thất Diệu Tình Kiếp	67
246.	Chương 229: Chuyện Hàng Châu.	67
247.	Chương 230: Linh Ẩn Tự.	67
248.	Chương 231: Cơn Đau Khó Hiểu	67
249.	Chương 232: Quay Thưởng Tiết Đoan Ngọ	67
250.	Chương 233: Bí Mật Linh Ẩn Tự	67
251.	Chương 234: Chuông Vàng Cường Hăng.	67
252.	Chương 235: La Hán Cùng Quan Âm	67
253.	Chương 236: Lương Thuyền Quyên.	67
254.	Chương 237: Câu Đối Tuyệt Diệu Sau Cùng.	67
255.	Chương 238: Đoạn Kiều Độ Kiếp.	67
256.	Chương 239 : Biến Cố Nam Thiếu Lâm.	67
257.	Chương 240: Đề Chử Khiêu Khách	67

258. Chương 241:	Hồng Nhạn	67
259. Chương 242:	Hồi Âm Của An Như Nguyễn	67
260. Chương 243:	Đổi Phương Ra Tay.	67
261. Chương 244:	Bí Mật Bàn Mưu	67
262. Chương 245:	Võ Sĩ Quyền Anh.	67
263. Chương 246:	Ảo Tưởng Thiên Trúc.	67
264. Chương 247:	An Táng	67
265. Chương 248:	Đi Hay Ở	67
266. Chương 249:	Một Phát 500 Trượng.	67
267. Chương 250:	Kế Hoạch Tác Chiến.	67
268. Chương 251:	Cuộc Chiến Bắt Đầu.	67
269. Chương 252:	Ấu Đả.	67
270. Chương 253:	Quay Thưởng Trong Thời Chiến	67
271. Chương 254:	Quay Thưởng May Mắn	67
272. Chương 255:	Cặp Đôi Hoàn Hảo.	67
273. Chương 256:	Đánh Trận Kiểu Mới.	67
274. Chương 274		67
275. Chương 258:	Ngưu Ma Vương Xông Ngang Đánh Thẳng	67
276. Chương 259:	Thiếu Lâm Quật Khởi	67
277. Chương 260:	Chuyện Tốt Tới Cửa	67
278. Chương 261:	Hộ Quốc Đại Sư	67
279. Chương 262:	Là An Tỷ Tỷ Sao?	67
280. Chương 263:	Con Điền Cuối Cùng Của Quan Thiên Chiêu	67
281. Chương 264:	Anh Minh	67
282. Chương 265:	Lựa Chọn Của (1)	67
283. Chương 265:	Lựa Chọn Của (2)	67
284. Chương 266:	Thắng Tay Đánh Một Trận Đi, ! (1)	67
285. Chương 266:	Thắng Tay Đánh Một Trận Đi, ! (2)	67
286. Chương 267:	Khổ Chiến	67
287. Chương 268:	Về Nhà (1)	67
288. Chương 268:	Về Nhà (2)	67
289. Chương 269:	Hệ Thống Quay Thưởng Hai Lần. (1)	67
290. Chương 269:	Hệ Thống Quay Thưởng Hai Lần . (2)	67
291. Chương 270:	Biến Cố Thất Tịch	67
292. Chương 271:	Thổ Lộ Tâm Tình (1)	67
293. Chương 271:	Thổ Lộ Tâm Tình (2)	67
294. Chương 272:	Cừu Nhân Gặp Mặt	67
295. Chương 273:	Hé Lộ Chân Tướng (1)	67
296. Chương 273:	Hé Lộ Chân Tướng (2)	67
297. Chương 274:	Linh Lung Kỳ Cục (1)	67
298. Chương 274:	Linh Lung Kỳ Cục (2)	67
299. Chương 275:	Thu Mua Tuyệt Liên	67
300. Chương 276:	Mật Tông Thiên Tông (1)	67
301. Chương 276:	Mật Tông Thiên Tông (2)	67
302. Chương 277:	Qua Kinh Khủng (1)	67
303. Chương 278:	Qua Kinh Khủng (2)	67
304. Chương 278:	Hết Chim Bể Cung	67
305. Chương 279:	Liều Vói Thiên Sơn Lục Dương Chưởng (1)	67
306. Chương 279:	Liều Vói Thiên Sơn Lục Dương Chưởng (1)	67
307. Chương 280:	Tìm Cách Cứu Mạc Thiên Tà (1)	67
308. Chương 280:	Tìm Cách Cứu Mạc Thiên Tà (2)	67
309. Chương 281:	Mạc Thiên Tà Ra Ngoài	67
310. Chương 282:	Bốn Loại Tuyệt Kỹ (1)	67
311. Chương 282:	Bốn Loại Tuyệt Kỹ (2)	67

312.	Chương 283: Quay Thưởng Thất Tịch (1)	67
313.	Chương 283: Quay Thưởng Thất Tịch (2)	67
314.	Chương 284: Phần Thưởng Bất Ngờ	67
315.	Chương 285: Lão Ma Tề Tụ (1)	67
316.	Chương 285: Lão Ma Tề Tụ (2)	67
317.	Chương 286: Hồng Nhan Bạc Mệnh	67
318.	Chương 287: Phúc Vũ Kiếm Và Độc Cô Cửu Kiếm	67
319.	Chương 287: Phúc Vũ Kiếm Và Độc Cô Cửu Kiếm	67
320.	Chương 288: Hai Phe Giao Đấu	67
321.	Chương 288: Hai Phe Giao Đấu	67
322.	Chương 289: Thử Sức Lần Đầu Tiên.	67
323.	Chương 290: Hòa Thượng Diên Cuồng	67
324.	Chương 290: Hòa Thượng Diên Cuồng	67
325.	Chương 291: Như Lai Thần Chú	67
326.	Chương 291: Như Lai Thần Chú	67
327.	Chương 327	67
328.	Chương 293: Bia Sống	67
329.	Chương 293: Bia Sống	67
330.	Chương 294: Lời Nói Dối Thử Lời Nói Dối	67
331.	Chương 294: Lời Nói Dối Thử Lời Nói Dối	67
332.	Chương 295 : Tạo Hóa Treu Người	67
333.	Chương 296: Đấu Mã Chấn Tây	67
334.	Chương 297: Đòn Cuối Cùng Của	67
335.	Chương 298. Nạn Nhân Chiến Đấu	67
336.	Chương 299: Trở Về	67
337.	Chương 300: Tri Khách Thăng	67
338.	Chương 301: Lời Đồn Bèn Xấu	67
339.	Chương 302: Ước Hẹn Trùng Dương	67
340.	Chương 303: Tuyệt Sắc Song Kiều	67
341.	Chương 304: Khổng Tước Vương Triều	67
342.	Chương 305: Thiên Quốc	67
343.	Chương 306: Lần Đầu Tiên Nghe Bồ Kim Tự	67
344.	Chương 307: Tặng Nhân Đến Từ Thịnh Đường	67
345.	Chương 308: Nữ Tử Kỳ Quái	67
346.	Chương 309: Hứa Tiềm Tiềm	67
347.	Chương 310: Sát Cơ Tiềm Ẩn	67
348.	Chương 311: Hệ Thống Trục Trắc	67
349.	Chương 312: Hệ Thống Quay Thưởng Khôi Phục	67
350.	Chương 313: Quay Thưởng Thảng Bầy	67
351.	Chương 314: Bạo Quân Thiên Trúc Tương Lai	67
352.	Chương 315: Chiêu Phò Mã	67
353.	Chương 316: Kim Cương Pháp Vương	67
354.	Chương 317: Câu Nói Đầu Tiên	67
355.	Chương 318: Chân Ý Của Phật	67
356.	Chương 319: Chứng Cứ Chấn Triều Đình	67
357.	Chương 320: Thuyết Phục A Dục Già	67
358.	Chương 321: Người Thỉnh Kinh	67
359.	Chương 322: Phủ Quốc Sư	67
360.	Chương 323: Bất Ngờ Dưới Địa Đạo	67
361.	Chương 324: Sông Hằng Chảy Ngược	67
362.	Chương 325: Cả Đời Làm Ni Cô	67
363.	Chương 326: Đệ Tử Đầu Tiên	67
364.	Chương 327: Trở Về Đông Thổ	67
365.	Chương 328: Phong Thái Của Vô Lâm Minh Chủ	67

366. Chương 329:	Điểm Kỳ Quái Giữa Phụ Tử	67
367. Chương 330:	Thiếu Lâm Tự Muốn Phân Tự	67
368. Chương 331:	Mâu Thuẫn Nội Bộ Thiếu Lâm	67
369. Chương 332:	Đạo Lý Của	67
370. Chương 333:	Độc Kế	67
371. Chương 334:	Nghi Là Dâm Tăng	67
372. Chương 335:	Hoạt Động Ngầm	67
373. Chương 336:	Nguy Cơ Cứu Viện	67
374. Chương 337:	Tứ Đại Danh Kiếm	67
375. Chương 338:	Cùng Uyển Quân Ở Đáy Nước	67
376. Chương 339:	Cơ Hội Đột Phá	67
377. Chương 340:	Phá Vỡ Xiềng Xích	67
378. Chương 341:	Đội Đột Kích Thiếu Lâm	67
379. Chương 342:	Điều Kiện Nhập Minh	67
380. Chương 343:	Xung Kích Cảnh Giới Tiên Thiên	67
381. Chương 344:	Áo Tửng	67
382. Chương 345:	Quay Thưởng Trung Thu	67
383. Chương 346:	Dịch Cân	67
384. Chương 347:	Âm Dương Điều Hòa Dung Chân Khí	67
385. Chương 348:	Tam Phân Chân Dương Khí	67
386. Chương 349:	Hém Mộc Nhân	67
387. Chương 350:	Mạo Phạm Thiếu Lâm	67
388. Chương 351:	Thiếu Lâm Bát Bộ Chúng	67
389. Chương 352:	Thiên Long Bát Bộ	67
390. Chương 353:	Dẫn Xà Xuất Động	67
391. Chương 354:	Hấp Tinh Đại Pháp	67
392. Chương 355:	Kỹ Thập Chiết Đẩu Cấp Hoàng Kim, Thiên Ma Hàng Phục	67
393. Chương 356:	Cút Đi Lỗi Con	67
394. Chương 357:	Quy Củ Của Võ Lâm Minh	67
395. Chương 358:	Thần Toán Tử	67
396. Chương 359:	Khách Tới Trước Khi Quay Thưởng	67
397. Chương 360:	Quay Thưởng Tháng Tám	67
398. Chương 361:	Đạt Được Áo Cảnh	67
399. Chương 362:	Khảo Sát Của Võ Lâm Minh	67
400. Chương 363:	Địa Phương Kinh Khủng	67
401. Chương 364:	Sát Cơ Khắp Nơi	67
402. Chương 365:	Quỷ Lợn Đầy Trời	67
403. Chương 366:	Lục Mạch Thần Kiếm Cùng Ngôi Vị Hoàng Đế	67
404. Chương 367:	Uy Hiếp	67
405. Chương 368:	Vẽ Dị Thường Của Đông Phương Minh	67
406. Chương 369:	Bên Trong Hồ Điệp Cốc	67
407. Chương 370:	Môn Phái Trầm Luân	67
408. Chương 371:	Tửu Tuyển Trời Ban	67
409. Chương 372:	Thiếu Nữ Thần Bí	67
410. Chương 373:	Đằm Trong Trăng Sáng	67
411. Chương 374:	Thiếu Lâm Nhập Minh	67
412. Chương 375:	Hoàn Tục Làm Gì	67
413. Chương 376:	Quay Thưởng Tiết Trùng Dương	67
414. Chương 377:	Quay Thưởng Kịch Tính	67
415. Chương 378:	Túi Hương Thù Du	67
416. Chương 379:	Sau Tắm Bình Phong Có Cái Gì?	67
417. Chương 380:	Đại Hội Bắt Đầu	67
418. Chương 381:	Bỏ Phiếu Nhập Minh	67
419. Chương 382:	Quyết Định Cuối Cùng Của Đông Phương Minh	67

420. Chương 383:	Triệu Vô Cực Phẫn Kích	67
421. Chương 384:	Biến Cố Ngoài Ý Muốn	67
422. Chương 385:	Bách Hoa Độc	67
423. Chương 386:	Đưa Người Rời Đi	67
424. Chương 387:	Bí Mật Thiên Ma Bát Âm	67
425. Chương 388:	Lên Vào Đại Điện Minh Chủ	67
426. Chương 389:	Nhân Vật Thần Bí	67
427. Chương 390:	Ngày Cuối Cùng	67
428. Chương 391:	So Tài Kết Thúc	67
429. Chương 392:	Ngâm Máu Phun Người	67
430. Chương 393:	Người Như Hoa, Người Trong Hoa	67
431. Chương 394:	Thieu Thân	67
432. Chương 395:	Bát Âm Xuất, Đoạn Hồn Khúc	67
433. Chương 396:	Đỗ Quyên Khấp Huyết	67
434. Chương 397:	Quỳ Hoa Hướng Nhật	67
435. Chương 398:	Ngang Trời Xuất Thế	67
436. Chương 399:	Một Đường Sinh Cơ	67
437. Chương 400:	Một Đạo Sinh Tử Môn	67
438. Chương 401:	Giấy Dưa Cầu Sinh	67
439. Chương 402:	Truy Sát	67
440. Chương 403:	Lần Trốn	67
441. Chương 404:	Chuyện Lạ Trong Đại Điện Minh Chủ	67
442. Chương 405:	Nịnh Hót Cũng Không Biết	67
443. Chương 406:	Chỉ Có Thể Sống Một Người	67
444. Chương 407:	Phòng Cửa Đông Phương Minh	67
445. Chương 408:	Là Nam Hay Nữ?	67
446. Chương 409:	Phá Kén Thành Bướm	67
447. Chương 410:	Nữ Nhân Bá Đạo	67
448. Chương 411:	Ái Tình Vô Thường	67
449. Chương 412:	Ngủ Cùng Nhau	67
450. Chương 413:	Bát Bộ Chúng Khẩn Na La	67
451. Chương 414:	Một Chiêu Tuyệt Kỹ	67
452. Chương 415:	Loạn Trường An	67
453. Chương 416:	Oan Gia Lộ Hẹp	67
454. Chương 417:	Kỳ Phùng Dịch Thủ	67
455. Chương 418:	Quay Thuởng Tháng 9	67
456. Chương 419:	Dầu Sôi Lửa Bỏng	67
457. Chương 420:	Hệ Thống Khác Thường	67
458. Chương 421:	Sơ Hở Cửa Hệ Thống	67
459. Chương 422:	Lãnh Cung Tương Ngộ	67
460. Chương 423:	Nỗi Lòng	67
461. Chương 424:	Bố Trí Của Triệu Nguyên Khuê	67
462. Chương 425:	Cái Chết Của	67
463. Chương 426:	Không Cần Nhìn Y Phục	67
464. Chương 427:	Vô Lâm Sắp Loạn	67
465. Chương 428:	Bác Minh Thần Công	67
466. Chương 429:	Đánh Cuộc Cùng Vô Danh	67
467. Chương 430:	Phiền Phức Tới	67
468. Chương 431:	Thực Lực Bắc Thiếu Lâm	67
469. Chương 432:	Hỏi Ý Phật Tổ	67
470. Chương 433:	Xung Đột	67
471. Chương 434:	Tỷ Thí	67
472. Chương 435:	Ai Cao Ai Thấp?	67
473. Chương 436:	Minh Chủ Phô Trương	67

474. Chương 437:	Minh Chủ Cũng Không Nhận Ra	67
475. Chương 438:	Vô Danh Tổ Thái Độ	67
476. Chương 439:	Không Chứa Nữ Tử	67
477. Chương 440:	Chuyện Cũ Của Đông Phương Tình	67
478. Chương 441:	Thiếu Lâm Lại Đột Phá	67
479. Chương 442:	Sứ Giả Thánh Giáo	67
480. Chương 443:	Càn Khôn Đại Na Di	67
481. Chương 444:	Thực Lực Tiến Nhanh	67
482. Chương 445:	Phong Thư Bất Ngờ	67
483. Chương 446:	Quay Thưởng Trên Trời	67
484. Chương 447:	Bệnh Nhân Mộ Dung Thu Vũ	67
485. Chương 448:	Phương Pháp Giải Độc	67
486. Chương 449:	Âm Dương Lộet Xác	67
487. Chương 450:	Hóa Công	67
488. Chương 451:	Uớc Hẹn Thiên Sơn	67
489. Chương 452:	Đại Tuyết Cốc	67
490. Chương 453:	Lão Ma Tề Tụ	67
491. Chương 454:	Truyền Thừa Huyết Ma	67
492. Chương 455:	Gặp Lại Độc Cô Cửu Kiếm	67
493. Chương 456:	Gặp Gỡ Quái Vật	67
494. Chương 457:	Nữ Nữ	67
495. Chương 458:	Người Thừa Kế	67
496. Chương 459:	Niệm Từ Thần Ni	67
497. Chương 460:	Nguyên Giáp	67
498. Chương 461:	Kết Đồng Minh	67
499. Chương 462:	Hoa Cô Nương	67
500. Chương 463:	Địa Điểm Truyền Thừa	67
501. Chương 464:	Công Lực Tăng Vọt	67
502. Chương 465:	Tranh Đoạt Truyền Thừa	67
503. Chương 466:	Hàn Băng Liệt Hỏa Chưởng	67
504. Chương 467:	Truyền Thừa Tà Ác	67
505. Chương 468:	Tình Huống Ký Dị	67
506. Chương 469:	Hóa Huyết Ma Công	67
507. Chương 470:	Người Thắng Lớn Nhất	67
508. Chương 471:	Thiên Cơ Lão Nhân	67
509. Chương 472:	Kế Vô Song	67
510. Chương 473:	Thất Tinh Liên Châu	67
511. Chương 474:	Con Khỉ	67
512. Chương 475:	Họa Bì	67
513. Chương 476:	Kể Chuyện Ma	67
514. Chương 477:	Đại Hạ Quốc	67
515. Chương 478:	Giáo Hóa Tây Vực	67
516. Chương 479:	Quay Thưởng Đưa Ông Táo	67
517. Chương 480:	Hệ Thống Tướng Thưởng Đồng Bộ	67
518. Chương 481:	Sét Đánh Ngang Tai	67
519. Chương 482:	Năm Mới Đến	67
520. Chương 483:	Quay Thưởng Tết	67
521. Chương 484:	Mất Trí	67
522. Chương 485:	Thiếu Lâm Giá Lâm	67
523. Chương 486:	Ngăn Cản Bước Tiến Thiếu Lâm	67
524. Chương 487:	Khẩu Chiến	67
525. Chương 488:	Đấu Với Linh Hư Tử	67
526. Chương 489:	Thiên Cương Bắc Đấu Trận	67
527. Chương 490:	Phật Quốc Hiện	67

528. Chương 491:	Trận Chiến Máu Chốt	67
529. Chương 492:	Ngũ Quỷ Xuyên Cung	67
530. Chương 493:	Thắng Bại	67
531. Chương 494:	Manh Mối Để Lại	67
532. Chương 495:	Xử Lý Thiếu Lâm	67
533. Chương 496:	Bí Mật Tiên Thiên Viên Mãn	67
534. Chương 497:	Bể Quan Ba Tháng	67
535. Chương 498:	Thiếu Lâm Kháng Dịch	67
536. Chương 499:	Tỷ Thí Giữa Tiên Thiên Viên Mãn Lần Thứ Hai	67
537. Chương 500:	Hợp Kích	67
538. Chương 501:	Thật Là Khó Chịu	67
539. Chương 502:	Điên Cuồng Làn Cuối	67
540. Chương 503:	Thần Long Tam Điệp	67
541. Chương 504:	Kết Cục Cuối Cùng	67
542. Chương 505:	Toàn Thể Thiếu Lâm Tu Luyện	67
543. Chương 506:	Đàn Gì?	67
544. Chương 507:	Thời Luân Kinh	67
545. Chương 508:	Tây Vực! Lên Đường!	67
546. Chương 509:	Phó Giáo Chủ Lạc Hoa Thần Giáo	67
547. Chương 510:	Tao Ngộ Trong Sa Mạc	67
548. Chương 511:	Nữ Đệ Tử	67
549. Chương 512:	Ngũ Ngũ	67
550. Chương 513:	Thu Phục Thiên Chúng	67
551. Chương 514:	Hành Trình Sa Mạc	67
552. Chương 515:	Quay Thưởng Tết Đoan Ngọ	67
553. Chương 516:	Quay Thưởng Ba Năm Tròn	67
554. Chương 517:	Hòa Thượng Đây Là Ai	67
555. Chương 518:	Giả Tiên Thiên Viên Mãn	67
556. Chương 519:	Bất Bần Tăng Làm Chuyện Xấu	67
557. Chương 520:	Giả Mạo	67
558. Chương 521:	Trở Thành Tình Dịch	67
559. Chương 522:	Diễn Trò	67
560. Chương 523:	Tiên Sinh Hậu Sinh	67
561. Chương 524:	Thiên Nhân Bí Thuật	67
562. Chương 525:	Tới Dâng Nội Lực	67
563. Chương 526:	Cuối Cùng Cũng Tới	67
564. Chương 527:	Xuan Được Mạnh Nhất	67
565. Chương 528:	Thịnh Yển	67
566. Chương 529:	Mị Vũ Giấu Sát Cơ	67
567. Chương 530:	Còn Có Thể Chiến Đấu?	67
568. Chương 531:	Cường Hãn	67
569. Chương 532:	Lựa Chọn Gian Nan	67
570. Chương 533:	Dưới Ánh Trăng	67
571. Chương 534:	Khoog Thể Nói	67
572. Chương 535:	Chật Vật Hai Chọn Một	67
573. Chương 536:	Vô Tình	67
574. Chương 537:	Vô Tình Kiếm Đạo	67
575. Chương 538:	Gặp Phải Tập Kích	67
576. Chương 539:	Hội Ngộ Thiên Cơ Lão Nhân	67
577. Chương 540:	Thất Tinh Đẳng	67
578. Chương 541:	Tra Xét Nhiệm Vụ	67
579. Chương 542:	Tra Xét Phần Thưởng	67
580. Chương 543:	Quay Thưởng Tháng Năm	67
581. Chương 544:	Môn Võ Học Mới	67

582.	Chương 545:	Địch Nhân Xuất Hiện	67
583.	Chương 546:	Giác Ngộ Cao Thủ	67
584.	Chương 547:	Diệu Dụng Của Đạo Cụ	67
585.	Chương 548:	Sóng Âm Vô Địch	67
586.	Chương 549:	Nội Lực Tăng Tiến	67
587.	Chương 550:	Huyết Ảnh Thần Công	67
588.	Chương 551:	Nhập Ma	67
589.	Chương 552:	Song Kiếm Hợp Bích	67
590.	Chương 553:	Bí Mật Huyết Ma Tàn Đồ	67
591.	Chương 554:	Địch Nhân Mạnh Nhất Đến	67
592.	Chương 555:	Chiến Đấu Với Tiên Thiên Viên Mãn	67
593.	Chương 556:	Một Đòn Sau Cuối	67
594.	Chương 557:	Kết Quả Xem Bói	67
595.	Chương 558:	Bên Nguyệt Nha Tuyền	67
596.	Chương 559:	Sa La Song Thụ Viên	67
597.	Chương 560:	Thu Nhận Bốn Người	67
598.	Chương 561:	Tái Kiến Lý Thanh Hoa	67
599.	Chương 562:	Phụ Trách Tới Cùng	67
600.	Chương 563:	Tâm Sự Của Lý Thanh Hoa	67
601.	Chương 564:	Động Tình	67
602.	Chương 565:	Câu Trả Lời Quan Trọng Nhất	67
603.	Chương 566:	Sản Phẩm Của Ất Là Tinh Phẩm	67
604.	Chương 567:	Phi Dao	67
605.	Chương 568:	Không Thể Bỏ Mặc	67
606.	Chương 569:	Kề Vai Chiến Đấu	67
607.	Chương 570:	Ba Đòn Của	67
608.	Chương 571:	Biết Đi Về Đâu	67
609.	Chương 572:	Thực Lực Tổng Thể Thiếu Lâm	67
610.	Chương 573:	Thiếu Lâm Nóng Bỏng	67
611.	Chương 574:	Có Người Muốn Xuống Núi	67
612.	Chương 575:	Miếu Nghèo Hòa Thượng Nghèo	67
613.	Chương 576:	Đau Đầu Nhức Óc	67
614.	Chương 577:	Kế Hoạch Xây Dựng	67
615.	Chương 578:	Báo Ân	67
616.	Chương 579:	Vây Giết Viên Mãn	67
617.	Chương 580:	Quay Thưởng Tháng Sáu	67
618.	Chương 581:	Phần Thưởng Cuối Cùng	67
619.	Chương 582:	Hình Dáng Ban Đầu	67
620.	Chương 583:	Biến Thái	67
621.	Chương 584:	Kết Cục	67
622.	Chương 585:	Tịch Mịch	67
623.	Chương 586:	Nhất Thiên Hạ	67
624.	Chương 587:	Chuyện Đình Bất Nhị	67
625.	Chương 588:	Nữ Tử Kỳ Lạ	67
626.	Chương 589:	Ngự	67
627.	Chương 590:	Địa Phương Ước Định	67
628.	Chương 591:	Xem Thử Là Ai?	67
629.	Chương 592:	Chia Sẻ Niềm Vui	67
630.	Chương 593:	Quay Thưởng Thất Tịch	67
631.	Chương 594:	Nơi Bắt Nguồn Của Phật Giáo	67
632.	Chương 595:	Thì Ra Là Giả Mạo	67
633.	Chương 596:	Vô Cùng Căng Thẳng	67
634.	Chương 597:	Kiểm Điểm Trận	67
635.	Chương 598:	Toàn Thân Sáng Chói	67

636. Chương 599:	Chiêu Số Đả Cầu Bổng	67
637. Chương 600:	Đại Chiến Mạnh Kỹ Thiên	67
638. Chương 601:	Người Thỉnh Kinh Đến Thiếu Lâm	67
639. Chương 602:	Truyền Kinh	67
640. Chương 603:	Chạy Tới Thiếu Lâm	67
641. Chương 604:	Phần Thưởng Thần Bí	67
642. Chương 605:	Thần Nữ Khích Lệ	67
643. Chương 606:	So Tài Làm Nóng	67
644. Chương 607:	Đổi Trận Mạc Thiên Tà	67
645. Chương 608:	Phật Quang Trong Mưa Kiếm	67
646. Chương 609:	Gầm Thét Đi, Như Lai Thần Chưởng!	67
647. Chương 610:	Thắng Bại Cuối Cùng	67
648. Chương 611:	Quay Thưởng Tháng Bảy	67
649. Chương 612:	Phản Đồ Thiếu Lâm	67
650. Chương 613:	Tâm Linh Thương Tổn	67
651. Chương 614:	Là Ai Phá Hủy?	67
652. Chương 615:	Bí Sử Giang Hồ	67
653. Chương 616:	Quay Thưởng Trung Thu	67
654. Chương 617:	Nhật Thực	67
655. Chương 618:	Thực Lực Hai Bên	67
656. Chương 619:	Tiến Quân Thiếu Lâm Tự	67
657. Chương 620:	Thiên Ngoại Phi Tiên	67
658. Chương 621:	Quân Bài Tẩy	67
659. Chương 622:	Hoàn Thành Nhiệm Vụ	67
660. Chương 623:	Chiến Đấu Sôi Trào	67
661. Chương 624:	Tất Cả Ra Trận	67
662. Chương 625:	Quân Đoàn Mỹ Nữ	67
663. Chương 626:	Phi Dao Đoạt Mệnh	67
664. Chương 627:	Đấu Huyết Ma	67
665. Chương 628:	Lấy Một Địch Hai	67
666. Chương 629:	Cứu Tinh Hay Phiền Phức	67
667. Chương 630:	Không Nên Cố Ý Chọc Giận Nữ Nhân	67
668. Chương 631:	Lấy Hai Chọi Hai	67
669. Chương 632:	Hồn Thiên Bảo Giám	67
670. Chương 633:	Chiến Đấu Kết Thúc	67
671. Chương 634:	Tự Do Lựa Chọn	67
672. Chương 635:	Lựa Chọn Cửa	67
673. Chương 636:	Thời Luân Tôn Giả	67
674. Chương 637:	Hoàng Căn Đạo	67
675. Chương 638:	Đánh Cuộc Giữa Thiên Tài	67
676. Chương 639:	Chiến Đấu Với Hầu Tinh	67
677. Chương 640:	Kết Quả Đánh Cuộc	67
678. Chương 641:	Đại Tuyền Minh Chủ	67
679. Chương 642:	Nhờ Giúp Đỡ	67
680. Chương 643:	Tiềm Thức Của Nhiệm Đông Dạ	67
681. Chương 644:	Chiến Đấu Vượt Cấp	67
682. Chương 645:	Điều Kiện Trao Đổi	67
683. Chương 646:	Ba Viên Đan Dược	67
684. Chương 647:	Nên Uống Viên Nào?	67
685. Chương 648:	Thấy Qua Là Không Quên Được	67
686. Chương 649:	Đều Là Lần Đầu Tiên	67
687. Chương 650:	Phản Kích	67
688. Chương 651:	Quay Thưởng Tháng Chín	67
689. Chương 652:	Công Phu Thiếu Lâm	67

690. Chương 653:	Kẻ Ngưỡng Mộ	67
691. Chương 654:	Chiến Nam Triều Phong	67
692. Chương 655:	Thần Long Độc Long	67
693. Chương 656:	Trận Chiến Giữa Sư Tỷ Cùng Sư Đệ	67
694. Chương 657:	Tỷ Thí Giữa Đầu Trọc	67
695. Chương 658:	Bất Ngờ Hàng Ma Phi Xử	67
696. Chương 659:	Thanh Hàng Ma Phi Xử Thứ Ba	67
697. Chương 660:	Kết Quả Quyết Chiến Minh Chủ	67
698. Chương 661:	Đưa Ra Lựa Chọn	67
699. Chương 662:	Biện Pháp Giải Quyết	67
700. Chương 663:	Cảm Ngộ Cửa Nhiệm Đông Dạ	67
701. Chương 664:	Mê Hồn Trận	67
702. Chương 665:	Nguy Cơ Cực Độ	67
703. Chương 666:	Trước Màn Và Sau Màn	67
704. Chương 667:	Tổng Động Viên	67
705. Chương 668:	Quay Thưởng Tháng Chín	67
706. Chương 669:	Chủ Nhân Mật Tông	67
707. Chương 670:	Gặp Thời Luân Tôn Giả	67
708. Chương 671:	Bên Trong Áo Cảnh	67
709. Chương 672:	Chiến Đấu Tiếp Tục	67
710. Chương 673:	Khéo Léo Lôi Kéo	67
711. Chương 674:	Kim Cương Phục Ma Quyển	67
712. Chương 675:	Phần Thưởng Của Hệ Thống	67
713. Chương 676:	Biến Hóa Cực Lớn Trong Ba Tháng	67
714. Chương 677:	Ven Bờ Thiên Trì	67
715. Chương 678:	Trò Chuyện Bên Hồ	67
716. Chương 679:	Rượu Không Say Người Người Tự Say	67
717. Chương 680:	Bái Biệt Đồng Tử Công	67
718. Chương 681:	Thời Gian Trôi Qua Trong Nháy Mắt	67
719. Chương 682:	Một Lần Cuối Cùng	67
720. Chương 683:	Thần Long Hiện Thế	67
721. Chương 684:	Trước Giờ Tấn Công	67
722. Chương 685:	Có Phải Bẫy Rập Hay Không?	67
723. Chương 686:	Quay Thưởng Tháng Giêng	67
724. Chương 687:	Hệ Thống Trừng Phạt	67
725. Chương 688:	Cửu Dương Hùng Mạnh	67
726. Chương 689:	Trò Chuyện Trong Bóng Tối	67
727. Chương 690:	Trí Tuệ Của	67
728. Chương 691:	Đại Chiến Mở Màn	67
729. Chương 692:	Biến Hóa Bất Ngờ	67
730. Chương 693:	Vs An Mộ Phong	67
731. Chương 694:	Tan Tác	67
732. Chương 695:	Chẳng Lẽ Muốn Tự Sát	67
733. Chương 696:	Thần Công Quán Đỉnh	67
734. Chương 697:	Kéo Nhau Trở Lại	67
735. Chương 698:	Tiên Huyết Tế Điện	67
736. Chương 699:	Tâm Sự Hai Tỷ Muội	67
737. Chương 700:	Quảng Cáo Võ Công	67
738. Chương 701:	Năm Phút Cuối Cùng	67
739. Chương 702:	Thành Công Cùng Thất Bại	67
740. Chương 703:	Chỉ Mạnh Treo Chuông	67
741. Chương 704:	Sinh Tử Thê Thảm	67
742. Chương 705:	Thất Tinh Liên Châu	67
743. Chương 706:	Tuyệt Địa Phản Kích	67

744. Chương 707: Ma Vương Trong Hồ	67
745. Chương 708: Tử Đấu	67
746. Chương 709: Tái Hiện Tử Vong	67
747. Chương 710: Đạt Tới Viên Mãn	67
748. Chương 711: Không Gì Cản Nổi	67
749. Chương 712: Tuyệt Học Hiếm Thấy	67
750. Chương 713: Thời Gian Mười Ngày	67
751. Chương 714: Quay Thuởng Năm Mới	67
752. Chương 715: Đến Lúc Chia Tay	67
753. Chương 716: Thời Khắc Tới Hậu	67
754. Chương 717: Dưới Thiên Thủy Hồ	67
755. Chương 718: Chạy Trốn	67
756. Chương 719: Trận Chiến Cuối Cùng	67
757. Chương 720: Quang Minh Chân Ngôn	67
758. Chương 721: Thanh Hoa! Thanh Hoa!	67
759. Chương 722: Vì Sự Phụ	67
760. Chương 723: Giác Viễn	67
761. Chương 724: Nhân Kiếp Hợp Nhất	67
762. Chương 725: Ước Mơ Của Mạc Thiên Tà	67
763. Chương 726: Biểu Hiện Kỳ Lạ Của	67
764. Chương 727: Thiên Hạ Không Còn Thần Long Giáo Nữa	67
765. Chương 728: Thiên Địa Trùng Sinh	67
766. Chương 729: Mệnh Lệnh Cuối Cùng Của	67
767. Chương 730: Thiên Thủy Hồ Điện Cuồng	67
768. Chương 731: Tuyệt Chiêu Cuối Cùng	67
769. Chương 732: Ngũ Hành Sơn Xuất Hiện	67
770. Chương 733: Chẳng Phụ Như Lai	67
771. Chương 734: Hóa Gió Mà Đi	67
772. Chương 735: Hẳn Là Ai	67
773. Chương 736: Thiên Hạ Vô Công Xuất Thiêu Lâm	67
774. Chương 737: Thiếu Lâm Uy Vũ	67
775. Chương 738: Tương Lai Chờ Đón	67

Phương Trượng

Giới thiệu

Ông trời không có mắt, không ngờ rằng đưa một thanh niên 8X đang bồng bồng sức sống như ta xuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-truong>

1. Chương 1
2. Chương 2
3. Chương 3
4. Chương 4
5. Chương 5
6. Chương 6
7. Chương 7
8. Chương 8
9. Chương 9
10. Chương 10
11. Chương 11
12. Chương 12
13. Chương 13
14. Chương 14
15. Chương 15
16. Chương 16
17. Chương 17
18. Chương 18
19. Chương 19
20. Chương 20
21. Chương 21
22. Chương 22
23. Chương 23
24. Chương 24
25. Chương 25
26. Chương 26
27. Chương 27
28. Chương 28

Nguồn vipvandan

Sưu tầm & đả tự:

Phương trưởng chính là rường cột Thiếu Lâm, mặc dù tuổi không lớn lắm nhưng bất kể Phật pháp hay võ công đều là thượng hạng. Thiếu Lâm không có người nào cũng được, nhưng không có hẳn là không được.

- Vậy phương trưởng, đệ có thể đi theo không?

- Được rồi, dù sao đệ cũng trầm ổn.

Hai người tán gẫu mấy câu, Nhất Trần chợt hỏi:

- Không biết phương trưởng có từng ngộ ra được nội dung thư của Áo Diệt chân nhân chưa?

- Nói ra thật xấu hổ, chưa từng ngộ được.

- Đệ thấy phương trưởng không cần canh cánh bên lòng chuyện này làm gì. Trước đây đệ cũng từng nghe nói qua một vài chuyện về Áo Diệt chân nhân này. Trước khi lão xuất gia, cả ngày rất thích giả thần giả quỷ, làm ra vẻ huyền bí, nói chuyện không nói thẳng, cho tới bây giờ đều là úp úp mở mở.

- Lão vào Đạo môn từ khi nào?

- Đại khái hơn hai mươi năm, tuổi của lão và đệ không chênh lệch mấy, cho nên đệ cũng biết được một ít.

Hoắc Nguyên Chân suy nghĩ một chút:

- Vậy đệ có biết trước khi xuất gia, lão là nhân sĩ ở địa phương nào hay không?

- Trước khi xuất gia Áo Diệt chân nhân lưu lãng tứ xứ, đệ cũng không biết quê quán của lão.

Hơi có vẻ thất vọng, Hoắc Nguyên Chân lại tiếp tục hỏi:

- Vậy đệ có biết tên tục gia của lão chẳng?

Nhất Trần gãi gãi đầu, suy nghĩ hồi lâu:

- Đã cách nhiều năm, lão nạp thật sự là không nhớ ra được quá nhiều.

- Ngay cả họ gì cũng không nhớ sao?

- Dường như... dường như họ Trần... ừm, hẳn là họ Trần.

Nghe xong lời Nhất Trần, Hoắc Nguyên Chân giờ lâu không nói.

Thật ra thì cũng không phải là hẳn không hề suy đoán được chút gì, bất quá có rất nhiều thứ hỗn loạn, nhìn qua không liên quan gì với nhau, cho nên thư do Áo Diệt chân nhân lưu lại này chẳng khác nào thiên thư.

Nhưng hôm nay Hoắc Nguyên Chân đột nhiên cảm giác trong đầu linh quang chợt lóe, vội vàng lấy thư Áo Diệt chân nhân ra, đọc lại thật là tỉ mỉ.

Nhất Trần thấy phương trưởng nhập thần, cũng không dám nói lời nào, ở bên cạnh chờ đợi.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Hoắc Nguyên Chân đột nhiên vỗ đùi một cái:

- Giỏi, giỏi cho một Áo Diệt chân nhân, chúng ta không uống công cứu lão một lần, quả nhiên có tình có nghĩa.

- Phương trưởng, huynh đoán ra được gì vậy?

Nhất Trần hỏi dò.

- vẫn chưa xác thực, nhưng mười phần đã đoán được hết tám chín. Nhất Trần, đệ tìm Tô Xán tới đây cho ta... không, trước hết khoan hãy tìm y, ta còn muốn đi một chỗ.

Hoắc Nguyên Chân dẫn theo đám võ tăng La Hán đường đi tới phế tích Trung Nhạc phái trước đây, cả bọn đào cả ngày trời, rốt cục mang về một hộp nhỏ.

Cái hộp rất nhỏ, cũng không ai biết bên trong có thứ gì, Hoắc Nguyên Chân không cho bất cứ kẻ nào xem qua.

Nhưng sau đó, các hòa thượng phát hiện sắc mặt phương tượng ngưng trọng, có lẽ là biết được tin tức gì đó làm cho người ta không vui.

Sau khi trở về, Hoắc Nguyên Chân bảo người đi tìm Tô Xán tới.

Trong ngày thường có chuyện gì khó giải quyết, thường là Hoắc Nguyên Chân sẽ tìm tới Tô Xán và Hoàng Phi Hồng. Hai tiểu tử này khá cơ trí, hơn nữa Tô Xán thuở nhỏ đã từng sống nơi thành thị, gian hoạt có thừa.

Tô Xán nhận được tin tức, lập tức vui mừng chạy tới Thiếu Lâm.

Nhưng sau khi gặp mặt phương tượng, Tô Xán lại nghe thấy một tin tức như sét đánh giữa trời quang.

Hoắc Nguyên Chân tỏ ra bình thản nói:

- Tô Xán, kể từ hôm nay, ngươi không còn là đệ tử tục gia Thiếu Lâm ta nữa.

Tô Xán lập tức sợ choáng váng, cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng nói:

- Phải chăng là phương tượng muốn thu đệ tử làm đệ tử nội môn?

- Không, nổi chuẩn xác, ngươi đã không phải là đệ tử Thiếu Lâm ta nữa, bất kể đệ tử nội môn hay là đệ tử tục gia.

Hai gồi Tô Xán quy xuống, nước mắt rơi lã chã như mưa:

- Phương tượng, Tô Xán thuở nhỏ xin cơm, bị người ức hiếp, may nhờ phương tượng không chê, nhận vào môn hạ Thiếu Lâm. Mặc dù Tô Xán là đệ tử tục gia nhưng vẫn tuân thủ tự quy, chỉ hy vọng có một ngày có thể gia nhập nội môn Thiếu Lâm. Cho dù là đệ tử chết đi cũng là người của Thiếu Lâm, trừ phi phương tượng giết chết đệ tử ngay bây giờ, bằng không đệ tử tuyệt đối không đáp ứng rời khỏi Thiếu Lâm!

Thấy đáng vẻ Tô Xán như vậy, Hoắc Nguyên Chân vui mừng gật đầu một cái, tự mình tiến tới đỡ Tô Xán dậy.

- Ngươi cứ ngồi xuống nói chuyện.

Phương tượng tới đỡ, Tô Xán không dám không nghe, chỉ đành uất ức ngồi

xuống, nhưng sắc mặt kiên định, đã quyết tâm không chịu rời đi Thiếu Lâm.

- Ta nói ngươi không phải là đệ tử Thiếu Lâm, lời này không giả, nhưng đây chỉ là tạm thời. Ta sẽ tuyên bố đuổi ngươi ra khỏi Thiếu Lâm, sau đó cho ngươi đi làm một việc, đợi đến sau khi chuyện này thành công, ngươi hãy trở lại. Trong thời gian này ngươi phải chịu một ít oan ức, ngươi có sợ không?

Nghe thấy Hoắc Nguyên Chân nói như thế, Tô Xán mới ý thức được thì ra đây là phương tượng muốn giao cho mình một nhiệm vụ.

Lập tức y chuyển buồn làm vui, vỗ vỗ ngực bảo đảm:

- Chỉ cần phương tượng thu đệ tử làm đệ tử Thiếu Lâm, bất kể chuyện gì, Tô Xán cũng sẽ toàn lực hoàn thành!

- Thật ra thì chuyện này đối với người khác có hơi khó khăn, nhưng đối với ngươi hẳn là xe nhẹ đường quen.

Hoắc Nguyên Chân nhỏ giọng nói cho Tô Xán một ít chuyện. Tô Xán nghe xong gật đầu lia lịa đáp ứng.

Sau khi dặn dò Tô Xán xong, Hoắc Nguyên Chân lại lấy ra một bản chép tay bí tịch Vô Tướng Thần Công, giao cho Tô Xán, nói:

- Quyền bí tịch này chỉ có đệ tử nội môn Thiếu Lâm ta mới có thể tu hành, ngươi cầm lấy chăm chỉ tu luyện. Ta sẽ tuyên bố ra ngoài rằng Tô Xán đã lấy trộm bí tịch nội môn Thiếu Lâm ta, phạm vào giới luật. Từ đó về sau, ngươi không còn là đệ tử Thiếu Lâm ta.

Tô Xán cắn răng nhận lấy bí tịch. Chuyện mà phương trượng giao cho mình quả thật là không thoải mái, bước đầu tiên mình sẽ phải chịu oan ức, lưu tiếng xấu. Bất quá Vô Tướng Thần Công này quả thật là bảo bối, nếu mình tu luyện thành nhất định sẽ trở thành cao thủ.

- Được rồi, xuống núi đi, làm bộ như hết hoảng một chút, sau đó thì đi đi.

- Dạ! Phương trượng, đệ tử cáo từ!

Tô Xán dập đầu trước Hoắc Nguyên Chân lần nữa, chuyến đi này sợ là trong thời gian ngắn sẽ không về được.

Khi mọi người Thiếu Lâm nhận được tin tức Tô Xán trộm bí tịch nội môn chạy trốn, rồi rít quất mắng không ngừng. Thậm chí rất nhiều võ tăng chủ động chờ lệnh, muốn xuống núi đi truy nã phản đồ Tô Xán, thanh lý Phật môn, nhưng đều bị Hoắc Nguyên Chân cự tuyệt, nói rằng đã có người đi tập nã Tô Xán rồi, không cần người khác quan tâm.

Tô Xán đi đâu trở thành một điều bí ẩn, cũng chưa từng thấy xuất hiện ở

Đăng Phong Huyện

Bất quá hôm nay Thiếu Lâm đã là môn phái có danh tiếng, mặc dù "găng giữ bí mật tin tức này nhưng không biết truyền ra ngoài thế nào, dần dần người trong giang hồ đều biết Tô Xán là phản đồ của Thiếu Lâm.

Hiện tại còn cách Bạch Mã tự khai quang có ba ngày, Hoắc Nguyên Chân cũng không vội vã lên đường.

Thiếu Lâm cách Lạc Dương không xa, cỡi ngựa một ngày là đến, hắn còn phải chuẩn bị một chút.

Chương 123: Chức năng đánh bạc (Hạ)

Nói là chuẩn bị, thật ra thì cũng không có gì chuẩn bị, chỉ là có một ít thứ cần mang theo mà thôi.

Trong lúc rảnh rỗi, Hoắc Nguyên Chân nghiên cứu Hệ Thống Phương Trượng của mình.

Hệ Thống này ở trong thân thể hắn lâu như vậy, cũng đã quay thưởng nhiều lần, nhưng ngoại trừ thời điểm quay thưởng ra, Hoắc Nguyên Chân vẫn chưa từng nghiên cứu nó cẩn thận.

Hắn mở Hệ Thống ra, trên mặt luân bàn mờ tối, chưa tới thời gian quay thưởng, nó sẽ không mở ra.

Ba nhiệm vụ Hệ Thống treo lơ lửng ở đó, biểu hiện vẫn chưa hoàn thành

Lật lại xem lịch sử quay trúng phần thưởng của mình, Thiết Đầu công, lệnh bài xây dựng Vạn Phật tháp, Pháp Hoa kinh, bạch mã, Nhất Vĩ Độ Giang... ghi chép lịch trình tiến bộ võ công của mình cùng Thiếu Lâm tự phát triển từng bước một.

Nhìn một hồi, Hoắc Nguyên Chân tinh nghịch thử chuyển động luân bàn Hệ Thống một cái.

- Thời gian quay thưởng chưa tới, không cách nào mở ra quay thưởng.

Thì ra Hệ Thống này cũng có thể nói chuyện như vậy, Hoắc Nguyên Chân phì cười một cái. Lúc này đang nhàm chán cũng có thể nghịch chơi một chút, bèn chuyển động thử luân bàn Hệ Thống lần nữa.

- Quay thưởng tích lũy đã đủ mười lần, có thể mở ra chức năng đánh bạc, có muốn mở ra hay không?

Hoắc Nguyên Chân nghe vậy sửng sốt, cái gì, đánh bạc ư?

Bên trên Hệ Thống xuất hiện quy tắc đánh bạc, Hoắc Nguyên Chân vội vàng quan sát cẩn thận.

Thật ra Hệ Thống này cũng là một cái máy đánh bạc, có thể quay thưởng, quay trúng nhận phần thưởng, quay trượt không có phần thưởng. Chẳng qua là cơ hội quay quá ít, một tháng mới có thể quay được một lần.

Mà chức năng đánh bạc này là sau khi quay trúng phần thưởng sẽ cho một lần cơ hội, để cho Hoắc Nguyên Chân quyết định đánh bạc hay không. Nếu như không sẽ lập tức nhận được phần thưởng, sau đó quay thưởng kết thúc lập tức.

Nếu hần lựa chọn đánh bạc, như vậy có thể dùng phần thưởng mà mình quay trúng làm tiền đặt cược. Nếu như quay trúng một lần nữa, sẽ có cơ hội trăm phần trăm quay trúng phần thưởng cùng loại.

Xác suất đánh bạc thành công là năm mươi phần trăm, nếu như thành công, vậy sẽ đạt được phần thưởng thứ hai cùng loại, nếu như thất bại, ngay cả phần thưởng thứ nhất cũng không có.

Quy định này lập tức khiến cho Hoắc Nguyên Chân cảm thấy hứng thú, mình đi tới thể giới này hơn nửa năm, đã trải qua tháng Tư, tiết Đoan Ngọ, tháng Năm, tháng Sáu, Thất Tịch, tháng Bảy, Trung Thu, tháng Tám, Trùng Dương, tháng Chín, tháng Mười trước sau cộng mười một lần quay thưởng, cho nên chức năng đánh bạc này mới mở ra.

Lấy được chức năng Hệ Thống mới, Hoắc Nguyên Chân không kịp chờ đợi muốn thử một chút, đáng tiếc thời gian quay thưởng còn lâu mới tới.

Đang lúc này, thanh âm nhắc nhở của Hệ Thống chợt vang lên lần nữa:

- Có sử dụng chức năng đánh bạc thử vận hành hay không?
- Cái gì là thử vận hành?
- Thử vận hành chính là quay thử. Có thể thể nghiệm chức năng đánh bạc, nhưng phần thưởng quay trúng cũng sẽ không xuất hiện thật.
- Có sử dụng chức năng đánh bạc hay không?
- Sử dụng.

Dù sao Hoắc Nguyên Chân cũng muốn thể nghiệm, thế nào cũng phải thử một chút.

Đồ án mười lượng bạc kia bắt đầu sáng lên, liên tục chớp động ba lần, đột nhiên hóa thành hư vô, biến mất không thấy.

- Đánh bạc thất bại, hủy bỏ tưởng thưởng.

Hoắc Nguyên Chân cũng không chớp mắt, tiếp tục chuyển động luân bàn.

Lần này điểm sáng dừng lại trên lệnh bài xây dựng Đại Hùng Bảo Điện.

Nếu quả thật quay trúng Đại Hùng Bảo Điện, Hoắc Nguyên Chân tuyệt đối không dám dùng để đánh bạc, bất quá bây giờ không quan trọng, dù sao cũng chỉ là giả, hần lại chọn đánh bạc tiếp.

Sau khi điểm sáng chớp động ba lần, Đại Hùng Bảo Điện cũng hóa thành hư vô.

- Đánh bạc thất bại, hủy bỏ tưởng thưởng.

Trán Hoắc Nguyên Chân bắt đầu toát ra mồ hôi, đây là xác suất thắng bại năm mươi phần trăm sao? Liên tục thất bại, chỉ còn có một cơ hội cuối cùng, nếu như thất bại nữa, sau này đánh chết mình cũng không cần Hệ Thống đánh bạc này.

Hần có hơi khấn trương, chuyển động luân bàn lần thứ ba.

Điểm sáng chuyển động mấy vòng, bất ngờ quay trúng quyền thứ nhất Kim Chung Tráo.

Nhìn quyền bí tịch này, Hoắc Nguyên Chân chảy nước miếng ròng ròng, nghĩ thầm nếu như là thật thì hay biết mấy.

Nếu như là thật, Hoắc Nguyên Chân tuyệt đối sẽ không đánh bạc, nhưng bây giờ là thử vận hành, đánh bạc. Tôi thiếu cũng cảm thụ được một lần khí thế hào sảng, Kim Chung Tráo cũng dám lấy ra đánh bạc.

Kim Chung Tráo chớp động ba lần, đột nhiên lại run rẩy một cái, một điểm sáng xuất hiện trên luân bàn.

Điểm sáng này không phải là chạy vòng tròn giống như điểm sáng trước đây, mà chỉ chạy quanh năm ô vô công còn lại mấy lần, rồi cục dừng lại ở một ô trong đó.

Cuốn bí tịch thử hai xuất hiện, Cà Sã Phục Ma Công!

Hoắc Nguyên Chân kích động muốn nhảy cẫng lên, náu như mình lấy được Kim Chung Tráo cùng Cà Sa Phục Ma Công, thực lực của mình sẽ lập tức tăng vọt mấy bậc, cao thủ Tiên Thiên phổ thông cũng không đáng kể gì đối với mình. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Kim Chung Tráo phòng ngự cực mạnh, hơn nữa mình còn quay trúng pháp khí Phật giáo áo cà sa, phối hợp Cà Sa Phục Ma Công quả thật là đánh đâu thắng đó, phương trượng vô địch.

- Quay thưởng kết thúc, có nhận lấy phần thưởng hay không?

Chẳng lẽ có thể nhận thưởng thật, đây không phải là giả hay sao?

-Nhận!

Hoắc Nguyên Chân cảm giác thanh âm của mình cũng có vẻ run Tẩy.

Hệ Thống chớp động hào quang một trận, sau đó biến thành tối đen:

- Quay thưởng kết thúc.

Hoắc Nguyên Chân đưa tay ra, trên tay hần trống rỗng không có gì cả. Quả nhiên chỉ là một lần quay thử, bất kể quay trúng được thứ gì cũng là giả.

Nhưng Hoắc Nguyên Chân vẫn siết tay thật chặt. Mặc dù chức năng đánh bạc này nhìn qua xác suất không cao, nhưng nếu như quay trúng phần thưởng kém một chút, mình cũng có thể quyết định đánh bạc một lần, đây cũng là một ưu thế.

Hy vọng rằng tình huống quay trúng một lần hai bản võ công như vừa rồi có một ngày sẽ xuất hiện thật sự.

Bạch mã chạy nước kiệu chậm rãi, tiến về phía trước trên quan đạo.

Hoắc Nguyên Chân ngồi trên lưng nó, ngắm nhìn hoa tuyết li ti bay đầy trời, cảm thấy giống như gàu bám trên đầu người ta đã thật lâu không gọi.

Nếu như cuộc đời này không có phiền não, vậy thì hay quá.

Từ Đăng Phong đi tới Lạc Dương không xa, cho dù bạch mã vừa đi vừa chơi, chỉ cần một ngày là đủ.

124. Chương 124: Tới Bạch Mã Tự

Chương 124: Tới Bạch Mã tự

Sưu tầm:

Đã tự:

Nguồn: vipvandan nguồn

Vốn là Nhất Trần nói muốn cùng Hoắc Nguyên Chân đi Lạc Dương, tham gia đại lễ khai quang Tề Văn Tháp Bạch Mã tự, nhưng Hoắc Nguyên Chân suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không có dẫn lão theo.

Bởi vì lá thư này!

Lần này đi Lạc Dương, ắt có hung hiểm!

Mặc dù Nhất Trần là một cao thủ chiến lực rất tốt, nhưng đã có người mai phục, có thêm một cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ căn bản không mang lại tác dụng quyết định gì.

Hơn nữa Hoắc Nguyên Chân tin tưởng bằng vào mấy môn công phu của mình, bàn về bản lĩnh trốn chạy tuyệt đối không kém bất kỳ ai. Đến lúc đó vạn nhất thật sự đánh không lại bỏ chạy, cũng sẽ không bị người nào ràng buộc.

Sau lưng hần mang một cái bao lớn, bên trong có áo cà sa để giữ thể diện, có Đại Hoàn Đan cứu mạng, có kim sang được, còn có một bản kinh Phật, bình thời có thể xem ở trước mặt người một chút.

Dù sao mình đã xem qua mấy quyển kinh Phật, lãnh hội quán thông toàn bộ, đầy bụng kinh luân, cũng không sợ bị người lật tẩy.

Mặc dù biết sẽ gặp nguy hiểm, bất quá Hoắc Nguyên Chân vẫn cho là chuyến đi Lạc Dương lần này vô cùng cần thiết.

Bởi vì đây là một cơ hội tốt nhất để tuyên truyền Thiếu Lâm tự, cũng là để cho đồng môn Phật đạo coi ۆng mình. Nếu như có biểu hiện tốt, được mọi người công nhận, vậy địa vị Thiếu Lâm trong Phật môn sẽ gia tăng một bậc.

Bạch mã lên đường gần trưa, ban đêm đi tới địa giới Lạc Dương.

Bạch Mã tự ở phía Đông thành Lạc Dương ước chừng hơn hai mươi dặm, bây giờ sắc trời đã tối, Hoắc Nguyên Chân không đi Bạch Mã tự, cũng không vào thành Lạc Dương nguy nga kia, mà ở một khách sạn nhỏ ngoài thành nghỉ một đêm, sáng hôm sau mới rời đi.

Đi tới Bạch Mã tự, Hoắc Nguyên Chân lại khôi phục hình ảnh cao tăng. Bạch Mã tự này có địa vị cao quý trong giới Phật học, năm đó Thiên Trúc Già Thập Ma Đằng, Trúc Pháp Lan được đặc sứ Hán triều mời, vượt qua thiên sơn vạn thủy tới nơi này thuyết pháp, cũng dùng bạch mã vận chuyển kinh Phật, tượng Phật. Đi tới Lạc Dương, Hoàng đế bệ hạ tự mình hạ lệnh xây chùa, hơn nữa vì ghi nhớ công lao bạch mã chở kinh cho nên đặt tên tự viện là Bạch Mã tự.

Từ Bạch Mã tự trở đi, tăng viện mới bắt đầu có cách gọi là tự, vì vậy Bạch Mã tự cũng được coi như nguồn gốc phát sinh Phật giáo của bản quốc.

Hôm nay những cao tăng biết danh tự viện này sẽ tập trung về đây xem kinh câu pháp, cho nên trong Phật môn, Bạch Mã tự còn được tôn xưng là Tô Đình và Thích Nguyên.

Một thánh địa Phật học như vậy, Hoắc Nguyên Chân tới đây dĩ nhiên phải ra vẻ cao tăng, không thể khinh thường.

Đến khi mặt trời sắp mọc, rốt cục Hoắc Nguyên Chân đã tới trước sơn môn Bạch Mã tự.

Ở sơn môn có tượng một con bạch mã bằng đá, kỷ niệm bạch mã năm xưa chở kinh.

Đến nơi này, Hoắc Nguyên Chân xuống ngựa, cửa chùa còn chưa mở.

Cửa chùa chưa mở, hán cũng không tỏ ra nôn nóng, bèn đi quanh khắp bên ngoài. Bạch Mã tự này cổ mộc che trời, lúc này là đầu Đông, sương trắng lấm tấm trên cành lá, hoa tuyết bay bay, cảnh sắc vô cùng xinh đẹp.

Đi dạo một hồi, rốt cục cửa chùa mở ra.

Một tiểu hòa thượng cầm chổi từ bên trong chùa đi ra, đang muốn quét tuyết.

Hoắc Nguyên Chân quan sát tiểu hòa thượng này một chút, có vẻ như có chút võ công, đương nhiên không có cách nào so sánh với hòa thượng quét sân của Thiếu Lâm mình được.

Tiểu hòa thượng thấy Hoắc Nguyên Chân đứng yên ở cửa, vội vàng chấp tay hỏi:

- A Di Đà Phật, Đại sư từ đâu tới đây?

Hoắc Nguyên Chân đáp lễ nói:

- Bần tăng đến từ Tung Sơn Thiếu Lâm tự, là phương trượng Nhất Giới.

Nghe nói hòa thượng xấp xỉ cùng tuổi mình này lại là phương trượng, tiểu hòa thượng vội vàng thi lễ lần nữa:

- Phương trượng Nhất Giới, không kịp tiếp đón từ xa, rất nhiều Đại sư đã đến, ngài cũng mau theo bần tăng vào tự đi.

Hoắc Nguyên Chân gật đầu đáp ứng, đi theo tiểu hòa thượng vào Bạch Mã tự.

Tiến vào bên trong chùa, rộng rãi sáng sủa, bên toái có một bia văn khắc lịch sử Bạch Mã tự, đi về phía trước chính là Thiên Vương điện.

Thân là phương trượng, rất nhiều chuyện nhất định phải làm, hơn nữa đến chỗ của người ta càng phải cẩn tuân quy củ. Đầu tiên Hoắc Nguyên Chân mặc áo cà sa vào, sau đó đến Thiên Vương điện tham bái Phật Di Lặc, sau đó theo tiểu hòa thượng tiếp tục đi tới.

Sau Thiên Vương điện là Đại Phật điện, bên toong thờ phụng Thích Ca Mâu Ni Phật, Hoắc Nguyên Chân tiếp tục tham bái.

Bên toong Phật điện còn có một chiếc chuông đồng to lớn, cũng không kém chuông của Thiếu Lâm tự là bao, trên đó vết rỉ loang lỗ, lộ ra vẻ cổ kính.

Trên mặt chuông đồng có khắc hoa văn rồng cuộn tròn, còn có khắc tám chữ 'Mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an', cũng có một bài thơ:

- Tiếng chuông vang dội Phạm Vương cung, dưới thông địa phủ chấn u minh. Tây đưa kim mã chân trời vắng, thúc giục Đông phương ngọc thủ thăng.

Quy củ của nơi này, các tăng lữ dâng hương tụng kinh sáng sớm mỗi ngày, tiếng chuông Bạch Mã tự vang lên, lầu chuông Lạc Dương cũng vang lên tiếng chuông, nhiều năm qua chưa từng sai lệch nửa điểm, là một trong Lạc Dương Bát Cảnh.

Chỉ bằng vào tiếng chuông mấy trăm năm không đổi này, Bạch Mã tự ở Phật môn đã xâm nhập lòng người.

Qua Đại Phật điện, trước mặt lại có Đại Hùng điện, thờ phụng Tam Thế Phật: Thích Ca Mâu Ni Phật (hiện tại), A Di Đà Phật (vị lai) và Dược Sư Phật (Quá Khứ).

Qua hết điện này tới điện khác, Hoắc Nguyên Chân lộ ra vẻ buồn phiền ngoài mặt, chuyện mình cần làm còn không ít. Nhưng tiểu hòa thượng bên cạnh hẳn thấy vậy tỏ ra hâm mộ vô cùng, tâm cảnh như vậy, tu hành như vậy quả thật mình chỉ có thể hít bụi ngoài xa, không hổ còn trẻ như vậy đã làm tới phương trượng.

Chỉ bất quá nếu như y biết được lúc Hoắc Nguyên Chân lên làm phương trượng, thủ hạ chỉ có hai người lại còn không phục, cũng không biết sẽ nghĩ thế nào.

Lạy Phật xong, xa xa nhìn thấy hướng Đông Nam có một tòa tháp cao.

Độ cao tháp này không kém gì Vạn Phật tháp của Thiếu Lâm, tháp cao mười ba tầng, chẳng qua là mỗi một tầng không cao bằng Vạn Phật tháp mà thôi.

Xa xa nhìn lại, đỉnh tháp chìm trong mây, không uống cái tên Tề Vân.

- Đây chính là Tề Vân Tháp quý tự sắp khai quang đó sao?

- Không sai, Đại sư, trước hết mời sang bên này, phương trượng Đạo Minh bản tự đã biết được ngài đến, đang chờ đợi ở trong điện.

Hoắc Nguyên Chân đi theo tiểu hòa thượng tới chỗ ở của phương trượng Bạch Mã tự.

Trên đường đi, rất nhiều hòa thượng thấy Hoắc Nguyên Chân đều rất ngạc nhiên. Phải biết tăng nhân phổ thông không mặc cà sa, chỉ có phương trượng trụ trì hoặc là cao tăng mới có thể thân khoác cà sa. Hòa thượng này còn trẻ như vậy, vì sao lại khoác áo cà sa?

Hơn nữa áo cà sa này tựa hồ không phải tầm thường, giữa ban ngày cũng lấp lánh rực rỡ, làm cho lòng người sinh ra kính ngưỡng.

Không thèm để ý tới đủ các ánh mắt, Hoắc Nguyên Chân đi thẳng tới chỗ ở của phương trượng

Sau khi tiểu hòa thượng và thông báo, bèn mời Hoắc Nguyên Chân tiến vào trong phòng.

Vào chỗ ở phương trượng, chỉ thấy bên trong có một lão hòa thượng đang ngồi tĩnh tọa trên giường, thấy Hoắc Nguyên Chân đi vào bèn cười ha hả đứng dậy chào

đón.

125. Chương 125: Đấu Pháp Bạch Mã Tự (thượng)

Chương 125: Đấu pháp Bạch Mã tự (Thượng)

Nguồn Vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

- A Di Đà Phật, bần tăng Thiếu Lâm Nhất Giới, ra mắt Đạo Minh Đại sư.
 - A Di Đà Phật, Nhất Giới Đại sư đa lễ rồi, mau mau mời ngồi, Minh Viễn, dâng trà.
- Tiểu hòa thượng gặt đầu một cái chạy ra ngoài chuẩn bị nước trà.
- Hai hòa thượng ngồi xuống, rất nhanh Minh Viễn mang nước trà vào, sau khi đặt lên bàn bèn lui ra ngoài.
- Nhất Giới Đại sư ở xa tới cực khổ, dọc đường có vất vả lắm không?
- Hết thấy đều tốt.
 - Như vậy rất tốt, bây giờ Đại Tướng Quốc Tự Lợi Trí thiền sư, Văn Thù viện Phổ Độ Đại sư, Linh Ẩn tự Vô Bi Đại sư, Hàn Sơn tự Trí Hiền Đại sư, cùng với rất nhiều tự viện Đại sư cũng đã đi tới bản tự, bây giờ đang nghỉ ngơi bên trong thiền phòng, Nhất Giới Đại sư cũng đã tới chậm.
 - Tới sớm thêm phiên nữa, nếu đại lễ khai quang chưa bắt đầu, bần tăng tới cũng không muộn.
 - Nhất Giới Đại sư đạt tới cảnh giới thật cao. Đã như vậy, lão nạp cũng không trò chuyện cùng người nhiều, tránh tăng thêm phiền nhiễu cho Nhất Giới Đại sư. Minh Viễn, đưa Nhất Giới Đại sư tới thiền phòng nghỉ ngơi, đợi đến trước khi đại lễ khai quang bắt đầu lại đi mời Nhất Giới Đại sư.
- Hoắc Nguyên Chân nhìn ra ý tứ lão hòa thượng, có vẻ hiềm mình trẻ tuổi, mặc dù không chỉ trích được khuyết điểm nào của mình, nhưng cũng không bằng lòng trò chuyện nhiều cùng mình.
- Dù sao Hoắc Nguyên Chân cũng không muốn trò chuyện nhiều cùng lão, như vậy rất tốt, bèn theo Minh Viễn rời khỏi thiền phòng phương trượng.
- Đi tới dãy thiền phòng của Bạch Mã tự dành cho khách nhân, từ xa đã nghe bên trong vang lên giọng trò chuyện.
- Có một thanh âm Hoắc Nguyên Chân nghe có hơi quen tai, bèn bảo Minh Viễn rời đi, tự mình đi vào bên trong.
- Đến cửa một gian phòng, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.
- Thế giới Cực Lạc, chỉ có cao tăng tu vi cực kỳ cao thâm mới có tư cách tiến vào, những tăng lữ tiểu môn tiểu hộ kia chỉ có chút tu vi cũng dám vọng tưởng tiến vào thế giới Cực Lạc, quả thật là tức cười!
- Nghe thấy lời này, Hoắc Nguyên Chân khẽ cau mày, có thể nói như thế, hẳn cũng không phải cao tăng chân chính gì.
- Lúc này thanh âm quen thuộc với Hoắc Nguyên Chân lại nói:
- Đôi ứng với Cực Lạc chính là địa ngục, không biết Minh Tâm Đại sư có kiến giải gì về chuyện này?
- Hòa thượng kia tiếp tục nói:

- Địa ngục chính là chỗ ở của tội nhân, người xuất gia bọn ta không sát sinh, không vọng ngữ, không ăn thịt, không tà dâm, lẽ nào lại hữu duyên cùng địa ngục?

Thanh âm quen thuộc kia hơi thở dài:

- Minh Tâm Đại sư nói cố nhiên có đạo lý nhất định, nhưng phương thức nói chuyện không khỏi thiên lệch, tác phong như vậy không hợp với thân phận người xuất gia.

Minh Tâm Đại sư cười một tiếng:

- Lợi Trí thiền sư nghiêm trọng quá, từ trước đến giờ bản tăng vẫn nói như thế, ngược lại là sau khi Lợi Trí thiền sư ngài đi Đẳng Phong một chuyến, trở lại cũng đã thay đổi, không còn tính tình câu chấp như xưa. Thay đổi như vậy cũng thật là thú vị, nghe nói là ngài bị một tiểu hòa thượng địa phương làm nhục, phải chăng là có chuyện này?

Lợi Trí thiền sư nói:

- Xấu hổ, xấu hổ, thật có chuyện này, bất quá đó cũng không phải là tiểu hòa thượng gì, mà là phương trưởng Nhất Giới Đại sư Tung Sơn Thiếu Lâm tự. Mặc dù tuổi không lớn nhưng tu vi Phật pháp cực cao, hơn nữa tâm cảnh cực cao, nhìn như không câu chấp không ràng buộc, đã hiểu được triết lý nhân sinh, lão nạp kém Xà không bằng hần.

Hoắc Nguyên Chân ở bên ngoài nghe rõ ràng, không nghĩ tới Lợi Trí thiền sư này thật đúng là một cao tăng tốt, có thể dũng cảm thừa nhận khuyết điểm của mình, điểm này quả thật là tốt hơn hần.

Mà Minh Tâm Đại sư kia lại nói:

- Hừ, phương trưởng gì chứ, ta cũng nghe người ta nói qua, phương trưởng này chừng hai mươi tuổi, tính tình hành sự ngông cuồng lỗ mãng, hoàn toàn không có chút đáng về người xuất gia. Nhiều lần tranh đấu cùng người không nói, còn tìm biện pháp thu tiền dân chúng, thật sự là mất hết thể diện của người xuất gia.

Lợi Trí thiền sư không nhận được biện hộ giùm Hoắc Nguyên Chân một câu:

- Cho dù là thu tiền, chỉ cần có thể lấy đó sử dụng trở lại cho dân chúng, không bỏ túi riêng, như vậy cũng tốt.

- Lợi Trí thiền sư, lão không cần biện hộ cho hần nữa, bị người làm nhục còn nói giúp người ta, thật không biết lão nghĩ thế nào. Nếu như tên Nhất Giới kia thật sự ở chỗ này, nhất định bản tăng sẽ khiển trách hần một phen.

Nghe thấy Minh Tâm hòa thượng bên trong phòng đang ngông cuồng khoác lác coi thường mình, Hoắc Nguyên Chân cũng không nổi giận, mà là ở ngoài phòng đọc to Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, bản tăng Thiếu Lâm Nhất Giới, cầu kiến chư vị Đại sư.

Giọng điệu khiêm tốn, đông đảo hòa thượng trong phòng vừa nghe, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ cổ quái.

Đây là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, bên này lời còn chưa dứt, người bên kia đã đến ngoài cửa.

Rất nhiều hòa thượng đều nhìn về phía Minh Tâm, nghĩ thầm người mới vừa chê bai người ta ở chỗ này, đã bị người nghe thấy, hiện tại để xem người làm thế nào thu xếp.

Minh Tâm hòa thượng cũng có hơi mất tự nhiên, dù sao nói xấu sau lưng người khác cũng là hành động không tốt đẹp gì.

Y quay đầu lại nhìn Lợi Trí, bởi vì bên trong gian phòng này chỉ có Lợi Trí là từng gặp qua Nhất Giới.

Lợi Trí thiền sư lên tiếng nói:

- Xin mời Phương trưởng Nhất Giới vào.

Hoắc Nguyên Chân đẩy cửa mà vào

Bên trong phòng tổng cộng có sáu bảy hòa thượng, tuổi nhỏ cũng có bốn năm mươi tuổi, lớn có bảy mươi tuổi, nhìn thấy Hoắc Nguyên Chân vào cửa rồi rít đứng lên. Dù sao người ta tốt xấu cũng là phương trượng, nên có lễ là hơn.

Hoắc Nguyên Chân vào cửa, chấp tay thí lễ với mọi người:

- Chư vị Đại sư, Nhất Giới xin có lễ.

Chủng tăng nhất nhất hoàn lễ, Lợi Trí nói:

- Phương trượng Nhất Giới, người đã tới chậm, mau mau mời ngồi.

Gian phòng này hình như là phòng của Lợi Trí thiền sư, dù sao thân phận Lợi Trí thiền sư rất cao, trụ trì Đại Tướng Quốc Tự, Hoàng gia tự viện, coi như là cao tăng.

Hoắc Nguyên Chân tìm một vị trí ngồi xuống, chư vị tăng nhân cũng rồi rít ngồi xuống.

- Mới vừa rồi bản tăng ở ngoài cửa, nghe thấy dường như có người đàm luận bản tăng. Mời tiếp tục đi, bản tăng cũng muốn nghe một chút.

Chúng tăng á khẩu nghẹn lời, phương trượng Thiếu Lâm này quả nhiên trẻ tuổi khí thịnh, vừa bắt đầu đã hưng sư vấn tội, lần này Minh Tâm hòa thượng ắt có phiền phức.

Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào một hòa thượng chừng năm mươi tuổi, Hoắc Nguyên Chân cũng biết người này chính là Minh Tâm, chẳng qua là không biết là tự viện gì.

Minh Tâm nghe thấy Hoắc Nguyên Chân hỏi như thế mặc dù có vẻ không được tự nhiên, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng:

- Phương trượng Nhất Giới, có mấy lời, vẫn không nên nghe là hơn.

- Không sao, ai mà không bị nói xấu sau lưng, bản tăng còn không đến nỗi nông cạn như vậy, không nghe lọt tai ý kiến bất đồng, cứ nói đừng ngại.

Nghe thấy tựa hồ Hoắc Nguyên Chân có ý không buông tha, cũng đứng ra hòa giải:

- Không nói chuyện này nữa, lão nạp đặc biệt giới thiệu ị phương trượng Nhất Giới mà mình hết sức sùng bái với chư vị Đại sư.

126. Chương 125: Đấu Pháp Bạch Mã Tự (hạ)

Chương 125: Đấu pháp Bạch Mã tự (Hạ)

Lợi Trí thiền sư nhanh chóng chuyển đề tài:

- Vừa đứng lúc này mọi người có mặt đầy đủ cùng nhau thảo luận một chút,

trong nhà Phật chúng ta thường nói Cực Lạc luân hồi, cũng có thể xưng là thiên , đường địa ngục, đây là điều mà mọi người rất quen thuộc. Nhưng ai có thể giải thích hàm nghĩa thiên đường địa ngục một cách ngắn gọn súc tích nhất?

Nghe thấy Lợi Trí đổi chủ đề, sắc mặt Minh Tâm trở nên dễ coi hơn một chút, dù sao bị người ta chất vấn ngay mặt là một chuyện thật là mất mặt. Lúc này e sợ cho Hoắc Nguyên Chân còn không chịu bỏ qua cho mình, vội vàng nói tiếp:

- Bản tăng nói, thiên đường chính là tịnh thổ của người tu hành, là địa phương cuối cùng chúng ta hướng tới. Mà địa ngục lại là ác báo của người tu hành chúng ta, chính là địa phương chịu khổ.

Sau khi nói xong, Minh Tâm nhìn quanh một lượt tất cả mọi người, có vẻ đắc ý nói:

- Bản tăng giải thích như vậy coi như ngắn gọn rồi chứ gì?

Mọi người cũng rồi rít gật đầu, Minh Tâm giải thích như vậy mặc dù không phải là đặc biệt súc tích, nhưng cũng tạm chấp nhận được.

Kể cả Lợi Trí cũng gật đầu, lần này Minh Tâm nói chuyện coi như nghe được một chút.

Duy chỉ có Hoắc Nguyên Chân không lộ vẻ gì, xem đáng vẻ của hắn dường như khinh thường không để ý.

Lửa giận trong lòng Minh Tâm lập tức bùng lên.

“Bất kể thế nào, bản tăng cũng nhiều tuổi hơn ngươi, ngươi lại có thái độ khinh thường như vậy, chẳng lẽ cho rằng bản tăng sợ ngươi sao? Mới vừa Tồi không bằng lòng tranh luận cùng ngươi là giữ thể diện cho ngươi, nếu như ngươi không biết tốt xấu như vậy, cũng chớ trách bản tăng làm khó dễ ngươi...”

Y bèn lạnh giọng nói với Hoắc Nguyên Chân:

- Phương trượng Nhất Giới, không biết ngươi cho là quan điểm của bản tăng như thế nào?

Hoắc Nguyên Chân bình thản ngẩng đầu lên, nói với Minh Tâm:

- Ngươi là người phương nào?

- Ngươi...

Lúc này Minh Tâm gần như không dần được lửa giận trong lòng, mới vừa rồi tất cả mọi người nói ta là Minh Tâm, bây giờ ngươi còn hỏi, thật là khinh thường quá mức...

Bất quá nếu người ta hỏi, cũng không tiện không trả lời, Minh Tâm vẫn nhẫn

nhịn đáp:

- Bản tăng chính là phương trượng Không Minh tự Minh Tâm, ngươi gọi ta Minh Tâm Đại sư là được.

Hoắc Nguyên Chân lắc đầu một cái:

- Không Minh tự, chưa nghe nói qua, về phần gọi ngươi là gì, không phải là nhất định phải theo ngươi. Bản tăng cho rằng hạng người gây thị phi khích bác sau lưng như ngươi, làm nhục danh dự người khác, không xứng với cách gọi là Đại sư!

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi.

Nhất Giới này quả thật dám nói, cùng là người xuất gia, cho dù mọi người đều biết đã xảy ra chuyện gì, tốt xấu gì ngươi cũng phải giữ thể diện cho người ta một chút. Lời nói thẳng trắng trợn như vậy, với tính khí của Minh Tâm e rằng không

chịu được nổi nhục này.

Quả nhiên, Minh Tâm nhất thời giận dữ, lông mi lông mày dựng đứng, thành linh đứng phắt dậy, lạnh lùng nói:

- Nhất Giới! Ngươi đang nói ai vậy?

- Cần ta lặp lại không?

- Ngông cuồng!

Minh Tâm có võ công trong người, hơn nữa vốn là tính tình nóng nảy, bị làm nhục ngay trước mắt tất cả cao tăng Phật môn như thế, làm sao còn có thể chịu được, hét lớn một tiếng. Y thấy Hoắc Nguyên Chân căn bản không thèm quan tâm mình, tức giận ùng ùng, thành linh đánh ra một chưởng về phía Hoắc Nguyên Chân.

Đông đảo hòa thượng kinh hãi, muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp nữa.

Mắt thấy chưởng Minh Tâm sắp đánh trúng đầu Hoắc Nguyên Chân, đột nhiên Hoắc Nguyên Chân hét lớn một tiếng, vận chuyển nội lực, giống như sấm động giữa trời quang:

- Đây là địa ngục!

Minh Tâm bị chấn lỗ tai kêu lù lù. Đây là kết quả Hoắc Nguyên Chân không sử dụng toàn bộ nội lực, dù là như vậy cũng đủ khiến cho y mất đi năng lực hành động trong nháy mắt.

Cho dù là y có tập võ, nhưng cũng không phải là sở trường, làm sao chịu nổi tiếng hô của Hoắc Nguyên Chân.

Bất quá tiếng hô này lại làm cho y giật mình kinh hãi.

Lúc y định thần lại, cảm thấy xung quanh vô cùng yên tĩnh. Ngơ ngác nhìn quanh, chỉ thấy tất cả hòa thượng đều như có điều suy nghĩ thừ người ra, dường như đang nghiền ngẫm lời của Hoắc Nguyên Chân.

Minh Tâm cũng có hơi thức tỉnh, thì ra Nhất Giới dùng phương thức này để cảnh cáo mình, buồn cười mình lại dễ dàng mắc bẫy, bêu xấu trước mặt mọi người.

Bất quá có thể làm được phương trượng tự nhiên cũng có chút ưu điểm, bị người dùng lời điểm hóa, đương nhiên phải nhận thua.

Minh Tâm suy nghĩ một chút, chấp tay thi lễ với Hoắc Nguyên Chân:

- Bần tăng đã hiểu, tạ Nhất Giới Đại Sư chỉ điểm.

Tất cả mọi người nhất tề thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Nguyên Chân vô cùng bội phục.

Nhìn xem người này, hiện thân thuyết pháp, dạy dỗ tại chỗ, như vậy mới là khắc sâu, hẩn sau này Minh Tâm không thể nào quên được cách giải thích địa ngục.

Thấy Minh Tâm thành thật nhận sai, Hoắc Nguyên Chân mỉm cười đứng lên, hướng về phía Minh Tâm hơi cúi người thi lễ, lên tiếng nói:

- Còn đây là thiên đường.

Lời này vừa ra, trên mặt Minh Tâm dâng lên một mảnh mây đỏ, giống như học sinh tiểu học được giáo dục tỉnh ngộ. Y nhìn về phía Hoắc Nguyên Chân gật đầu một cái, không nói gì thêm mà bình tĩnh ngồi xuống, nhắm mắt không nói, dường như là thần du chốn ngộ.

Lợi Trí thiền sư nhẹ nhàng vỗ tay một cái:

- Lão nạp học Phật nhiều năm, nhưng đây lần đầu tiên thấy kỳ tài như phương trượng Nhất Giới vậy. Xem ra bất kể học tập cái gì cũng phải hết sức linh hoạt, phương trượng Nhất Giới thật là nhân vật học Phật xuất chúng!

Các hòa thượng còn lại cũng rối rít gật đầu, tán thán hành động vừa rồi của Hoắc Nguyên Chân.

Duy nhất có một hòa thượng có chút bất mãn, bởi vì mới vừa rồi y bị Sư Tử Hống của Hoắc Nguyên Chân làm cho giật nảy mình, lỡ tai đến bây giờ còn đang lúng búng, tự nhiên trong lòng không cao hứng lắm.

Người này chính là trụ trì Cô Tô Hàn Sơn tự Trí Hiền, cũng là hòa thượng trẻ tuổi nhất trong số những người này, trừ Hoắc Nguyên Chân ra.

Bất quá y tốt tính hơn Minh Tâm nhiều, không có vì chuyện này mà phát tác, mà là nhìn mọi người nói:

- Trước đó vài ngày bần tăng lấy được một viên Xá Lợi Tử, bất quá có hơi không phân được thật giả, hôm nay vừa khéo mang tới, để cho chư vị xem một chút.

- Vậy sao, mau lấy ra xem một chút.

Những hòa thượng này nghe vậy đều hứng chí, rối rít xúm lại.

Trí Hiền đắc ý sờ tay vào ngực, lấy ra một viên màu trắng sữa.

Mọi người chuyển tay nhau xem, bất quá có hơi không xác định được.

Xá Lợi Tử có thể tồn tại dưới rất nhiều màu sắc, màu trắng, màu đỏ, màu xanh đều có, còn có cả màu vàng đất.

Có viên trong suốt, có viên có thể phát sáng, cũng có viên màu sắc âm đậm, có thể là do tu vi chủ nhân Xá Lợi Tử không cao mà ra.

Nhưng có một điểm giống nhau, chính là Xá Lợi Tử cô cùng chắc chắn, cơ hồ không thể phá hư, lửa đốt búa đập đều là vô dụng.

Viên màu trắng sữa này cũng giống như là Xá Lợi Tử, bất quá mọi người vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng cũng không thể nói chính xác. Không ai tỏ thái độ gì, sau khi xem một hồi bèn lắc đầu rồi trao cho người khác.

127. Chương 126: Đại Lễ Khai Quang (thượng)

Chương 126: Đại lễ khai quang (Thượng)

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

Dựa theo tuổi tác và thân phận, cuối cùng mới chuyển đến tay Hoắc Nguyên Chân.

Hoắc Nguyên Chân cầm lên nhìn qua, cơ hồ bật cười.

Đây nào phải là Xá Lợi Tử gì, rõ ràng chỉ là một viên hô phách.

Hô phách kết tinh rất nhiều, cũng có đủ các màu sắc, ở một phương diện nào đó cũng hơi giống như Xá Lợi Tử.

Đời trước Hoắc Nguyên Chân còn có một chuỗi vòng tay hô phách, hoàn toàn giống hệt vật này.

Hơn nữa hần lấy tay khẽ bấm một cái, vật này không cứng như Xá Lợi Tử mà hơi mềm.

Bên kia Trí Hiền thấy không ai có thể phân biệt thật giả lại càng đặc ý. Bởi vì người khác nhìn không ra vật này nói là giả, nhưng y cho rằng là thật, cho nên trả giá cao mua. Hiện tại mang ra hiển bảo cũng không ai có thể phân biệt, càng làm lộ rõ y tuệ nhãn biệt ngọc châu.

- Phương trượng Nhất Giới, thấy thế nào?

Hoắc Nguyên Chân không trả lời, mà là hỏi ngược một câu:

- Trí Hiền Đại sư, không biết người cho là, tại sao người ta lại chết?

Trí Hiền suy nghĩ một chút nói:

- Chết là chuyện rất bình thường, là đạo lý tự nhiên, có sinh vốn có tử, không riêng gì người, thiên địa vạn vật cũng không thể vĩnh hằng, sinh tử, sinh diệt đối ứng lẫn nhau, đây vốn là lẽ bình thường.

- Còn nếu một món đồ nào đó đột nhiên hủy diệt thì sao, có phải là bình thường không?

- Đương nhiên là bình thường, có sinh ra vốn có diệt, nếu như là đột nhiên hủy diệt, chứng tỏ thứ đó đã đến lúc hủy diệt.

- Trí Hiền Đại sư quả nhiên cảnh giới cực cao, bản tăng bội phục.

Trí Hiền tươi cười rạng rỡ, nói với Hoắc Nguyên Chân:

- Phương trượng Nhất Giới khách sáo rồi, mau trả Xá Lợi Tử lại cho bản tăng đi. Thật không dám giấu, viên Xá Lợi Tử này bản tăng mất năm ngàn lượng mới mua được, mặc dù hao phí không ít nhưng bản tăng cho là rất rẻ.

Hoắc Nguyên Chân cũng chỉ cười cười, đưa tay ra về phía Trí Hiền, nói:

- Thật là có lỗi, Trí Hiền Đại sư, ngày chết của Xá Lợi Tử ngài đã đến rồi!

Tay hần mở ra, cái gọi là Xá Lợi Tử kia đã hóa thành một nhúm bột.

Trí Hiền hòa thượng thả một đồng bột trong tay Hoắc Nguyên Chân, nhất thời trợn mắt há mồm.

Ta run run chỉ thẳng Hoắc Nguyên Chân:

- Dám bóp nát Xá Lợi Tử của ta!

Hoắc Nguyên Chân mỉm cười nói:

- Ta cũng không có bóp vỡ Xá Lợi Tử người.

- Nói bậy, chính là vỡ trên tay người, người phải bồi thường cho ta!

Cơ mặt Trí Hiền giật giật, đã tức giận đến cực hạn. Hòa thượng Nhất Giới này thật là đáng ghét, dám bóp nát Xá Lợi Tử mình mua với giá ngàn vàng, không thể tha thứ.

Trí Hiền còn đang nổi giận, đám hòa thượng còn lại đang nhìn y với ánh mắt thương hại.

Người ta vừa có chuyện liên quan tới bản thân đã lập tức mất đi tâm bình thường, thậm chí mất đi năng lực phán đoán chính xác thị phi, hiện tại y chính là như vậy.

Lợi Trí thiên sư niệm một tiếng Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, Trí Hiền Đại sư, người chớ có lôi kéo phương tượng Nhất Giới làm gì nữa. Nếu Xá Lợi Tử của người là thật, vì sao lại dễ dàng hư hại như vậy?

Bên kia Vô Bi phương tượng Linh Ẩn tự cũng nói:

- Không sai, lão nạp thuở nhỏ qu ngã Phật, chưa từng nghe nói Xá Lợi Tử có thể hư hại, nhất định là giả.

Minh Tâm hòa thượng cũng nói, bắt quá giọng điệu của y khó nghe hơn nhiều. Mới vừa rồi bị Nhất Giới dạy dỗ một phen, mặc dù lãnh ngộ được rất nhiều thứ, nhưng hiện tại thấy Trí Hiền ném mùi đau khổ cũng không khỏi lộ vẻ vui mừng trước tai họa của kẻ khác, lên tiếng nói:

- Trí Hiền Đại sư, chính người vừa nói vạn vật có sinh ra vốn có tử, vì sao Xá Lợi Tử giả của người chết đi, người lại động sân niệm như vậy? cẩn thận coi chừng xuống địa ngục!

Chúng tăng mỗi người một câu, nói cho sắc mặt Trí Hiền lúc trắng lúc đỏ. Hiện tại y cũng ý thức được quả thật là mình mua hàng giả, năm ngàn lượng bạc trôi theo dòng nước đã đành, hơn nữa còn bêu xấu trước mặt mọi người.

- Giải cho tên lừa đảo, dám lừa gạt tiền của lão nạp. Chờ lão nạp trở về Tô Châu nhất định phải bắt người này, nghiêm trị không tha!

Trí Hiền chính là phương tượng Hàn Sơn tự, ở Tô Châu cũng là một nhân vật, hiện tại nói ra lời này có thể thấ vô cùng tức giận.

Nhất Giới mỉm cười nói:

- Trí Hiền Đại sư không cần lòng mang oán hận, trải qua chuyện này, hẳn là Trí Hiền Đại sư còn có thể lãnh ngộ một ít.

- Vậy không cần trừng trị ác nhân kia sao?

- Phải trừng phạt, nhưng không phải là người chính tay trừng phạt. Kẻ kia lừa gạt tiền tài, sẽ có quan phủ truy nã, sau khi chết đọa xuống địa ngục, Trí Hiền Đại sư cần gì phải lo lắng như vậy?

Trí Hiền cắn răng, mặc dù vẫn còn có chút bất mãn đối với Nhất Giới nhưng hiện tại không còn lời nào để nói. Hòa thượng kia quá gian manh, ngay từ đầu đã nhìn ra Xá Lợi Tử này là giả, cũng không chịu nói ra ngay tức khắc, mà dùng lời lẽ trao đổi, chờ mình nói ra mới bóp vỡ, khiến cho mình không còn đường phản bác.

Bắt quá bảo y đối kháng với Hoắc Nguyên Chân, y cũng không có can đảm. Vết xe đổ của Minh Tâm vẫn còn đó, y sẽ không ngu ngốc giẫm vào.

Lợi Trí thiên sư cất tiếng cười ha hả:

- Chư vị Đại sư, sao hả? Phương trượng Nhất Giới là người lão nạp sùng bái nhất, thời gian trước đây ở Pháp Vương tự, phương trượng Nhất Giới hiện thân thuyết pháp đã cho lão nạp một bài học, lão nạp đã biết lợi hại, ha ha!

Lợi Trí thiền sư tươi cười rạng rỡ, tâm trạng khoái chí vô cùng. Lão từng nếm mùi đau khổ dưới tay Nhất Giới, những người này còn nhạo báng lão. Hiện tại thì sao, không phải là cũng giống như lão sao?

Trong lòng Lợi Trí thiền sư, lão hy vọng Hoắc Nguyên Chân biểu hiện thật tốt, dạy cho những người này một bài học, như vậy tối thiểu có thể chứng minh mình không phải là ngu ngốc, hoặc giả kẻ ngốc cũng không chỉ có riêng mình.

Những hòa thượng này gật đầu lia lịa, tỏ ra tán đồng lời của Lợi Trí thiền sư.

Đầu tiên Vô Bi phương trượng Linh Ẩn tự tỏ thiện ý với Hoắc Nguyên Chân, hy vọng Hoắc Nguyên Chân có rảnh rỗi đi Linh Ẩn tự thay mình luận đạo thuyết pháp, để cho tăng chúng Linh Ẩn tự học tập một chút.

Sau đó đám hòa thượng còn lại cũng thi nhau tỏ lời mời, ngay cả Trí Hiền cũng

Minh Tâm cũng bày tỏ như vậy, nhưng có bao nhiêu thành ý vậy biết được.

Hoắc Nguyên Chân cũng mời chư vị Đại sư đi tới Thiếu Lâm. không khí trong phòng rất nhanh hòa hoãn lại. xem tại

Trong lúc mọi người còn đang trò chuyện vui vẻ, tiểu hòa thượng đi vào thông báo, nói là thời gian khai quang sắp đến phương trượng Đạo Minh mời các vị Đại sư tới Tề Vân Tháp. nguồn

Đám cao tăng đứng đầu Thịnh Đường tỏ ra khách sáo, ai nấy nhường nhau, muốn cho đối phương đi trước.

Vốn dựa theo thân phận phải là Lợi Trí thiền sư đi trước, nhưng Lợi Trí thiền sư nói gì cũng không chịu đi trước, lại muốn phương trượng Nhất Giới đi trước.

Chư vị tăng nhân cũng không có dị nghị gì, cuối cùng Hoắc Nguyên Chân bắt đầu dẫn đầu đi ra ngoài phòng.

Các vị Đại sư còn lại lục tục theo sau, cùng đi ra khỏi thiền phòng, tình cảnh này khiến cho tiểu hòa thượng dân đường phải âm thầm kinh ngạc.

128. Chương 126: Đại Lễ Khai Quang (hạ)

Chương 126: Đại lễ khai quang (Hạ)

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

Phải biết rằng dù là hòa thượng nhưng cũng rất coi trọng thân phận địa vị, người thân phận cao đi phía trước là bình thường, nhưng phương trượng Thiếu Lâm này còn nhỏ tuổi, làm sao có thể đi trước những cao tăng này?

Cho dù suy nghĩ muốn vỡ đầu cũng không biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì, mà những hòa thượng này cũng sẽ không truyền ra ngoài, có một số việc cũng không thích hợp để cho tăng nhân sa di phổ thông biết được.

Giữa cao tăng với nhau có hơi mất thể diện không thành vấn đề, nhưng mất thể diện trước mặt tăng nhân phổ thông, vậy sẽ tổn hao danh dự.

Giống như Lợi Trí thiền sư, lúc trước bị Hoắc Nguyên Chân làm nhục là rất mất thể diện. Chỉ bất quá bây giờ những người khác cũng có vài người càng mất thể diện hơn, mọi người ai cũng như ai, cũng không người nào tiện nói người nào.

Đi ra phía ngoài, lúc này bên trong Bạch Mã tự đã tụ tập vô số người, căn bản đều là đến từ Lạc Dương, cũng có một số ít là từ xa chạy tới, náo nhiệt vô cùng.

Là tự viện cổ xưa nhất, nền tảng của Bạch Mã tự không phải là những tự viện khác có thể so sánh được.

Các hòa thượng đi tới Tề Vân Tháp, mọi người rối rít nhường đường, toàn là người tin Phật, vô cùng tôn kính đối với hòa thượng.

Đi được một đoạn, một tên ăn mày nhỏ đột nhiên ở bên trong đám người vọt ra, nói với đám hòa thượng này:

- Chư vị Đại sư, tiểu khất cái rất lâu không có ăn cái gì, cho chút gì ăn đi. Tiểu hòa thượng dẫn đường vội vàng nói:

- Này này, trai đường đã chuẩn bị thức ăn, nếu người đói bụng có thể tới trai đường, không nên tới nơi này quấy rầy chư vị Đại sư.

Dường như tiểu khất cái có vẻ không cam lòng, còn muốn nói gì nữa.

Hoắc Nguyên Chân đang tiến về phía trước, chợt ngón tay khe khẽ lay động, phát ra một đạo Vô Tướng Kiếp Chỉ hơi yếu ớt lặng lẽ không tiếng động bắn trúng ngang eo tiểu khất cái.

Thân thể tiểu khất cái run lên, trong mắt thoáng qua một vệt tinh quang, nhưng lại không cách nào xác định là người nào xuất thủ. Y đưa mắt liếc Hoắc Nguyên Chân một cái, thấy Hoắc Nguyên Chân tựa hồ không có phản ứng gì.

Chính vì trì hoãn một chút như vậy không thể làm gì khác hơn là nhìn những Đại sư này đi xa.

Hoắc Nguyên Chân đi về phía trước, trong lòng thầm giật mình. Mặc dù hắn chỉ dùng ba phần lực đạo, mặc dù chỉ là một chiêu Vô Tướng Vô Ngã, nhưng cũng tuyệt đối không phải là người bình thường có thể chịu đựng được. Tiểu khất cái này lại có thể chịu đựng còn không biến sắc, phần công lực này e rằng đã đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ.

Mà trong đám người này, có bao nhiêu người ẩn giấu thực lực như vậy?

Mọi người đi tới dưới Tề Vân Tháp, nơi này đã trưng bày hương án, rất nhiều tăng chúng Bạch Mã tự tụ tập ở chỗ này, xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, chuẩn bị dâng hương tụng kinh.

Các cao tăng vừa tới, tất cả chia nhau ngồi xuống xem lễ.

Đạo Minh Đại sư và hai trưởng lão Bạch Mã tự khác quỳ ở hàng trước, nói lời cầu cho thông suốt mưa thuận gió hòa, cảm tạ ân Phật, sau đó bắt đầu dâng hương.

Thời gian khai quang đã tới, chuông trống bên trong Bạch Mã tự đồng thanh nổi lên, vô số tín đồ cúi đầu tụng kinh, người người thành kính phủ phục dưới đất.

Hoắc Nguyên Chân cũng cúi đầu niệm kinh, nhưng ánh mắt lại lặng lẽ quan sát xung quanh, nếu như những người đó muốn động thủ, chỉ sợ đã sắp đến lúc rồi.

Nhưng mãi cho đến khai quang kết thúc cũng không có động tĩnh gì, Hoắc Nguyên Chân không khỏi kinh ngạc trong lòng, chẳng lẽ mình phán đoán sai hay sao?

Không thể nào, tiểu khất cái vừa rồi là minh chứng. Chuyện này có nghĩa là bố cục của đối phương đã xảy ra bất ngờ ra ngoài dự liệu nào đó.

Đại lễ khai quang hoàn thành thuận lợi, phương trượng Đạo Minh nói với bọn Hoắc Nguyên Chân:

- Chư vị Đại sư, mời cùng nhau lên tháp xem một chút đi.

- Lành thay!

Mọi người thi lễ, sau đó những cao tăng này đi theo Đạo Minh, cùng nhau tiến vào Tề Vân Tháp.

Tầng dưới đất bên trong tháp là tượng Quan Âm Bồ Tát.

Chúng tăng tham bái, sau đó tán thán một phen, chuẩn bị đi lên tầng hai.

Đột nhiên Hoắc Nguyên Chân nhìn phương trưởng Đạo Minh nói:

- Đạo Minh Đại sư, các người xây tháp này xong đã bao lâu?

Đạo Minh đáp:

- Tổng thể hoàn thành đã được ba tháng, hoàn tất thật sự vào ba ngày trước.

- Kể từ sau khi hoàn tất, có ai từng vào tháp hay chưa?

- Không có ai, sau khi hoàn tất chúng ta lập tức phong bế tháp, chờ tới hôm nay mở ra.

Hoắc Nguyên Chân gật đầu một cái, chậm rãi đi tới trước hương án quan sát một chút, lại sờ sờ gì đó. Sau đó hắn lại đi tới thang lầu quan sát, lại đi sang những nơi khác, đi tới đi lui, cũng không biết đang làm gì.

Chúng tăng cũng tập trung nhìn Hoắc Nguyên Chân, hy vọng hắn có thể đưa ra lời giải thích.

Ước chừng mười phút trôi qua, rốt cục Hoắc Nguyên Chân quan sát xong, đi tới trước mặt chúng tăng lên tiếng nói:

- Chư vị Đại sư, tháp này mới xây, bụi bặm chưa sạch, thời gian dài rất dễ dàng có bụi bên trong tháp. Các vị hãy nhìn trên hương án kia, chỉ mới ba ngày không có người tới đã phủ một lớp bụi trên mặt. xem chương mới tại (.

Sắc mặt Đạo Minh lộ vẻ hơi khó coi, nói với Hoắc Nguyên Chân:

- Phương trưởng Nhất Giới, phải chăng là trách tăng nhân trong tự lão nạp lười biếng, không chịu quét dọn Phật tháp?

Hoắc Nguyên Chân lắc đầu một cái, nói với Đạo Minh:

- Phương trưởng chớ hiểu lầm, bản tăng đang suy nghĩ, nếu trên mặt hương án này có bụi, như vậy trên mặt đất hẳn cũng có. Nhưng bản tăng quan sát mặt đất này, tựa hồ có chỗ có, có chỗ không có.

Tất cả mọi người đều giật mình, cùng nhau xem xét mặt đất, quả nhiên có một chỗ không có bụi, giống như một con đường nhỏ. Hơn nữa con đường này lại dẫn tới thang đi lên trên tháp.

Mọi người đi tới thang, quả nhiên thấy trên thang cũng có chỗ không bị bám bụi.

Chỉ bất quá dấu vết hết sức mờ nhạt không dễ gì thấy được, nếu không phải Hoắc Nguyên Chân nhắc nhở, chỉ sợ không ai có thể phát hiện ra dấu vết rất nhỏ này.

- Tình huống như vậy có nghĩa là gì, bản tăng tưởng cũng không cần giải thích tỉ mỉ.

Nghe xong lời của Hoắc Nguyên Chân, tất cả mọi người vô cùng kinh hãi Quả thật không cần giải thích, trong khoảng thời gian qua đã có người vào tháp.

Hơn nữa căn cứ theo bụi phủ, thời gian tiến vào chắc chắn không lâu, mà nếu đã tiến vào trước đó khá lâu, như vậy hẳn trên mặt đất đã phủ kín bụi.

- Bên trong tháp có người! Đi vào không lâu, nên như bản tăng suy đoán không sai, có lẽ bây giờ đang nấp trên đỉnh tháp!

Lời Hoắc Nguyên Chân hết sức kinh người, vừa nói ra lập tức khiến cho những cao tăng này toát ra mồ hôi lạnh trên trán.

Nghe Nhất Giới nói trên Tề Vân Tháp này có người, những lão hòa thượng này đều có vẻ lo âu.

Bất quá dù sao cũng toàn là nhân vật Đại sư sở học có thành tựu, biểu hiện ai nấy đều tỏ ra trấn tĩnh, nhất tề nhìn về phía phương trưởng Bạch Mã tự Đạo Minh Đại sư, chờ đợi lão quyết định không ai có ý định tiếp tục lên tháp.

Mà lúc này Đạo Minh Đại sư cũng có vẻ khó có thể quyết định, Bạch Mã tự không dùng võ công chân nhiếp thể nhân, căn bản có thể coi là Phật môn thuần túy, vì sao lại dính tới tm phi giang hồ như vậy?

129. Chương 127: Kẻ Xấu Mai Phục (thượng)

Chương 127: Kẻ xấu mai phục (Thượng)

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

Nếu như có người trên đỉnh tháp muốn mưu đồ bất chính, không nghi ngờ chút gì nào sẽ là võ lâm cao thủ. Mặc dù Đạo Minh hết sức tự tin đối với tu vi Phật học của mình, nhưng cũng không đạt tới cảnh giới chỉ dựa vào Phật pháp cảm hóa được một kẻ ác như vậy trong thời gian ngắn.

Thấy các Đại sư xung quanh đang nhìn mình chăm chú, Đạo Minh cảm thấy tình thế hiện tại vô cùng khó xử.

Thấy Đạo Minh tựa hồ bó tay hết cách, ánh mắt của những Đại sư này lại đổ dồn về phía Lợi Trí thiền sư, muốn nghe xem Đại sư trụ trì Đại Tướng Quốc Tự này có biện pháp gì.

Lợi Trí thiền sư thấy người khác nhìn mình như vậy cũng cảm thấy đau đầu. Bất quá lão cũng chỉ là một hòa thượng, đừng để lão quyết định loại chuyện nguy hiểm như vậy có được không?

Nhưng không thể nói thẳng ra, như vậy thật là mất mặt, lão suy tư chốc lát đột nhiên nói:

- Bần tăng cho là bên trong tháp này tất nhiên có ác nhân giang hồ ẩn núp trong đó, chờ thời cơ hành động, công kích chúng ta, đạt tới mục đích làm loạn thanh tịnh Phật giáo ta.

Chúng tăng gật đầu lia lịa, cho dù là người bên trong không muốn ám sát bất cứ ai, nhưng tối thiểu cũng có mục đích như trên. Nói như vậy, mọi người sẽ có lý do danh chính ngôn thuận rời khỏi nơi nguy hiểm này.

- Nếu là người trong giang hồ, vậy phải bắt đầu nghĩ biện pháp từ người biết võ công. Mà trong số chúng ta chỉ có phương trượng Nhất Giới võ nghệ trác tuyệt, mới vừa hét lớn một tiếng ở trong phòng, dư âm không dứt, đủ để hồi âm lảng đàng ba ngày, đủ biết công lực thâm hậu.

Những hòa thượng khác vừa nghe như vậy, rồi rít phụ họa:

- Đúng vậy, phương trượng Nhất Giới rống to giống như mộ cổ thần chung, khiến người thức tỉnh. Hiện tại tiếng rống kia vẫn còn đang vang vọng trong tai bần tăng, quả thật bất phàm!

- Không sai, không sai, bần tăng cũng cảm thấy như vừa đồn ngộ, có cảm giác thông suốt sáng sủa. Hẳn là tặc nhân trên tháp kia đối mặt tiếng rống của phương trượng Nhất Giới cũng không thể nào ngăn nổi, ắt phải bỏ tay chạy trốn.

- Đúng vậy, huống chi phương trượng Nhất Giới không chỉ có tiếng rống đinh tai nhức óc, lực lượng trên tay cũng là rất lớn. Mặc dù Xá Lợi Tử của bần tăng là giả, nhưng mức độ cứng rắn cũng không kém Xá Lợi Tử thật bao nhiêu. Thế nhưng bị phương trượng Nhất Giới dễ dàng bóp thành bụi phấn, nhất định hẳn có một môn công phu trên tay hùng mạnh.

Những hòa thượng này nhao nhao hỏi người một câu, rất nhanh đã đẩy địa vị Hoắc Nguyên Chân lên tận mây xanh. Hơn nữa hai người Trí Hiền và Minh Tâm càng tỏ ra sùng bái phương trượng Nhất Giới gấp bội.

^ Thời thế đổi thay, mới vừa rồi tiểu tử người lớn lỏi như vậy, đùa giỡn đám Đại ~ sư chúng ta trong lòng bàn tay. Hiện tại trong tháp này xảy ra vấn đề, người nào có bản lĩnh người đó ra mặt.

Người giỏi, người có bản lĩnh, chúng ta đã chứng kiến, hiện tại cho người một cơ hội biểu diễn.

Nghe thấy lời của chúng tăng, trong lòng Hoắc Nguyên Chân thừa hiểu, nhưng hẳn cũng không chịu để cho những hòa thượng này thao túng mình một cách dễ dàng.

- Bần tăng vào tháp bắt giặc cũng không phải là không thể, bắt quá mặc dù bần tăng có chút công phu trong người, nhưng bần về thành tựu Phật pháp còn thua kém chư vị Đại sư khá xa. Không bằng như vậy, bần tăng vào tháp bắt giặc, các Đại sư ở sau lưng hộ pháp cho bần tăng. Bằng vào tu vi nguyện lực cao thâm của các Đại sư, nhất định sẽ sinh ra diệu dụng có được Thiên Long Bát Bộ đồng hành, không gì ngăn nổi, ắt sẽ bắt được tặc nhân kia.

Chư vị lão hòa thượng miêng niệm Phật hiệu, thầm nghĩ phương tượng này quả thật giáo hoạt, chuyên này cũng không tiện phản bác.

Nếu như không chịu đi theo, chẳng phải là chúng tử tu vi Phật học mình không đủ? Những phương tượng trụ trì này sở trường nhất chính là chuyện này, không ai muốn tụt lại phía sau người khác.

Nhưng nếu thật sự theo Nhất Giới vào tháp là không được, đó là đi tìm chết.

- Phương tượng Nhất Giới khen quá lời rồi, bọn bần tăng làm sao dám so sánh với Thiên Long Bát Bộ.

Lợi Trí thiền sư tỏ ra khôn khéo, đầu tiên bày tỏ mình không dám so sánh với Thiên Long Bát Bộ, dù sao nói như vậy cũng không phải là mất mặt.

Đám tăng nhân còn lại cũng thi nhau gật đầu khen phải, nói rằng cho dù đi theo cũng khó lòng sinh ra tác dụng hộ pháp thần kỳ, sợ rằng còn liên lụy tới phương tượng Nhất Giới.

- Nếu chư vị Đại sư không muốn đi theo, bần tăng còn có một kế.

- Kế gì vậy?

- Vây khốn!

Chúng tăng nghe vậy liếc mắt nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy kế sách này của Nhất Giới có thể được.

- Tặc nhân kia nấp trên đỉnh tháp chính là vì muốn tập kích bất thành linh. Hiện tại bị chúng ta phát hiện tung tích, y cũng không thể gây ra bao nhiêu sóng gió. Hướng chỉ tháp này cao vút trong mây, trừ cửa chính ra không còn đường lên xuống nào khác, chỉ cần ngăn chặn cửa ra, cho dù là tặc nhân này có bao nhiêu bản lĩnh cũng không cách nào thoát khốn.

Phương tượng Đạo Minh suy nghĩ một chút nói:

- Nếu đã như vậy, bần tăng sai người đi Lạc Dương báo quan, để cho bọn họ phái quan sai tới, chúng ta giữ chặt cửa tháp, hẳn là tặc tử này không thể ra được.

- Không thể!

Hoắc Nguyên Chân khoát tay áo một cái:

- Mặc dù tặc tử ẩn nấp trên đỉnh tháp, nhưng bên dưới chưa chắc không có người tiếp ứng. Chúng ta báo quan sẽ gây động tĩnh rất lớn, sẽ làm cho tặc nhân có điều cảnh giác, chớ cùng rút giậu nội ứng ngoại hợp.

- Vậy theo phương tượng Nhất Giới, hiện tại chúng ta nên làm thế nào?

Đạo Minh cũng không có chủ ý gì, chuyên như vậy thật sự là lão không có kinh nghiệm ứng đối.

Hoắc Nguyên Chân rất lâu cũng không lên tiếng, người ẩn nấp trên đỉnh tháp * này, mình cũng phải rất vất vả mới phát hiện được. Nếu không nhờ phong thư của Áo Diệu chân nhân, hẳn cũng không thể nào nghĩ tới điểm này, có phong thư, hẳn càng thêm cẩn thận mọi mặt.

Có người muốn động thủ với mình, hẳn sẽ lựa chọn địa phương mà không ai ngờ tới nhất.

Mà một khi hẳn leo lên Tề Vân Tháp, chính là không có đường lui, hơn nữa bên cạnh cũng chỉ có mấy lão hòa thượng, không có bất kỳ năng lực chống cự nào, quả thật là địa phương mà tặc nhân dễ dàng hạ thủ nhất.

Cho dù là khinh công hay thân pháp Đại Na Di, trong Tề Vân Tháp cũng không có nhiều diện tích thi triển. Hoắc Nguyên Chân có thể xác định chỉ cần mình lên tháp, tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

Suy nghĩ một chút, hẳn bèn nói với phương tượng Đạo Minh:

- Phương trưởng, trong miếu các vị có thật nhiều gạch đá xanh hay không vậy?

- Bản tự xây dựng Tề Vân Tháp ba năm, đương nhiên là có rất nhiều' gạch đá xanh, nhưng đều không phải là thành phẩm, toàn bộ đều là phế liệu.

- Không cần thành phẩm, phế liệu là được, bây giờ phương trưởng lập tức sai người mang tất cả những gạch đá vụn kia tới, phân phát cho tất cả thí chủ tới đây *** hôm nay, nhưng tạm thời không nói cho bọn họ biết sẽ làm gì.

' . ,, , Đạo Minh có vẻ ngơ ngác không hiểu chuyện gì, Hoắc Nguyên Chân lặng lẽ ghé tai lão nói nhỏ mấy câu, Đạo Minh lộ vẻ mừng rỡ, lập tức gật đầu đáp ứng.

truyện copy từ

130. Chương 127: Kẻ Xấu Mai Phục (hạ)

Chương 127: Kẻ xấu mai phục (Hạ)

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

- Chúng ta cứ tiếp tục nhàn nhã đi dạo bên trong tháp này, nhưng đi nhất định phải chậm, mỗi một tầng phải kéo ra nửa canh giờ, chờ đợi bên ngoài chuẩn bị xong.

Đạo Minh gật đầu khen phải, lại lặng lẽ nói mấy câu cùng những lão hòa thượng này, mọi người đều đáp ứng.

Kể tiếp, những hòa thượng này chuyên trò vui vẻ với nhau, bắt đầu kéo dài thời gian ở tầng thứ nhất.

Ai nấy đều là hòa thượng, công phu miệng lưỡi không kém, đàm luận với nhau vô cùng cao hứng. Lúc nói tứ thế Bồ Tát như vậy có ngụ ý gì, lúc nói đốt nhang đèn thể nào kéo dài được lâu, lúc lại nói cần cho tài liệu gì vào trong bồ đoàn để ngồi cho thoải mái...

Toàn là chuyện trên trời dưới đất, không hề có lấy nửa câu nghiêm túc.

Nhưng nói gì thì nói, không ai đề nghị tiếp tục tiến lên tầng hai, dường như tầng thứ nhất này có rất nhiều điểm đáng xem vậy.

Bên ngoài Tề Vân Tháp vô số tiểu hòa thượng hoặc là đẩy xe nhỏ, hoặc dùng đòn gánh, ra sức chuyên chở gạch đá vụn tới. Sau đó phân phát cho tất cả mọi người, còn nói đây là đá nền Tề Vân Tháp, càng càng nhiều, phúc báo càng nhiều.

Những tín đồ thành kính này ngơ ngác không hiểu chuyện gì, nhưng các sư phụ đã nói vậy cũng nghe theo răm rắp, bắt đầu cầm lấy gạch đá vụn.

Bình thời các hòa thượng cũng không có nhiệt tình lớn như vậy, nhưng hôm ^ nay phương trưởng chính miệng căn dặn, nhất định phải chở tất cả gạch đá vụn tới *" đây trong thời gian nhanh nhất, người nào lưỡi biếng đùa bốn cột nhất luật bị đuổi khỏi tự, cho nên không ai dám không ra sức.

Cũng chỉ trong một canh giờ, trong tay gần hai ngàn người tại chỗ ai nấy đều có mấy hòn đá vụn gạch vụn, thậm chí trên mặt đất còn chất đống rất nhiều, bởi vì quá nặng nên không thể nào cầm hết trong tay.

Bên này đã qua một canh giờ, bên kia bọn Hoắc Nguyên Chân còn chưa đi đến tầng thứ ba, đang ở trước bậc thang tầng thứ hai dẫn đến tầng thứ ba, tranh luận với nhau xem gỗ bậc thang này được lấy từ Tái Ngoại, hay từ Tây Bắc.

Biết bên ngoài chuẩn bị xong, mọi người đã nói đến nỗi miệng khô lưỡi khô vôi vàng xoay người rời khỏi Tề Vân Tháp thật nhanh.

Đạo Minh đi ra bên ngoài tháp, đầu tiên là đóng kỹ cửa, sau đó nói với các tín đồ bên ngoài:

- Chư vị thí chủ, yên lặng một chút, nghe lão nạp một lời.

Thấy phương trượng Bạch Mã tự nói chuyện, các tín đồ bên ngoài đang chuẩn bị đi vào tháp bèn lắng tai nghe.

- Các vị thí chủ, báo cho mọi người một tin xấu, hiện tại đã có tặc nhân tiên vào bên trong Tề Vân Tháp Bạch Mã tự chúng ta, trước mắt đang ở đỉnh tháp, muốn giết người của chúng ta vào tháp tham bái.

- Tặc nhân phương nào, dám xúc phạm tịnh thổ Phật môn!

- Chúng ta tuyệt đối không cho phép, phương trượng, chúng ta muốn bắt bọn chúng lại.

Phía dưới giống như một chảo dầu sôi bị đốt, trong nháy mắt quần hùng công phẫn.

- Tặc nhân võ công cao cường, nếu như tùy tiện vào tháp, khó tránh khỏi có nguy hiểm tánh mạng. Các vị thí chủ, bần tăng đề nghị hiện tại tất cả mọi người thay nhau canh giữ ở cửa tháp. Tặc nhân ở bên trong không có đồ ăn thức uống, sớm muộn sẽ ra tới, chỉ cần bọn họ đi ra, các vị thí chủ có thể dùng gạch đá trong tay tận tình ném tới, nhất định không thể để cho tặc tử gương oai ở tịnh thổ Phật môn ta.

Đạo Minh hòa thượng cũng nóng nảy, tặc tử phương nào dám to gan lớn mật, lại dám làm loạn trong thời điểm đại lễ khai quang Bạch Mã tự như thế, đây quả thực là hiệp người quá đáng, Phật cũng nổi giận.

Rất nhanh, hai ngàn người tại chỗ được chia làm bốn tổ, năm trăm người một tổ, ai nấy cầm gạch đá vụn trong tay vây xung quanh bên ngoài Phật tháp. Cứ hai canh giờ đổi một tổ, một khi có tặc nhân đi ra, lập tức vây lại quần công.

Trên đỉnh Tề Vân Tháp, mấy tên Phù Tang Lãng Nhân chờ đã sốt ruột không nhịn được nữa.

Một người trong đó nói:

- Tại sao đám hòa thượng kia vẫn chưa lên, vẫn còn nói chuyện ở dưới?

- Đừng nóng vội, đám hòa thượng Thịnh Đường này rất thích biện luận với nhau, một khi biện luận với nhau có thể kéo dài mấy ngày mấy đêm không dứt. Chúng ta cần kiên nhẫn chờ đợi, chờ bọn họ lên tới đỉnh tháp, khi đó bọn họ không còn đường nào có thể trốn thoát.

- Chẳng lẽ chúng ta không thể xông xuống bên dưới tháp hay sao?

- Ngụ xuẩn, nếu như đi xuống dưới, lúc chúng ta giết người, tiếng kêu bọn họ có thể truyền đi rất rõ ràng. Trên đỉnh tháp này quá cao, bên dưới lại đông người ồn ào, hẳn sẽ không có ai nghe thấy. Hơn nữa lúc chúng ta rời tháp, cho dù là có z người bên ngoài nghi ngờ cũng phải mất một thời gian mới có thể đi tới đỉnh tháp, phát hiện thì thể những lão hòa thượng kia, khoảng thời gian này đủ để cho chúng ta dễ dàng rời đi.

- Hừ, những tên khất cái kia cũng thật là bất tài vô dụng, không thể tìm ra một cao thủ nào, chuyên gì cũng cần tới chúng ta ra mặt giải quyết.

- Cũng không nên nói như vậy, những tên khất cái kia chẳng qua là lực lượng một phân đà Cái Bang, cũng không có cao thủ chân chính, tổng đàn Cái Bang chân chính tuyệt đối có cao thủ người không cách nào tưởng tượng.

- Đáng tiếc, tổng đàn Cái Bang không thể hợp tác cùng chúng ta.

- Không nên tham lam quá mức, mặc dù lực lượng phân đà Cái Bang không mạnh, nhưng ưu thế ở chỗ nhân số đông đảo, chúng ta có rất nhiều chuyện cần bọn họ tìm hiểu tin tức.

Lại qua một thời gian, rốt cục có người không nhịn được, lên tiếng nói:

- Tại sao bên dưới không có động tĩnh gì, ngược lại bên ngoài tháp lại có thanh âm ồn ào huyền ảo, để ta đi tìm hiểu thử xem sao.

Lăng Nhân cảm đầu cũng có vẻ không nhận được, vì che giấu tai mắt người khác, bọn chúng tới đây vào nửa đêm, ẩn nấp trên đỉnh tháp này bốn năm canh giờ. Hiện tại mắt thấy đám lão hòa thượng kia sắp sửa lên đỉnh tháp, vì sao không có thanh âm gì cả?

- Được, phải hết sức cẩn thận, không thể để cho người khác phát hiện. Mục tiêu chủ yếu của chúng ta không phải là một mình ngươi có thể đối phó.

- Yên tâm, ta sẽ không tiếp xúc chính diện với hắn, hơn nữa ta còn mang theo nút lỗ tai, tiếng rống của hắn không làm gì được ta.

- Ngủ xuẩn! Những chuyện này không quan trọng, quan trọng là ngàn vạn lần chớ để bị người phát hiện, không để cho kế hoạch chúng ta thất bại!

-Dạ!

Phù Tang Lăng Nhân này rời đi đỉnh tháp, chậm rãi đi xuống từng tầng một, hy vọng có thể nhìn thấy đám hòa thượng kia.

Nhưng y đã thất vọng, đi mãi tới tầng hai vẫn không thấy bóng người nào cả.

Mới vừa rồi rõ ràng còn nghe thấy thanh âm bọn họ, hiện tại đi đâu hết rồi?

Dựa theo tập tục người Thịnh Đường, đại lễ khai quang Phật tháp, tất cả mọi người cũng sẽ lên đỉnh tháp, vì sao lần này lại khác thường như vậy?

Dần dần y có một ít dự cảm xấu, chẳng lẽ là bị người phát hiện?

Bất chấp lời dặn dò của thủ lãnh, y vội vàng đi tới tầng thứ nhất Phật tháp, kết quả vẫn là không một bóng người.

Cửa tháp đóng chặt, dường như đã khóa lại, không thấy được bên ngoài.

Lăng Nhân này càng ngày càng cảm thấy không ổn, hết thảy có vẻ vô cùng quỷ dị, không khéo bọn mình còn bị vây khốn bên trong Phật tháp này.

131. Chương 128: Bí Mật Trong Thư (thượng)

Chương 128: Bí mật trong thư (Thượng) truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

Mặc dù bọn Phù Tang Lăng Nhân đã rất cẩn thận, bên ngoài có người của Cái Bang trợ giúp bọn mình dò xét tin tức, xác định nửa đêm không người mới tiến vào, hơn nữa lúc tới đây đã cố ý xóa dấu chân, không để lại dấu vết, theo lý thuyết hẳn là không bị phát hiện mới phải.

Nhưng chuyện đời không có gì là tuyệt đối, tình cảnh trước mặt đã nói lên vấn đề, rất có thể những hòa thượng này nhận được tin tức đã chạy trốn, còn muốn khóa cửa nhốt bọn mình bên trong tháp.

Y vội vàng đi tới cửa tháp, đưa tay đẩy ra. đọc truyện mới nhất tại .

Cửa tháp đóng hơi chặt, đẩy một cái vẫn chưa mở.

-Mở!

Lăng Nhân chợt phát lực, cửa tháp đột nhiên mở rộng ra

Trong khoảnh khắc vừa đẩy cửa ra, Lăng Nhân thấy được cảnh tượng khó quên nhất trong cuộc đời này, cảnh tượng này cho đến hiện tại, trên thế giới này có lẽ cũng chỉ có một mình mình từng thấy qua.

Phù Tang Lăng Nhân rất khó xác định, thứ đang bay tới rợp trời phủ đất trước mặt mình là cái gì.

Cái này hẳn cũng không phải gọi là gạch đá, chuân xác mà nói là một bức z tường đang bay tới.

Không thấy được cảnh tượng bên kia, không phải là cách một bức tường sao?

Trong nháy mắt Phù Tang Lãng Nhân toát mồ hôi lạnh toàn thân, xoay người bỏ chạy. Kết quả tốc độ hơi chậm một chút, bị mấy chục viên gạch đá ném trúng đùi, không cẩn thận ngã nhào, tiếp theo trong nháy mắt liền bị chôn trong đồng gạch đá.

Một thân bản lãnh, đao pháp cương mãnh giờ phút này hoàn toàn không có đất dụng võ, chỉ còn lại một cánh tay còn lộ ra bên ngoài, yếu ớt moi đồng gạch đá, hy vọng có thể bò ra ngoài.

Thấy người bên trong tháp ra ngoài là Lãng Nhân, Hoắc Nguyên Chân đã xác định được rất nhiều chuyên.

Sau khi bắt tên Lãng Nhân này lại, Hoắc Nguyên Chân thẩm vấn một phen, lại lấy được rất nhiều tin tức, càng thêm xác nhận suy đoán trong lòng.

Hắn đã không cần ở lại nơi này nữa, mặc dù bên trong tháp còn có mấy tên Lãng Nhân, nhưng những Lãng Nhân này không thể chạy thoát, sớm muộn cũng sẽ bị bắt.

Hắn đã không thể lấy được vật có giá trị hơn, hơn nữa đại lễ khai quang Bạch Mã tự cũng đã kết thúc một cách gượng gượng như vậy, hắn càng có chuyện quan trọng phải làm.

Chính là đi tìm Áo Diệu chân nhân, chứng thực một ít chuyên cuối cùng.

Hoắc Nguyên Chân bèn cáo từ mọi người Bạch Mã tự, lại mời những vị Đại sư này tới Thiếu Lâm làm khách, sau đó rời khỏi Bạch Mã tự.

Ra khỏi cổ tháp này, Hoắc Nguyên Chân lại lấy phong thư của Áo Diệu chân nhân ra.

Đã xác định được phương vị cụ thể, Hoắc Nguyên Chân lại tới phía ngoài khách sạn ở Lạc Dương, sau đó cho gọi Kim Nhân Ứng tới, lệnh cho nó tìm kiếm ở bầu trời Lạc Dương, tìm kiếm tung tích Áo Diệu chân nhân.

Thành Lạc Dương rất lớn, tìm một người không dễ dàng, Hoắc Nguyên Chân ở trong khách sạn năm ngày, Kim Nhân Ứng mới có được tin tức báo về, đã tìm được Áo Diệu chân nhân.

Sau khi nhận được tin tức, Hoắc Nguyên Chân rời đi khách sạn, tiến vào trong thành Lạc Dương, đi tới một khu dân cư.

Trong số các cửa hàng khu này có một quán trà, chuyên môn bán lá trà địa phương. Ngoài cửa vắng tanh vắng ngắt, lúc hắn đi tới nơi này, một nam tử thân mặc y phục tục gia đang ở trong phòng.

- A Di Đà Phật, ở đây có bán trà ngon không?

-Có, xin hỏi Đại sư...

Nam tử trả lời một câu, đột nhiên nhìn trần trối Hoắc Nguyên Chân giống như thấy quỷ.

- Phương tượng Nhất Giới, người làm thế nào tìm được bản đạo?

Áo Diệu chân nhân đã tha phục tục gia vô cùng kinh hãi, sững sờ nhìn hòa thượng Nhất Giới này, lộ vẻ hết sức không dám tin.

- Vì sao Trần thí chủ lại nói ra những lời này, không phải là lão đà để lại phong thư cho bản tăng nói rõ hết thấy sao, vì sao còn hỏi như vậy?

- Người đã nhìn ra ư?

Áo Diệu chân nhân khó có thể tin được, ban đầu lúc lão lưu phong thư này, viết cực kỳ hàm hồ, nhìn qua chỉ là một phong thư cảm giác tâm tẩn ý lạnh, thối lui khỏi giang hồ, nhưng nội dung hàm nghĩa phong phú, bất quá cực kỳ khó khăn nhìn ra. Lão viết như vậy chỉ là muốn mình được yên lòng, dù sao ta đã nói, người không thể nhìn ra chính là chuyên của người.

Không nghĩ tới chẳng những hòa thượng này đã nhìn ra, hơn nữa còn tìm được mình, đây quả thật là khó lòng tin được.

- Không mời bạn tăng đi vào nói chuyện sao?

- Được, được...

Áo Diệm chân nhân mời Hoắc Nguyên Chân vào phòng, suy nghĩ một chút, dứt khoát đóng cửa quán trà lại, không buôn bán nữa.

- Trần thí chủ thật là có hứng thú, đại ẩn ẩn ở chợ, bán trà nơi phố thị như vậy, không ai có thể ngờ được lão nhân này chính là Áo Diệm chân nhân, cao thủ Tiên Thiên Trung Nhạc phái lừng lẫy một thời.

- Đại sư không cần giấu cợt Trần mỗ, hôm nay trên giang hồ không còn Áo Diệm chân nhân nữa, chỉ có Trần lão đầu bán trà trên phố ở Lạc Dương thôi.

Sau khi nói xong, Áo Diệm chân nhân vẫn còn thấy không thể tin được, bèn hỏi Hoắc Nguyên Chân:

- Đại sư, người có thể nói cho ta biết hay không, người đọc được gì trong phong thư này?

Hoắc Nguyên Chân cười cười, lấy phong thư ra đặt lên bàn:

- Vậy bạn tăng sẽ giải thích cho Trần thí chủ, nêu như có chỗ nào sai, kính xin thí chủ cải chính.

Áo Diệm chân nhân chợt ngắt lời:

- Không biết Đại sư có tới đạo quán trước kia của Trần mỗ, đào thứ ở đó...

- Có rồi, bạn tăng cũng đã mang tới.

Sau khi nói xong, Hoắc Nguyên Chân sờ tay vào ngực áo lấy ra một chiếc vòng vàng nho nhỏ, nói với Áo Diệm chân nhân:

- Bất quá bạn tăng không hiểu vì sao chân nhân lại đặt chiếc vòng này trong hộp?

Áo Diệm chân nhân nhìn vòng vàng này, mắt lộ vẻ đau buồn, hồi lâu không nói, cuối cùng mới nói:

- Việc đã đến nước này, cũng không giấu diếm Đại sư, ta sẽ nói tác dụng của vòng vàng này, nhưng nhất định Đại sư phải giải thích cho ta phong thư này, nếu không Trần mỗ thà giấu kín trong lòng.

- Cũng được, vậy trước tiên bạn tăng sẽ nói cho Trần thí chủ nghe một chút.

Cầm thư trên bàn lên, Hoắc Nguyên Chân nói:

- Thư này của thí chủ làm khó bạn tăng đã nhiều ngày, sau đó trong lúc vô tình nghe nói, thí chủ trước khi xuất gia họ Trần, lúc này mới có lành ngộ, trở về từ từ nghiên cứu, rốt cục đã phát hiện một ít manh mối.

- Câu ‘Nhĩ tại sơn đông’, chữ Nhĩ (ngươi) này đồng âm với chữ Nhĩ (Tai), nét chữ là một phần của chữ Trần, cộng thêm chữ Đông chính là dòng họ Trần của thí chủ.

- Không sai, Đại sư đã nghe nói họ Trần, đoán được dòng họ ta không khó.

- Câu ‘Gia hữu thập huynh’, về mặt ý nghĩa hiểu là trong nhà có rất nhiều thân nhân, phải về nhà. Nhưng theo bạn tăng suy đoán, Trần thí chủ còn có rất nhiều thân nhân không thực tế, dù sao xuất gia nhiều năm, có thân nhân sợ cũng thất lạc rồi. Hơn nữa hai chữ ‘thập huynh’ ghép lại chính là chữ Khắc, tương liên cùng câu thứ nhất, chính là Trần Khắc phải về nhà.

- Đại sư nói không sai, Trần Khắc quả thật trở lại quê nhà, bất quá Đại sư nào biết quê quán Trần mỗ ở Lạc Dương?

Hoắc Nguyên Chân cười cười:

- Chuyện này phải xem câu thứ ba, ‘tảo sinh hoa phát quy tây thành’ xem qua dường như thí chủ cảm thấy mình đã già, tóc cũng đã bạc hơn, cho nên về nhà.

132. Chương 128: Bí Mật Trong Thư (hạ)

Chương 128: Bí mật trong thư (Hạ)

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

Tây thành này hẳn rằng cho là Lạc Dương, chữ Lạc (tên riêng, họ Lạc) này đồng âm với chữ Lạc (rơi xuống, tung tích, nơi ở), mà địa phương vắng dương hạ xuống đương nhiên là phía Tây rồi, cho nên chính là Lạc Dương.

- Đại sư tài cao.

Trần Khắc buông lời khen ngợi, lộ vẻ bội phục.

Hoắc Nguyên Chân tiếp tục nói:

- Đây là tin tức căn bản về Trần thí chủ, phần còn lại mới là chuyên mấu chốt mà thí chủ muốn nói.

- Xin Đại sư tiếp tục.

- Mấy câu kể tiếp quả thật hơi khó một chút, hẳn rằng cũng cân nhắc thật lâu mới nghĩ ra một ít đầu mối. Ba câu ‘tảo sinh hoa phát quy Tây thành, tinh tư kỷ quá, vô tâm phân tranh’, nếu suy đoán cùng nhau tựa hồ là Trần thí chủ không còn lòng tranh đấu, muốn về nhà dưỡng già, nhưng trải qua hẳn rằng nghiên cứu, phát hiện trong này bao hàm tên của một người.

Ánh mắt lấp lánh, nhìn Hoắc Nguyên Chân chờ nghe.

- Trong ba câu này, khó khăn nằm ở chỗ Trần thí chủ tách ra trong đó ra mỗi g. câu một chữ, nếu như không ngộ ra điểm này, vĩnh viễn đừng mơ hiểu được hàm ý nghĩa phong thư này. ‘Tảo sinh hoa phát’, trong đó có một chữ Hoa, ‘vô tâm phân • o tranh’, trong đó có một chữ Vô, lại tách ra chữ Kỷ trong câu ‘tinh tư kỷ quá’, gộp lại cùng nhau chính là ba chữ Hoa Vô Kỳ, chẳng hay hẳn rằng nói có đúng không?

Lân này, Áo Diệu chân nhân đứng lên, khom người thi lễ:

- Đại sư có thể đoán ra câu này, như vậy phía sau đã không khó nữa.

- Mời thí chủ ngồi.

Mời Trần Khắc ngồi xuống, Hoắc Nguyên Chân tiếp tục nói:

- Kể tiếp là câu ‘na phạ duyên nhai khát thực hành, an bang vô vọng, lệ mãn triêm cân’. Mấy câu này ghép lại với nhau, khát thực là khát cái, ‘an bang vô vọng, lệ mãn triêm cân’ cho thấy Trần thí chủ tiếc nuối về một chuyện nào đó, mà trong đó cũng bao hàm một chữ. Nếu như không phải nghĩ ra khát cái, vậy chữ này cũng rất khó lòng suy đoán. Chữ Bang trong ‘an bang’ và chữ Cân trong ‘lệ mãn triêm cân’ ghép lại với nhau rõ ràng chính là Cái Bang.

- Chuyện này cũng đoán được sao?

Trần Khắc có vẻ khó lòng tin được, chuyện này quá mức khó khăn, không ngờ rằng Hoắc Nguyên Chân cũng có thể đoán ra.

- Điểm này thật không dễ đoán, nhưng lúc hẳn rằng ở Tung Sơn phái, thấy giữa Hoa Vô Kỳ cùng Cái Bang tựa hồ ăn ý vô cùng, cho nên tự nhiên liên tưởng tới chuyện này, quả nhiên suy đoán ra hàm nghĩa mấy câu này là muốn chỉ Cái Bang.

- Vậy mấy câu sau cùng thì sao hẳn là Đại sư cũng đã đoán được...

- Mấy câu cuối cùng chính là mấu chốt, cũng chính là nhờ mấy câu này đã cứu hẳn rằng một mạng. Câu ‘sắt sắt tiêu sắt đồng hàn’ cũng đã làm cho hẳn rằng phí công suy đoán rất lâu.

Dừng một chút, Hoắc Nguyên Chân tiếp tục nói:

- Bần tăng đang suy nghĩ, bên trong câu này có một chữ Sát, hơn nữa phong thư này là Trần thí chủ để lại cho bần tăng, nhất định là muốn nhắc nhở bần tăng chuyên gì. Chữ Sát cũng là sát cơ, hẳn là có người muốn giết bần tăng, lại liên tưởng tới mấy câu trước đó, suy đoán người muốn hạ sát thủ lần này hẳn là Hoa Vô Kỵ hoặc là Cái Bang. Mà chữ ‘Đông hàn’ này hẳn là chỉ thời tiết.

Trên mặt Trần Khắc lộ ra vẻ khiếp sợ, nhưng không nói gì. truyện copy từ

- Ban đầu bần tăng cũng không xác định được lúc nào đối phương sẽ động thủ.

Nhưng đột nhiên nhận được thiệp mời dự đại lễ khai quang của Bạch Mã tự, lúc ấy mới vỡ lẽ ra. Đông hàn cũng là Đông chí, chỉ có mạng lưới tin tức rộng rãi như Cái Bang mới có thể biết trước Bạch Mã tự sẽ mời những ai. Dù sao chuyện này cũng không phải là chuyện cơ mật gì, bọn chúng biết được bèn chuẩn bị hạ thủ bần tăng vào Đông chí.

^ - Đại sư quả nhiên phúc trạch thâm hậu, hơn nữa trí khôn hơn người, hiện tại ngài ở chỗ này hẳn là đã bình yên vô sự.

Hoắc Nguyên Chân cười nói:

- Đây là tự nhiên, bất quá hai câu cuối cùng này mới là một đại bí mật chân chính, bần tăng xin đa tạ Trần thí chủ nhắc nhở.

- Xem ra là phương trượng đã biết hết cả rồi...

- Không sai, lúc bắt đầu bần tăng cũng không dám tin tưởng, nhưng sau khi ở Bạch Mã tự thấy người muốn ám sát bần tăng là Phù Tang Lăng Nhân, đã hoàn toàn xác định chuyện này.

- ‘Giáo bất khả bạn’, câu này nghe qua như là thí chủ thoái thác chuyện gia nhập Thiếu Lâm ta, nhưng trên thực tế, chữ Bạn (phản) cộng thêm chữ Quốc trong câu sau ‘cố quốc nan hành’, chính là hai chữ ‘phản quốc’. Rõ ràng là Trần thí chủ muốn nói cho bần tăng, Hoa Vô Kỵ cùng Cái Bang không chỉ muốn giết bần tăng, hơn nữa đã phản quốc, có phải thế không?

- Kỳ tài! Kỳ tài! Quả thật là phúc của chúng sinh!

Trần Khắc vỗ đùi khen ngợi, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng:

- Đại sư có lòng thương dân như vậy, hơn nữa trí khôn hơn người, nếu như làm thành chuyện này, công đức vô lượng!

Hoắc Nguyên Chân không để ý đến Trần Khắc khen ngợi, mà là nghiêm sắc mặt nói:

- Hoa Vô Kỵ, Cái Bang đã liên kết với Phù Tang Lăng Nhân, ý đồ ám sát bần tăng ở Bạch Mã tự, trước mắt bần tăng chỉ biết những chuyện này. Nhưng những chuyện này cũng không thể coi là tội phản quốc, câu cuối cùng ‘hỏa yểm chân Kim ngô lịch’ mới là mấu chốt của sự tình. Mà bần tăng cũng đã tìm được vòng vàng (Kim hoàn) này, Trần thí chủ nên nói ra đi.

Rốt cục Áo Diệu chân nhân Trần Khắc không đồng ý gia nhập Thiếu Lâm, Hoắc Nguyên Chân cũng không miễn cưỡng lão.

Lúc hán từ Lạc Dương trở về đã là hạ tuần tháng Mười Một.

Trên đường đi, ngẫm nghĩ những lời sau cùng của Trần Khắc, lại sờ vào vòng vàng trong ngực áo, trong lòng Hoắc Nguyên Chân có vẻ nặng nề.

Đi thẳng tới chân núi Thiếu Thất, nhìn lên ngọn núi tuyết phủ trắng xóa, trong lòng hán mới trấn tĩnh lại được một chút.

Có một số việc mình không có năng lực can thiệp, nhưng đầu tiên là mình nhất định phải làm tốt những chuyện mình có khả năng làm, chính là phát triển Thiếu Lâm lớn mạnh.

Một tràng tiếng vó ngựa từ trên núi truyền tới, trên con đường núi đã được làm đơn giản, một đội kỵ sĩ chạy như bay xuống.

Chính là các võ tăng Thiếu Lâm đang luyện tập thuật cỡi ngựa.

Những võ tăng này giữa mùa Đông nhưng cũng không mặc gì nhiều, trên đầu ai nấy bốc lên nhiệt khí, đầu trọc bốc khói, hết sức hào hùng.

Xa xa thấy được bạch mã Hoắc Nguyên Chân, đám võ tăng lập tức hò reo chạy tới.

Đến trước mặt Hoắc Nguyên Chân, ai nấy rối rít giục ngựa, có kẻ luyện tập tốt thuật cỡi ngựa, còn có thể làm cho ngựa đứng trên hai chân sau, cố ý biểu diễn trước mặt phương trượng một chút.

Nhìn những võ tăng Thiếu Lâm tràn đầy sức sống này, Hoắc Nguyên Chân vô cùng cao hứng trong lòng. Mùa Đông này qua đi, nhất định thực lực nhóm người này sẽ có tiến bộ lớn, đến lúc đó Thiếu Lâm có thể lấy bọn họ làm nền tảng, tiếp tục chiêu mộ nhóm tăng nhân thứ hai.

- Có mệt không?

- Phương trượng, chúng ta không mệt !

-Vốn là mệt mỗi, thấy phương trượng lập tức không còn mệt nữa.

Đám võ tăng nhao nhao đáp.

- Tốt lắm, vốn ta định trở Về núi làm chút thức ăn ngon đãi các người, nếu như hiện tại các người không mệt, vậy cứ việc luyện tập tiếp.

Sau khi nói xong, Hoắc Nguyên Chân giục ngựa lên núi. Đám võ tăng lập tức kêu la mệt mệt, ai nấy vui vẻ giục ngựa chạy theo như điên.

133. Chương 129: Đêm Trước Quay Thưởng

Chương 129: Đêm trước quay thưởng

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

Sáng sớm, hoa tuyết lại từ trên trời rơi xuống.

Tiếng chuông khóa sớm Thiếu Lâm vang lên, vang vọng núi rừng, hoa tuyết xung quanh bị chấn động, run rẩy không theo quy luật.

Hoắc Nguyên Chân đi ra khỏi phòng, chậm rãi đi trên mặt tuyết.

- Thần chung mộ cổ tuyết rơi rơi, nửa nhập không minh nửa nhập trần, âm này chỉ cội Cực Lạc có, vì sao vang vọng giữa thế nhân?

Hoắc Nguyên Chân trở lại mấy ngày, Đồng Tử Công lại có tiến bộ nho nhỏ, suy đoán trong vòng nửa năm bên có hy vọng chạm tới ngưỡng cửa Hậu Thiên hậu kỳ, tâm trạng không tệ, thuận miệng cải sửa một bài thơ cổ nhân.

- Thiếu Lâm các người gõ chuông là có thể phổ độ thế nhân sao, khẩu khí của phương trượng người thật lớn!

Một giọng nữ ở phía xa vang lên, Hoắc Nguyên Chân nghe quen tai. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy La Thái Y đội một chiếc đầu bông trắng như tuyết đang chậm rãi đi tới.

- A Di Đà Phật, nữ thí chủ. Bấy lâu cách biệt phong thái vẫn như xưa, thật là đáng mừng.

Thấy La Thái Y, Hoắc Nguyên Chân không khỏi có chút nhức đầu, vì sao nữ z ma đầu này chạy tới Thiếu Lâm tự?

- Hừ, không cần khâu Phật tâm xà như vậy, ta biết người đang suy nghĩ gì, nhất định đang nghĩ vì sao nữ ma đầu này chạy tới Thiếu Lâm, có phải không? Không cho suy nghĩ, trả lời ngay!

Hoắc Nguyên Chân cất tiếng cười ha hả:

- Nữ thí chủ quá lo lắng. Trong lòng bần tăng không hề có chuyện ma đầu hay không ma đầu. Nam nhân cũng tốt nữ nhân cũng được, đẹp cũng tốt, xấu xí cũng được, đều là như nhau.

- Nói hươu nói vượn!

Đối với những lời ngụy biện của Hoắc Nguyên Chân, La Thái Y không thêm để ý. Lúc ở sơn cốc nàng cũng bị tiểu hòa thượng này lừa dối không ít.

- Từ trước tới nay bần tăng không hề nói dối, xấu đẹp chẳng qua là biểu hiện bên ngoài mà thôi. Trước mặt dòng sông thời gian vĩnh hằng, dung nhan xinh đẹp tới mức nào rốt cục cũng chỉ là một bộ xương khô, có gì đáng để ta lưu luyến?

- Thật là khó nghe.

La Thái Y trợn mắt nhìn Hoắc Nguyên Chân một cái:

- Người chó đực ý, ta còn chưa tính sổ với người...

La Thái Y thả ra đòn sát thủ này, Hoắc Nguyên Chân cũng có hơi không đỡ nổi.

Câu chuyện hồ đồ lần trước coi như đã để lại nhược điểm, quả thật khó lòng ứng phó.

- Bất quá người cũng không cần lo lắng, hôm nay ta tới đây cũng không phải tới tính sổ cùng người, chẳng qua là đi ngang qua núi Thiếu Thất này thuận tiện tới xem một chút mà thôi, lập tức đi ngay, hơn nữa còn muốn báo cho người một chút chuyện.

- Xin La cô nương cứ nói đừng ngại.

Nghe thấy La Thái Y không phải là tới tính sổ cùng mình, trong lòng Hoắc Nguyên Chân cảm thấy ổn hơn một ít, cách xưng hô cũng thân cận hơn.

- Chúng ta phát hiện có mấy tên khốn tự cho là mình người chính nghĩa đi tới Hà Nam, hơn nữa tựa hồ định có động tác gì đó. Từ trước tới nay Thánh giáo chúng ta luôn luôn không có hảo cảm đối với những người này, mấy tên này tới Trung Nhạc phá rối làm loạn, nhưng bị một ít người áo đen thần bí công kích, bị thương nhẹ lẫn trốn đi, chúng ta không tìm được bọn chúng.

- Bất quá mấy ngày qua tựa hồ thương thế bọn chúng đã khỏi, có người phát hiện chúng xuất hiện ở địa giới Khai Phong, hơn nữa đang chạy về phía này, cho nên Thánh giáo chúng ta quyết định sẽ đi gặp mấy người này.

- Chỉ một mình nàng đi sao?

Nghe thấy La Thái Y nói như thế, Hoắc Nguyên Chân đã xác định, nàng nói chính là ba người Tuyệt Diệt bởi vì bị thương mà ẩn nấp, bây giờ xem ra là đã khỏi, lại nhảy ra làm mưa làm gió.

- Vốn ta định đi một mình, không phải là chỉ là ba tên Tiên Thiên sơ kỳ thôi sao, một mình ta cũng đã đủ. Nhưng đám khốn phân đã lại không chịu, phải thêm hai tên kỳ đà cản mũi đi theo, hiện tại còn đang chờ bên ngoài.

Nghe thấy La Thái Y nói như vậy, Hoắc Nguyên Chân hơi yên tâm một chút.

Mặc dù thực lực La Thái Y Tiên Thiên trung kỳ vô cùng mạnh mẽ, nhưng ba người Tuyệt Diệt cũng tuyệt đối không phải là đèn cạn dầu. Huống chi một thân Cấp Mô Công của Trình Cửu Công dốc hết toàn lực thi triển, tuyệt đối không kém gì cao thủ Tiên Thiên trung kỳ phổ thông.

Bây giờ có hai người trợ giúp, an toàn của La Thái Y sẽ tuyệt đối không có vấn đề.

La Cô nương chính là tới thông báo bần tăng chuyện này sao? La Thái Y hừ một tiếng:

- Sao hử, thông báo cho người người không hài lòng sao? Ta cho người biết,

hướng đi của những người này chính là Đăng Phong huyện, hiện tại nơi này đã không còn môn phái nào ra hình ra dáng, chỉ còn lại Thiếu Lâm tự của người. Đừng để bị bọn chúng tìm tới tận cửa rồi mà bản thân mình vẫn chưa hay biết gì.

Nghe La Thái Y nói như thế, Hoắc Nguyên Chân cảm giác quả thật chuyện này có khả năng rất lớn.

Khoảng thời gian này không thấy bọn Tuyệt Diệt, Hoắc Nguyên Chân có hơi thư giãn. Hiện tại xem ra rất có thể mục tiêu kế tiếp của bọn họ chính là Thiếu Lâm tự mình.

Đoạn Thiên bảo kiếm còn ở chỗ mình, Tuyệt Diệt cũng chưa tìm được Lâm Di, vẫn chưa báo được thù bị mình đả thương. Hơn nữa hiện tại bọn họ không có điểm dừng chân, Đẳng Phong huyện hiện không còn môn phái võ lâm nào cả, bất kể tông phưởng diện nào, Thiếu Lâm tự mình cũng là mục tiêu hạ thủ tốt nhất.

- Vậy thì đa tạ La cô nương nhắc nhở, bản tăng thật không biết nên báo đáp như thế nào.

- Không cần báo đáp. Có lẽ chúng ta đi lần này sẽ đối đầu với bọn chúng, bắt lấy chúng. Người không cần lo lắng, chúng sẽ không tới được Thiếu Lâm tự người.

Hoắc Nguyên Chân không có lên tiếng. Hắn cảm giác có lẽ La Thái Y căn bản không tìm được bọn Tuyệt Diệt, nhất định là mấy người này sẽ đến Thiếu Lâm tự.

Nhưng cảm giác này không hề có căn cứ, cho nên hắn cũng không tiện nói ra. nguồn t.u.n.g h.o.a.n.h (.) c.o.m

La Thái Y nói xong những chuyện này, suy nghĩ một chút chợt dò hỏi:

- Rốt cục là quan hệ giữa người và Uyển Quân là thế nào?

Hoắc Nguyên Chân ngẩn người một chút mới đáp:

- Bằng hữu.

- Vậy người có biết Uyển Quân hiện tại...

Hoắc Nguyên Chân lập tức dựng lỗ tai lên, muốn nghe xem rốt cục Ninh Uyển Quân thế nào. Sau khi nha đầu này đi rồi cũng không có xuất hiện nữa, hắn căn bản không biết tung tích.

- Bỏ đi, người biết ít một chút vẫn hơn.

Cũng không biết La Thái Y nghĩ như thế nào, lời nói nửa chừng đột nhiên dừng lại không nói, hất đầu bồng sau lưng nói với Hoắc Nguyên Chân:

- Ta phải đi rồi, hai tên kỳ đà kia còn chờ bên ngoài. đọc truyện mới nhất tại .

Hoắc Nguyên Chân không nói lời từ biệt với nàng, cũng không đưa tiễn. Không cần thiết làm như vậy, La Thái Y ở trạng thái bình thường tuyệt đối là nữ trung hào kiệt không câu nệ tiểu tiết, có thể miễn được một ít tục lễ thì miễn.

Chỉ bất quá mới vừa rồi La Thái Y nói chuyện liên quan tới Ninh Uyển Quân, quả thật làm cho Hoắc Nguyên Chân có chút bận tâm. Nhưng người ta không chịu nói, hắn cũng không có cách nào? chỉ có thể hy vọng Ninh Uyển Quân có thể bình an hạnh phúc, gặp dữ hóa lành.

La Thái Y vừa đi, Nhất Trần cũng chợt đi ra, thấy được bóng lưng nàng bèn hỏi Hoắc Nguyên Chân

- Phương, trưởng, nữ tử này là ai?

- Hộ giáo Pháp Vương Ma giáo.

- Là LA Thái Y

134. Chương 130: Quay Thưởng Tháng Mười Một (thượng)

Chương 130: Quay thưởng tháng Mười Một (Thượng)

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

Nhất Trần nghe vậy trong lòng kinh hãi, theo suy nghĩ của lão, nếu nhân vật z như La Thái Y tới Thiếu Lâm giương oai, tuyệt đối là không ai có thể ngăn cản, trừ phi là phương trượng Nhất Giới mới có một chút hy vọng.

- Nàng tới làm gì?

- Nàng tới cho chúng ta biết, bọn Tuyệt Diệt đã lên đường từ Khai Phong, chạy tới Đăng Phong huyện này, rất có thể là nhắm vào Thiếu Lâm chúng ta mà tới.

Sắc mặt Nhất Trần nhất thời tỏ ra ngưng trọng, nếu quả thật là như vậy, thật sự rất khó đối phó.

Lần trước Nhất Trần cũng nhìn thấy lão nhân kia thi triển Cáp Mô Công, mình tuyệt đối không phải là đối thủ. Hơn nữa lần trước bọn họ là bị vô số đệ tử Trung Nhạc phái vây công, cuối cùng còn giành được thắng lợi, Thiếu Lâm tự cũng không có nhiều chốt thí như vậy ngăn chặn bọn họ. xem chương mới tại (.

- Nếu thật sự là như thế, chúng ta nên làm thế nào cho phải?

Hoắc Nguyên Chân cười xòa một cái:

- Binh tới có tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn, nếu như ngay cả mấy tên Tiên Thiên sơ kỳ này cũng không đối phó được, Thiếu Lâm chúng ta còn nói gì đến Tương lai.

- Nói là nói như thế, nhưng chúng ta không thể không phòng. nguồn t.u.n.g h.o.a.n.h (.) c.o.m

- Biết rồi, chuyện này ta đã có tính toán trong lòng.

Hoắc Nguyên Chân nói xong, đi thẳng tới Vạn Phật tháp.

- Phương trượng, hôm nay tuyết rơi quá lớn, chỉ sợ sẽ không có hương khách tới cửa, huynh nên về sớm một chút nghỉ ngơi đi.

- Không cần, hôm nay bản tăng sẽ ngồi tĩnh tọa ở Vạn Phật tháp, ngày mai trở ra, trong khoảng thời gian này không cho bất cứ kẻ nào tới quấy rầy ta.

Hoắc Nguyên Chân thông báo một lần, sau đó liền mở cửa tháp ra, tiến vào bên trong.

Hôm nay đã là Hai Mươi Bảy tháng Mười Một, qua hôm nay sẽ tới quay thưởng định kỳ hàng tháng của hắn.

Lần này, Hoắc Nguyên Chân quyết định ở trong Vạn Phật tháp hắn một ngày, để thử xem có thật bên trong Vạn Phật tháp này có thể gia tăng được một ít may mắn, có được một ít cơ hội quay trúng phần thưởng tốt hay không.

Dù sao bây giờ bọn Tuyệt Diệt rất có thể trở lại bất cứ lúc nào, Thiếu Lâm có. thêm một phần thực lực là thêm một phần bảo đảm. Mà không nghi ngờ gì, quay thưởng chính là biện pháp gia tăng thực lực nhanh nhất.

Huống chi Hệ Thông Phương Trượng mình còn mở ra chức năng đánh bạc, sau

^ khi thử vận hành Hoắc Nguyên Chân cảm thấy vô cùng kích thích, nếu như hôm *‘‘ nay có cơ hội, nhất định phải thử lại cảm giác ăn thua kích động đó lần nữa.

Sau khi tiến vào Vạn Phật tháp, Hoắc Nguyên Chân đóng chặt cửa tháp, hôm nay không cho phép bất cứ ai tiến vào nữa.

Bên ngoài bão tuyết bay tán loạn, bên trong tháp lại không hề cảm thấy giá rét.

Hắn đã đi qua Tề Vân Tháp Bạch Mã tự, nơi đó ngoài trừ số tầng nhiều hơn, không còn điểm nào có thể so sánh được với Vạn Phật tháp của mình.

Lần này, Hoắc Nguyên Chân bắt đầu thành kính bái Phật từ tầng thứ nhất.

Mấy lần trước quay thưởng bên trong Vạn Phật tháp đều xuất hiện rất nhiều đồ tốt, điều này làm cho Hoắc Nguyên Chân không thể không tin tưởng, quay thưởng bên trong tháp do Hệ Thông sinh ra thật sự là có cơ hội rất lớn quay trúng phần thưởng tốt.

Lần này mình thử xem một phen, nếu như thành kính vái lạy một phen, phải chăng là sẽ nhận được phần thưởng tốt hơn hay không.

Bắt đầu từ tầng thứ nhất, Hoắc Nguyên Chân làm đúng theo quy củ hết thấy, dâng hương tụng kinh, dùng đại lễ tham bái, chỉ một tầng như vậy mất gần một canh giờ.

Vì phân thưởng, tất cả những chuyên này đều xứng đáng. Sau khi Hoắc Nguyên Chân lạy xong một tầng bèn tiếp tục tiến lên tầng trên.

Hắn tiếp tục vái lạy từng tầng như vậy, đến tầng cuối cùng đã là ban đêm.

Mặc dù chỉ là hoạt động thể lực nhưng cũng toát ra mồ hôi toàn thân. Sau khi vái lạy tất cả tượng Phật xong, Hoắc Nguyên Chân ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nghỉ ngơi một lúc.

Tính toán thời gian bên trong Hệ Thống, còn có chưa đầy nửa canh giờ chính là ngày Hai Mươi Tám tháng Mười Một.

Chỉ một chút thời gian này cũng không làm được gì, Hoắc Nguyên Chân bèn nghỉ ngơi, mở cửa sổ Phật tháp ra để cho gió mát tràn vào một chút.

Mặc dù tốc độ phát triển của Thiếu Lâm không tệ, nhưng vẫn chưa đạt tới yêu cầu của hắn. Bên trong chùa vẫn còn trống không, không có căn cơ nền tảng của một môn phái lớn, hơn nữa số lượng cao thủ cũng không đủ.

Một môn phái lớn, rất nhiều chuyện cũng không cần chứng môn ra mặt, mình thân là phương trượng, là người lãnh đạo tối cao Thiếu Lâm, càng không thể chuyện gì cũng phải đích thân làm.

Mà bên trong chùa, mặc dù võ công Nhất Trần không tệ, nhưng bởi vì thân phận hạn chế cho nên rất nhiều chuyện không thích hợp ra mặt.

Tuy rằng võ công Vô Danh trưởng lão cao thật, nhưng không tới thời khắc máu chốt Thiếu Lâm sinh tử tồn vong sẽ không xuất thủ.

Võ công Nhất Không không được, mặc dù Nhất Tịnh thiên tư trác tuyệt nhưng căn cơ quá kém, trong thời gian ngắn cũng không gách vác được trọng trách.

Trong số đệ tử hàng chữ Tuệ, Tuệ Vô cùng Tuệ Ngưu đều là hạng người lỗ mãng, bản thân Tuệ Kiểm còn đang bị truy nã, hơn nữa võ công của bọn họ cũng không phải là quá cao, càng ngày càng khó thích ứng với biến hóa của thời cuộc trước mắt.

Võ công cũng không tạo thành hệ thống, chỉ có thừa mấy quyền bí tịch, còn pháp khó có thể kết trận, quyền pháp có cũng chỉ là cơ bản, chỉ có Vô Tướng Thần Công cùng Long Tượng Bát Nhã Công xuất hiện coi như làm Hoắc Nguyên Chân tương đối hài lòng.

Về phương diện giáo nghĩa, kinh thư thiếu sót, một ít pháp khí cần thiết cũng không có. Hiện tại tính ra quả là ngổn ngang trăm mối, cho dù là liên tục quay trùng mấy chục phần thưởng cũng không thể giải quyết triệt để.

- Con đường còn dài lắm...

Hoắc Nguyên Chân thở dài một tiếng, cảm thấy áp lực trên vai mình không nhỏ.

Đang lúc ấy, thanh âm nhắc nhở của Hệ Thống vang lên:

- Quay thưởng tháng Mười Một đã đến giờ, có mở ra lập tức hay không?

Hoắc Nguyên Chân vội vàng trở lại trên bồ đoàn ngồi xếp bằng:

- Mở ra!

Luân bàn Hệ Thống lại xuất hiện trong cơ thể hắn.

Lần này, Hoắc Nguyên Chân không nôn nóng mà là chậm rãi quan sát, để xem mình vái lạy trên Vạn Phật tháp này cả một ngày trời, Hệ Thống có cho mình bảo bối gì tốt hay không.

Mang tư tưởng khổ tận cam lai, đầu tiên hẳn quan sát hạng mục ngân lượng trước.

Hạng mục ngân lượng biến hóa không ít, nhưng căn bản cùng không khác gì nhiều, bất quá biến hóa về lượng mà thôi. Phần thưởng cao nhất lần này đã đạt đến một vạn lượng bạc trắng.

Thường ngày Hoắc Nguyên Chân không thèm nhìn tới ngân lượng, hiện tại thấy một vạn lượng bạc trắng cũng có chút động lòng. Hiện tại Thiếu Lâm liên tục mua ngựa lại sửa đường, Phật tượng cùng công đức bài bên trong Vạn Phật tháp rất nhanh đã bị người thỉnh hết không còn. Khoản thu lớn nhất sắp sửa không còn, đến khi Vạn Phật tháp không còn chỗ trống, vậy thu nhập của Thiếu Lâm sẽ giảm đi rất nhiều.

Đến lúc đó lâm vào tình cảnh muốn thổi xôi mà không có gạo, không có tiền bất cứ chuyện gì cũng phải dừng lại, điểm này làm cho Hoắc Nguyên Chân hết sức đau đầu. Tới mức hẳn phải nghĩ nếu như hiện tại có thể quay trúng một vạn lượng bạc trắng, tựa hồ cũng là một lựa chọn tốt.

135. Chương 130: Quay Thưởng Tháng Mười Một (hạ)

Chương 130: Quay thưởng tháng Mười Một (Hạ)

Dĩ nhiên, nếu như những phần thưởng khác tốt, ngân lượng cũng chỉ có thể tạm z thời lui lại phía sau.

Hạng mục thứ hai là kinh thư, gồm có Bồ Tát giới bản, Lăng Nghiêm Kinh,

Phật Bản Hành Kinh. Đại Khổng Tước Kinh, Lăng Già Kinh, Kim Cương Kinh.

Kinh thư đối với Thiếu Lâm tự trước mắt cũng không phải là càng cao thâm càng tốt, cho nên Hoắc Nguyên Chân không có theo đuổi quá cao hạng mục này, cứ quay trúng là được.

Trừ bạc trắng cùng kinh thư ra, những thứ còn lại đều làm Hoắc Nguyên Chân cảm thấy tương đối hứng thú, tỷ như lệnh bài xây dựng.

Lần này xuất hiện lệnh bài xây dựng gồm có: lệnh bài xây dựng Phổ Hiền điện, lệnh bài xây dựng Thiên Vương điện, lệnh bài xây dựng Địa Tạng điện, lệnh bài xây dựng Quan Âm điện, lệnh bài xây dựng Phương Trượng viện, cùng với lệnh bài xây dựng hẻm mộ nhân.

Tốt nhất ở đây chính là lệnh bài xây dựng hẻm mộ nhân cùng lệnh bài xây dựng Phương Trượng viện.

Dựa theo toàn bộ môn phái mà nói, hẻm mộ nhân là thánh địa luyện công, đương nhiên là vô cùng quan trọng, nhưng đối với bản thân Hoắc Nguyên Chân, Phương Trượng viện không thể nghi ngờ là sự chọn lựa tốt nhất.

Trước mắt hẳn đang buồn vì Đồng Tử Công tiến cảnh chậm chạp, lại xấu hổ không dám tu luyện thời gian dài bên trong La Hán đường. Nếu như quay trúng lệnh bài xây dựng Phương Trượng viện, như vậy dựa theo tốc độ gia tăng của La Hán đường mà tính toán, tuyệt đối có thể gia tăng tốc độ tu luyện của mình không ít.

Vốn là một năm có thể đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ, có lẽ chỉ cần ba bốn tháng là có thể đạt tới.

Tâm trạng hẳn lại trở nên kích động, nếu như có thể quay trúng một Song Thiểm Tướng, trúng được hẻm mộ nhân cùng Phương Trượng viện, vậy lần quay này của mình sẽ hoàn toàn xứng đáng.

Bất quá muốn quay trúng Song Thiểm Tướng cũng phải có Song Thiểm Tướng xuất hiện mới được, Hoắc Nguyên Chân tiếp tục xem hạng mục tạp vật.

Một cánh cung lớn, một cây chổi, một ngọn kim đăng, một sợi xích sắt, một cái giường, còn có chữ Phẩm Thượng Lớn, cũng không có Song Thiểm Tướng xuất hiện.

Trong số những tạp vật này thật ra cũng có một ít đồ tốt. Tỷ như cây chổi kia,

Hoắc Nguyên Chân cũng muốn quay trúng nó.

Vô Danh sử dụng chẳng qua là chổi bình thường, mặc dù cây chổi của Hệ Thống này nhìn qua cũng rất bình thường, nhưng Hoắc Nguyên Chân tin rằng vật phẩm do Hệ Thống sinh ra ắt là tinh phẩm, nhất định là chổi này có công dụng đặc biệt.

Hay tỷ như ngọn kim đăng kia, hấn cũng nghi ngờ không biết có phải là loại đèn cháy sáng vĩnh viễn, gió thổi không tắt hay không...

Ngoài hạng mục tạp vật còn có hạng mục võ công và pháp khí Phật giáo. Hoắc Nguyên Chân xem hạng mục pháp khí trước, gồm có đài sen, niệm châu, chuyển kinh luân, đại đỉnh, một chiếc mũ, còn có một cái lư hương.

Trong đó chiếc mũ, đài sen, niệm châu vân vân, đều là vật phẩm mà mình có thể sử dụng trực tiếp, những pháp khí Phật giáo này không hề tầm thường, Hoắc Nguyên Chân cũng muốn lấy được.

Cuối cùng là hạng mục võ công mà hấn mong đợi nhất.

Bộ pháp Mai Hoa Thung, khách quen bên trong võ công Hệ Thống. Hoắc Nguyên Chân thấy bộ pháp này, vô cùng nhức đầu, thứ này thật là choán chỗ, sớm muộn gì cũng phải quay trúng nó, làm bộ pháp trụ cột cho đám võ tăng.

Thân pháp Đại Na Di của hấn hết sức tiêu hao nội lực, cũng không thích hợp phổ cập trước mắt.

Thiếu Lâm Trường Quyền, một môn quyền pháp căn bản, cũng được.

Thiết Đường công, thầy môn võ học này, Hoắc Nguyên Chân không nhìn được kẹp đuôi lại, nơi này cũng có thể luyện thành đao thương bất nhập hay sao? Đến lúc đó vĩnh viễn không cần lo lắng sẽ trở thành thái giám, hơn nữa sau này Đồng Tử Công đại thành, không phải là có thể...

Đạt Ma kiếm pháp, đây là lần đầu tiên xuất hiện bí tịch kiếm pháp. Sau khi Hoắc Nguyên Chân lấy được Đoạn Thiên bảo kiếm không có đất dụng võ, nếu như quay trúng một môn kiếm pháp, mình sử dụng Đoạn Thiên đủ để đối kháng cao thủ Tiên Thiên.

Tiếp tục xem môn võ công kế tiếp, Thiếu Lâm Kim Cương Phục Ma Quyền.

Năm đó xem phim, Trương Vô Kỵ vì muốn cứu Tạ Tổn mà đại chiến Kim Cương Phục Ma Quyền do ba vị cao tăng Thiếu Lâm tạo thành, lần đầu tiên Trương Vô Kỵ đánh một mình, thất bại.

Lần thứ hai liên thủ với Dương Tiêu, Hân Thiên Chính, ba người cùng lên, kết quả vẫn thất bại, Hân Thiên Chính còn vì vậy bỏ mạng.

Lần thứ ba liên thủ với Chu Chỉ Nhược, kết quả lúc sắp sửa lưỡng bại câu thương bị người hóa giải. Mặc dù ba vị thần tăng không làm gì được Trương Vô Kỵ, nhưng Trương Vô Kỵ cũng đừng mơ tưởng phá được Kim Cương Phục Ma Quyền.

Lúc ấy Trương Vô Kỵ thân mang Cửu Dương thân công, Càn Khôn Đại Na Di, cũng không thể phá vỡ được công pháp này, có thể thấy được uy lực của Kim Cương Phục Ma Quyền.

Nếu như Thiếu Lâm có mấy trưởng lão lợi hại liên thủ thì triển Kim Cương Phục Ma Quyền, như vậy tuyệt đối sẽ là một đại sát khí. Thậm chí Hoắc Nguyên Chân cảm giác chỉ cần người đủ nhiều, hơn nữa phối hợp ăn ý, tâm ý tương thông, trên lý thuyết trận pháp này có thể đánh bại bất cứ kẻ nào, thậm chí cả Bạch Phát Huyết Ma Đình Bất Nhị.

Dĩ nhiên muốn làm được tâm ý tương thông cũng không dễ dàng, ba vị cao tăng Thiếu Lâm cùng nhau ngồi ba mươi năm khô thiền, mới coi như làm được tâm ý tương thông, người bình thường làm sao có được bản lãnh này.

Bất quá cho dù như vậy, Kim Cương Phục Ma Quyền này cũng tuyệt đối là thứ tốt, nếu như có thể lấy được, như vậy thủ hạ hàng chữ Tuệ của mình liên thủ là có thể đối kháng cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong, thậm chí Tiên Thiên trung kỳ.

Hấn có vẻ hơi mong đợi nhìn Kim Cương Phục Ma Quyền này, trong lòng kích động vô cùng, lại nhìn sang môn võ công cuối cùng.

Ánh mắt hấn mới vừa nhìn thấy môn võ công cuối cùng, lập tức không thê rời đi được nữa.

Đây là cái gì?

Lục Tự Đại Minh Chú!

Thấy quyển bí tịch này, Hoắc Nguyên Chân cảm giác như ngực mình vừa bị búa tạ giáng cho một cái, hô hấp có hơi khó khăn. Đây quả thật là bí tịch đo ni đóng giày dành riêng cho mình.

Sau khi có được thần công Sư Tử Hồng, Nguyên Chân vẫn cảm thấy mình rổng lên như vậy thật sự là hơi mất mặt, không có nội dung bài bản gì cả. Nếu như lấy được sáu chữ chân ngôn này, mới là phong phạm mà một vị phương trượng nên có.

Sáu chữ chân ngôn theo thứ tự là: úm, ma, ni, bá, mễ, hồng.

Sáu chữ chân ngôn này chính là chân lý của Phật giáo, truyền thuyết có thể hàng yêu phục ma. Năm xưa Tôn Hào Tử bản lãnh cao như vậy, Như Lai Phật tổ chỉ viết sáu chữ này lên một tờ giấy, đã đè ép con khỉ dưới chân núi năm trăm năm không ra được. Nếu không nhờ Đường Tăng tới cứu, sợ rằng con khỉ đã biến thành hóa thạch.

Hơn nữa sáu chữ chân ngôn này phối hợp với Sư Tử Hồng, nhất định uy lực đại tăng, sẽ trở thành một đòn sát thủ hùng mạnh của Hoắc Nguyên Chân.

Quả nhiên...!

Quả nhiên quay thưởng ở đỉnh Vạn Phật tháp thưởng là sẽ cho ra thứ tốt, đừng nói Lục Tự Đại Minh Chú cùng Kim Cương Phục Ma Quyển, cho dù là Phương Trượng viên, hém mọc nhân, đài sen vân vân, tuyệt đối đều là bảo bối.

Sau khi xem xong tất cả phần thưởng Hoắc Nguyên Chân hít sâu một hơi

136. Chương 131: Kích Động Diên Cường (thượng)

Chương 131: Kích động diên cường (Thượng)

Sưu tầm:

Đã tự:

nguồn vipvandan

Lần này thật khó lòng lựa chọn, thứ nào hắn cũng muốn, nhưng lại không thể nào quay trúng nhiều như vậy.

Lục Tự Đại Minh Chú đương nhiên quá tốt, nhưng khả năng năm chắc quay trúng không lớn.

Do dự rất lâu, Hoắc Nguyên Chân cắn răng một cái, hay là tranh thủ nhắm vào Thường Lớn. Nếu như quay trúng Thường Lớn, như vậy rất có khả năng lấy được mấy món tốt, mình sẽ không cần vất vả lựa chọn nữa.

Chậm rãi bình phục tâm trạng, Hoắc Nguyên Chân tính toán một chút khoảng cách tới điểm sáng Thường Lớn, rồi nhìn Phật tổ tham bái một lần, sau đó bắt đầu chuyển động luân bàn.

Hoắc Nguyên Chân dựa theo quy củ cũ, đếm, tính khoảng cách Thường Lớn mười bốn ô, là ô năm trăm lượng bạc, quyết định bắt đầu từ đó, điểm sáng nhanh chóng xoay tròn.

Bước đầu tiên này rất quan trọng, chỉ cần có thể quay trúng Thường Lớn sẽ có được khả năng vô hạn. Nếu như không thể quay trúng Thường Lớn cũng sẽ không có phần thưởng gì tốt. Bởi vì xung quanh ô Thường Lớn toàn là ngân lượng kinh thư vân vân, cho nên chỉ có thể quay trúng Thường Lớn.

Mắt hắn chuyển động theo điểm sáng, không chớp lấy một lần.

Điểm sáng quay hết vòng này tới vòng khác, rốt cục đến vòng thứ ba bắt đầu chậm lại, chậm rãi tiến về phía Thường Lớn.

Hoắc Nguyên Chân nín thở, chờ đợi thời khắc điểm sáng dừng lại.

Qua kinh thư, lệnh bài xây dựng, ngân lượng, cách hai ô nữa chính là Thường Lớn.

Điểm sáng tại tiến tới một ô nữa, dừng trên một món pháp khí.

- Tiến thêm một bước nữa, một bước là được rồi!

Hoắc Nguyên Chân ra sức hoa tay múa chân, hận mình không thể xông vào bên trong Hệ Thống, đẩy điểm sáng lên phía trước thêm một ô nữa.

Có lẽ hôm nay vô cùng may mắn, rốt cục trong niềm hy vọng mong chờ vô hạn của hắn, điểm sáng tại tiến thêm một ô, rơi vào vị trí Thường Lớn.

- Dừng lại! Dừng lại cho ta!

Điểm sáng run run, cuối cùng không có cô phụ kỳ vọng Hoắc Nguyên Chân, dừng lại ở ô Thường Lớn.

Hoắc Nguyên Chân thở ra một hơi thật dài, lần này phần thưởng rất tốt, nếu chỉ lấy được một món thật là đáng tiếc. Hôm nay quay trúng Thường Lớn có thêm hai lần cơ hội, coi như là kết cục tốt nhất.

Thường Lớn dừng lại một hồi, bắt đầu chuyển động lần nữa, điểm sáng thứ nhất xông ra ngoài.

Trong lòng Hoắc Nguyên Chân lại hết sức khẩn trương. Cho dù là quay trúng Thường Lớn, cũng phải quay trúng thứ tốt vào tay mới được, nếu như quay vào hai ô ngân lượng, vậy mình chỉ còn nước đập đầu vào tường.

Điểm sáng xoay tròn thật nhanh, dần dần lại chậm lại.

Hoắc Nguyên Chân tính toán một chút, có lẽ trong vòng ba bước sẽ dừng lại.

Ba ô phía trước là kim đăng, lệnh bài xây dựng Thiên Vương điện, ba ngàn lượng bạc trắng.

Điểm sáng đi thêm một bước, đi tới ô kim đăng.

Hoắc Nguyên Chân không nhúc nhích, kim đăng cùng lệnh bài xây dựng Thiên Vương điện đều có thể chấp nhận được, bạc thì hơi kém một chút.

Điểm sáng lại đi tới một bước, đi tới ô lệnh bài xây dựng Thiên Vương điện, điểm sáng dừng lại.

Hoắc Nguyên Chân thở ra một hơi thật dài, thật là hay quá, Thiêu Lâm tự lại thêm một Phật điện, có thể giảm bớt một ít áp lực cho Vạn Phật tháp. Hơn nữa sau khi khu vực thứ nhất Thiêu Lâm có Thiên Vương điện, căn bản cũng đã thành hình.

Vốn hắn đang chờ điểm sáng thứ hai xuất hiện, nhưng lần này có chút khác thường, điểm sáng thứ hai chậm chạp mãi không thấy xuất hiện.

Đang lúc nghi hoặc, thanh âm nhắc nhở của Hệ Thống chợt vang lên:

- Quay trúng lệnh bài xây dựng Thiên Vương điện, có sử dụng chức năng đánh bạc hay không?

Nghe thấy Hệ Thống nhắc nhở, Hoắc Nguyên Chân sức nhớ ra chức năng mới này, có hơi do dự. Nếu như sử dụng chức năng đánh bạc, thành công, có thể ngẫu nhiên lấy được một lệnh bài xây dựng nữa, mà một khi thất bại, như vậy lệnh bài xây dựng Thiên Vương điện này cũng sẽ biến mất.

Nếu như dưới tình huống bình thường, Hoắc Nguyên Chân tuyệt đối sẽ không mang Thiên Vương điện đi đánh bạc. Nhưng đây chính là cơ hội đánh bạc lần đầu tiên của mình, nếu như lần này cũng không dám đánh bạc, như vậy rất có thể trong lòng mình sẽ để lại ám ảnh, sinh ra cảm giác sợ hãi đánh bạc.

Suy nghĩ chốc lát, Hoắc Nguyên Chân cắn răng một cái:

-Đánh bạc!

Thua thì thua, tôi thiêu sẽ không sợ hãi đánh bạc này, một khi thành công, Thiêu Lâm sẽ lập tức có thêm hai kiến trúc, điểm này rất là hấp dẫn Hoắc Nguyên Chân.

Sau khi chọn đánh bạc, hình vẽ Thiên Vương điện này bắt đầu sáng lên.

Điểm sáng kia bắt đầu lóe lên không ngừng xung quanh năm ô lệnh bài xây dựng còn lại. Hoắc Nguyên Chân biết một khi điểm sáng thôi không lóe nữa tức là đã có kết quả rồi, cuối cùng dừng ở ô nào sẽ trúng được lệnh bài xây dựng của ô đó.

Mà một khi biến mất, đó chính là kết quả vốn liếng của mình một đi không trở lại.

- Nhất định phải trúng, bất cứ kiến trúc gì cũng được, ngàn vạn lần không thể biến mất!

Trong lòng hần thềm kêu lên, hôm nay vô cùng may mắn, hần cũng mê tín, không ngừng niệm thầm.

Điểm sáng lóe lên một trận rồi cục ngừng lại.

Ánh mắt Hoắc Nguyên Chân nhìn chăm chăm vào ô lệnh bài xây dựng Thiên Vương điện, để xem nó có biến mất hay không.

Sau khi điểm sáng lóe lên kết thúc ba giây, lệnh bài xây dựng Thiên Vương điện vẫn còn đó.

- Thật là hay quá.

Hoắc Nguyên Chân mừng rỡ thật mạnh, lần đầu tiên đánh bạc đã thành công.

Vội vàng nhìn sang lệnh bài xây dựng thứ hai, vừa thấy hần càng mừng rỡ hơn nữa, không ngờ rằng phần thưởng thứ hai là lệnh bài xây dựng Phương Trượng viện. đọc truyện mới nhất tại .

Hiện tại mình đã quay trúng hai trong mười đường nội bộ, La Hán đường và Phương Trượng viện. Có Phương Trượng viện, sau này mình tu luyện Đồng Tử Công sẽ gia tăng tốc độ nhanh hơn, đây mới là phần thưởng tốt nhất.

Lần đầu tiên đã quay trúng được hai thứ này, tâm trạng Hoắc Nguyên Chân rất tốt, chỉ riêng hai lệnh bài xây dựng này, lần này coi như mình không uống công vái lạy Phật cả ngày trời.

Nhưng bây giờ còn không thể nhận lấy phần thưởng, còn phải chờ đợi hai lần quay thưởng nữa.

Rất cục điểm sáng thứ hai đã bắt đầu quay.

Lần này tâm trạng Hoắc Nguyên Chân buông lỏng rất nhiều, hần chăm chú nhìn điểm sáng quay hết vòng này đến vòng khác, rồi cục ngừng lại.

- ủa, sợi xích sắt này giống như sợi xích lần trước mình bị khốn trong sơn cốc, một lòng muốn quay trúng...

Lần trước cùng La Thái Y bị khốn trong sơn cốc, Hoắc Nguyên Chân đã muốn quay trúng lấy sợi xích sắt sau đó rời đi, nhưng cuối cùng không có quay trúng được, ngược lại lấy được thân pháp Đại Na Di, cũng rời khỏi sơn cốc.

Bây giờ sợi xích kia lại xuất hiện, mặc dù có thể tưởng tượng sợi xích sắt này tuyệt đối là đao thương bất nhập, thậm chí còn bền bỉ hơn sợi lúc trước buộc Vô Danh trong địa động, nhưng đối với Hoắc Nguyên Chân trước mắt lại không có tác dụng gì lớn.

Thanh âm nhắc nhở của Hệ Thống lại vang lên:

- Quay trúng được Tinh Kim Tỏa Liên, có sử dụng chức năng đánh bạc hay không?

Lại còn là Tinh Kim, Tinh Kim là kim loại gì?

Hoắc Nguyên Chân cũng không nghi ngờ Tinh Kim là kim loại gì, mới vừa rồi đã ném được quả ngọt, lần này hần còn muốn đánh bạc một lần nữa, vạn nhất trúng được món khác chẳng phải là tuyệt diệu hay sao?

Huống chi cho dù thất bại, tổn thất cũng không phải là quá lớn.

137. Chương 131: Kích Động Diên Cuồng (hạ)

Chương 131: Kích động diên cuồng (Hạ)

Sưu tầm:

Đã tự:

nguồn vipvandan

- Đánh bạc!

Tinh Kim Tỏa Liên bắt đầu lóe lên ánh sáng, điểm sáng lại bắt đầu lóe lên ở bốn ô tạp vật còn lại.

Bởi vì trong số tạp vật có một điểm sáng Thường Lớn đã bị Hoắc Nguyên Chân quay trúng, cho nên thứ có thể quay trúng chỉ còn lại bốn món.

Sau khi lóe lên như vậy mấy chục lần, điểm sáng biến mất, Tinh Kim Tỏa Liên kia cũng biến mất theo.

Hoắc Nguyên Chân có chút tiếc nuối, bởi vì thời khắc cuối cùng hắn thấy được điểm sáng dừng lại ở ô cây chổi. Nếu như thành công chẳng những có được một sợi Tinh Kim Tỏa Liên, còn sẽ nhận được một cây chổi, vừa hay có thể cho Vô Danh sử dụng, bây giờ thì tất cả thành không.

Bất quá Hoắc Nguyên Chân cũng không hối hận, nếu không quay trúng được phần thưởng tốt nhất, cũng không dám đánh bạc, như vậy sau này mới thật sự hối hận.

Hai lần đánh bạc, một lần thành công, một lần thất bại, xác suất thành công quả nhiên là năm mươi phần trăm.

Hai lần đầu kết thúc, rút cục điểm sáng thứ ba bắt đầu quay.

Sau khi trải qua một lần thất bại, tâm trạng Hoắc Nguyên Chân lại có hơi thất thểu không yên. Dù sao môi cơ hội quay như vậy là vô cùng khó được, có thể quay trúng thêm một món bảo bối, Thiếu Lâm phát triển sẽ gia tăng tốc độ một

c phần.

Sẽ được cái gì đây? Ngân lượng sẽ đánh bạc một lần, kinh thư cũng đánh bạc một lần, pháp khí cùng võ công vậy phải tùy theo tình huống mà quyết định.

Hoắc Nguyên Chân yên lặng theo dõi, chờ kết quả cuối cùng.

Tốc độ điểm sáng dần dần chậm lại, phía trước còn có năm ô, theo thứ tự là vạn lượng ngân lượng, Lăng Nghiêm Kinh, đài sen, bộ pháp Mai Hoa Thung, cùng với cây chổi kia.

Theo lý thuyết, nắm phần thưởng này đều tốt, nếu như bảo Hoắc Nguyên Chân lựa chọn, hắn cũng không biết nên lấy thứ nào bỏ thứ nào.

Nghe theo thiên ý thôi...

Điểm sáng đi tới ô vạn lượng bạc, Hoắc Nguyên Chân không nhúc nhích, lấy được cũng được, không lấy được cũng không quan trọng.

Điểm sáng lắc lư hai cái, lại đi tới một bước, đi tới ô Lăng Nghiêm Kinh.

Phần thưởng này cũng được, nếu như trúng được, hệ thống Phật pháp Thiếu Lâm sẽ hoàn chỉnh được thêm một bước.

Nhưng điểm sáng vẫn không dừng lại, lại đi tới một bước, đi tới đài sen.

Đối với đài sen, Hoắc Nguyên Chân lại có hứng thú cao hơn, nếu như lấy được nó là tốt nhất. Đây là pháp khí, pháp khí đều có hiệu quả rất đặc thù, rất có thể này đài sen cũng có tác dụng gia tăng tốc độ tu luyện.

Nếu là như vậy, đài sen cộng thêm Phương Trượng viện gia tăng tốc độ đủ để giúp cho mình từ một người tư chất bình thường trong nháy mắt biến thành siêu cấp thiên tài tu luyện, rất có thể không cần mấy năm sẽ trở thành cao thủ Tiên Thiên trung kỳ thậm chí hậu kỳ.

Cho nên mới nói trong số năm phần thưởng này, món tốt nhất chính là đài sen.

- Dừng!

Tiếng kêu trăm lần linh nghiệm của Hoắc Nguyên Chân hôm nay rốt cục thất bại một lần, điểm sáng lại đi tới một bước, đi tới ô bộ pháp Mai Hoa Thung.

Bộ pháp này đối với Hoắc Nguyên Chân có hơi khó xử. Hắn đã có thân pháp Đại Na Di, bộ pháp thông thường đã không còn hấp dẫn. Lúc hắn muốn lấy được bộ pháp này, nó lại không xuất hiện, bây giờ lại quay trống, khiến cho hắn phải gãi đầu gãi tai vì khó xử.

Đi tới phía trước một bước còn có cơ hội lấy được cây chổi kia. Là bộ pháp phổ cập cho võ tăng, hay là tìm cho Vô Danh một món vũ khí vừa tay, làm cho Hoắc Nguyên Chân có hơi khó có thể lựa chọn.

Nhưng lựa chọn thế nào cũng không phải là hắn có thể quyết định, rốt cục điểm sáng đã dừng lại ở ô bộ pháp Mai Hoa Thung, không đi tới cây chổi.

Thanh âm nhắc nhở của Hệ Thống lại vang lên:

- Quay trúng được bộ pháp Mai Hoa Thung, có sử dụng chức năng đánh bạc hay không?

Hoắc Nguyên Chân thở dài một tiếng, lần này có hơi do dự.

Thật ra bây giờ có thể lập tức nhận lấy phần thưởng, mình dễ dàng học được Mai Hoa Thung, sau đó truyền thụ cho đệ tử, lại nhận được hai lệnh bài xây dựng, quay thưởng có thể nói là kết thúc mỹ mãn.

Nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy không cam lòng.

Trong hạng mục võ công còn có Thiếu Lâm Kim Cương Phục Ma Quyền, còn có Lục Tự Đại Minh Chú, hai món này đều là võ công cực kỳ ảo diệu, nếu như mình lấy được một món vậy chính là may mắn tày trời.

Bộ pháp Mai Hoa Thung đã xuất hiện, còn lại năm món. Nếu như mình đánh bạc, một khi thành công sẽ có hai phần năm cơ hội nhận được võ công tuyệt đỉnh, mỗi dự hoặc này không thể nói là không lớn.

Cho dù là không trúng được hai thứ này, còn thừa lại ba món, trừ Trường Quyền ra, Thiết Đường Công cùng Đạt Ma kiếm pháp đều là bản lãnh rất lợi hại. Khoan nói tới Đạt Ma kiếm pháp, Thiết Đường Công cũng có sức hấp dẫn rất lớn với hắn.

Nhưng một khi thất bại, như vậy không có gì cả, hai lựa chọn này làm khó Hoắc Nguyên Chân.

Là kết thúc mỹ mãn, hay là tiếp tục đánh bạc lần nữa, tranh thủ kiếm thêm một phần thưởng tốt đây?

Hoắc Nguyên Chân do dự hồi lâu, Hệ Thống đã gợi ý ba lần, mắt thấy thời gian cũng sắp đến, rốt cục hắn cắn răng một cái.

Đánh bạc! Cuộc sống có thể có được mấy lần đánh bạc, hôm nay không đánh chờ tới khi nào?!

Hoắc Nguyên Chân đồng ý đánh bạc, bộ pháp Mai Hoa Thung bắt đầu lóe lên.

Lần này Hoắc Nguyên Chân không có khản trương, hắn đã hạ quyết tâm, ngược lại bình tĩnh lại.

Điểm sáng nhún nhảy ở năm ô võ công còn lại một hồi, cuối cùng rốt cục ngừng lại, dừng trên ô Lục Tự Đại Minh Chú.

Hoắc Nguyên Chân than nhẹ một tiếng:

- Lành thay!

Thanh âm nhắc nhở của Hệ Thống lại vang lên:

- Quay thưởng tháng Mười Một kết thúc, có lập tức nhận lấy phần thưởng hay không?

- Nhận lấy.

Luân bàn Hệ Thống mờ đi, bốn phần thưởng xuất hiện trên tay Hoắc Nguyên Chân, hai bản bí tịch, hai lệnh bài xây dựng.

Trước hết Hoắc Nguyên Chân thu cất lệnh bài xây dựng, đầu tiên là cầm lên quyển bộ pháp Mai Hoa Thung kia. Hắn mở ra học tập, chỉ toang thời gian một nén nhang đã học được đại thành bộ pháp Mai Hoa Thung, dung hội quán thông toàn bộ.

Học xong Hoắc Nguyên Chân mới cảm thấy quả thật trước đây mình đã xem thường bộ pháp Mai Hoa Thung này, mỗi một môn võ công căn bản đều không thể xem thường bỏ qua được.

Quyển bí tịch này khác với thân pháp Đại Na Di, chú trọng tránh né khéo léo, trong chiến đấu chỉ sai một ly đã có thể quyết định sinh tử. Mặc dù bộ pháp này không có được tốc độ cực nhanh như Đại Na Di, nhưng có một ít chỗ tinh xảo Đại Na Di không thể nào có được.

Học tập xong bí tịch này, Hoắc Nguyên Chân thu cất, lại lấy ra cuốn bí tịch thứ hai, chính là Lục Tự Đại Minh Chú.

Học tập quyển bí tịch này mất hai canh giờ, bất quá chỉ là sáu chữ hết sức đơn giản, nhưng ẩn chứa biến hóa vô cùng vô tận trong đó.

Bây giờ Hoắc Nguyên Chân mới biết âm công cao cấp là cái gì. Mình có thần thông Sư Tử Hồng, lại học được Lục Tự Đại Minh Chú, nếu như nội lực đầy đủ, như vậy trong thiên hạ, về phương diện âm công mình chính là vua, thiếu sót duy nhất hiện tại chỉ là nội lực còn hơi yếu kém mà thôi.

Quyển bí tịch này cộng thêm bí tịch Sư Tử Hồng, Hoắc Nguyên Chân chuẩn bị đưa cho Vô Danh tu luyện.

138. Chương 132: Không Còn Là Mơ Ước

Chương 132: Không còn là mơ ước

Sưu tầm:

Đã tự:

nguồn vipvandan

Vô công thân pháp Vô Danh đều đã đạt đến một trình độ cực cao, những bí tịch khác của Hoắc Nguyên Chân, người ta thật sự là coi thường, nhưng Sư Tử Hồng • o này phối hợp sáu chữ chân ngôn, tuyệt đối là Vô Danh không biết.

Nếu như Vô Danh học được hai môn công phu này, cho dù không có lãnh ngộ tinh túy, chỉ sợ cũng không kém hơn bản lãnh của mình hiện tại, dù sao nội lực chênh lệch quá lớn.

Mới học hai môn công phu, Hoắc Nguyên Chân cảm thấy thần thanh khí爽, mỗi một lần thu vào tay bí tịch võ công, bản thân hẳn cũng trải qua một quá trình thoát thai hoán cốt. Mặc dù vẫn không quay trúng võ công tuyệt đỉnh chiến đấu chân chính, nhưng những môn công phu này thường là cũng có hiệu quả thần kỳ.

Sau khi rời khỏi Vạn Phật tháp, Hoắc Nguyên Chân trở lại miếu nhỏ của mình.

Bất quá hẳn cũng không tiến vào miếu nhỏ, rốt cục mình cũng có thể ở một nơi tốt hơn.

Hoắc Nguyên Chân đi tới địa điểm mà mình đã lựa chọn tò trước, lấy lệnh bài xây dựng Phương Trượng viện ra.

Hắn nhìn kỹ một cái, đúng là lệnh bài xây dựng Phương Trượng viện không sai, lúc này mới sử dụng.

Một hư ảnh kiến trúc chậm rãi xuất hiện trong trời đêm, dần dần ngưng thật, chỉ trong thoáng chốc một gian đại viện rất to đã xuất hiện ở nơi này.

Hoắc Nguyên Chân đẩy cửa viện ra, bên trong viện tùng bách xanh um, cự mộc che trời, một con đường đá xanh quanh co dẫn thẳng tới tòa đại điện ở cuối viện.

Giữa đám cây cối trong sân viện còn có một ao nước nhỏ, chỉ bất quá bây giờ đã kết băng. Hoắc Nguyên Chân đứng ở bên bờ nhìn xuống, nhưng vì hiện tại là đêm tối nên không thấy được dưới đó có cá hay không.

Tuyết rơi phủ trùm hết thảy bên trong viện, trên cành cây vẫn có hoa tuyết đang rơi lả tả. Sân viện này hòa cùng hoàn cảnh tự nhiên xung quanh thành một thể, không hề thấy có sự phân biệt nào.

Phía trước có một sương phòng, Hoắc Nguyên Chân đi vào, đốt lên ngọn đèn dầu bên trong phòng.

Trong này có một trường kỷ gỗ, còn có hai chiếc Thái Sư y, một cái bàn, là địa điểm tiếp khách. nguồn

Hoắc Nguyên Chân không dừng lại lâu ở sương phòng này, bắt đầu tiến vào chủ điện. Chủ điện rất lớn, dựa theo tính toán diện tích bây giờ có chừng năm trăm thước vuông.

- o Tiến vào bên trong, đầu tiên là một đại sảnh, rộng rãi sáng ngời, trung ương thờ phụng một pho tượng Phật tổ, bên cạnh còn có hai vị tôn giả An Nan và Ca Diếp.

Đối với thân tích từ trên trời giáng xuống này, trong lòng Hoắc Nguyên Chân cũng cảm thấy kính sợ, đầu tiên là tham bái Phật tổ, sau đó đi tiếp vào trong.

Bên trong cũng có một gian khách đường, đi qua khách đường chính là thiền phòng mình.

Vách tường thiền phòng treo một bức họa Phật tổ răn dạy người đời, còn có một ít cảnh ngữ Phật giáo. Cuối phòng có một cái giường, trên giường có một chiếc bồ đoàn rất lớn, lớn hơn nhiều so với bồ đoàn thông thường.

Thấy vị trí này, bồ đoàn này, Hoắc Nguyên Chân cũng cảm giác được nơi này chắc chắn không phải là tầm thường. Hắn vội vàng đi tới, ngồi lên bồ đoàn.

Yên lặng tu luyện Đồng Tử Công, lập tức Hoắc Nguyên Chân cảm giác được điểm khác thường.

Vào ngày thường, lúc hắn tu luyện vận hành chân khí chậm chạp giống như một người đang leo trên đường núi gập ghềnh, vô cùng vất vả nhưng không tiến xa được bao nhiêu.

Nhưng lần này không giống, Hoắc Nguyên Chân cảm giác mình đã biến thân thành Usain Bolt, chạy như điên trên đường chạy 100m trong cuộc tranh tài Olympics.

Tốc độ! Không ngờ rằng tốc độ này lại nhanh gấp năm lần so với trước kia!

Hoắc Nguyên Chân ngồi ở chỗ đó, nhắm mắt lại, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười vui vẻ. Rốt cục có hy vọng, rốt cục có hy vọng rồi!

Bằng vào tư chất của mình muốn tu luyện Đồng Tử Công tới đại thành, suy đoán không có trăm năm là rất khó đạt tới, cho dù mình chăm chỉ hơn nữa, cũng cần bảy tám chục năm. Mà có được Phương Trượng viện này sẽ lập tức gia tăng tốc độ tu luyện gấp năm lần, chăm chỉ một chút, trong vòng mười mấy năm sẽ đạt tới dễ dàng.

Nếu như sau này có thể quay trúng đài sen kia, nếu đúng là vật giúp gia tăng tốc độ tu luyện, vậy tốc độ của mình còn sẽ gia tăng thêm nữa.

Rốt cục chuyên cảnh giới Đồng Tử Công đại thành, không còn là mơ ước.

Rất nhanh Hoắc Nguyên Chân quên đi hết thảy, toàn tâm toàn ý đắm chìm trong niềm vui tu luyện, cảm nhận nỗi vui chân khí điên cuồng vận chuyển trong người, công lực tăng trưởng.

Sáng sớm, đám hòa thượng của Thiêu Lâm vừa rời giường, chợt thấy bên trong Thiêu Lâm tự thành linh xuất hiện thêm một kiến trúc to lớn.

Đối với thân tích Thiêu Lâm, mọi người đều đã có chuẩn bị tâm tư, không có kêu gọi ồn ào giống như trước kia, mà là yên lặng đi tới quan sát.

Đến trước viện, chỉ thấy trên cửa viện có viết ba chữ Phương Trượng viện.

Chúng tăng đều là sợ hãi tán thán, cũng rối rít bày tỏ như vậy rất phải. Phương trượng khổ cực phát triển Thiêu Lâm hết lòng hết sức như vậy, để cho lão nhân gia phải ở trong một ngôi miếu nhỏ đồ nát như vậy, mọi người vẫn thấy áy náy trong lòng.

Ngay cả võ tăng cũng đã tiến vào La Hán đường, văn tăng cũng tiến vào phòng ngủ mới xây dựng, duy chỉ có một mình phương tượng chịu thiệt thòi, càng khiến cho những tăng nhân này vô cùng khâm phục phương tượng.

Phương tượng nhất mực không cho xây dựng thiền phòng cho riêng mình, dùng tất cả ngân lượng để xây Thiếu Lâm. Nhất định là bi tâm nguyên lực của phương tượng đã cảm động đến Phật tổ, nên Phật tổ cố ý giáng xuống Phương co Trụ tượng viện này, cho phương tượng một hoàn cảnh thanh tu yên tĩnh.

Không ai vào quấy rầy phương tượng, mà mạnh ai nấy giải tán đi làm việc của mình.

Mãi cho đến mặt trời lên cao ba sào, Hoắc Nguyên Chân mới tỉnh lại tò trong tu luyện. Lần này tu luyện cơ hồ có hiệu quả bằng với tu luyện một tuần trước đây, bởi vì ngày thường không thể nào dùng toàn bộ thời gian để tu luyện.

Chân khí trong cơ thể rõ ràng lớn mạnh hơn một ít, Hoắc Nguyên Chân rời viện đi ra phía ngoài.

Hắn muốn tới miếu nhỏ trước đây, mang đồ đạc của mình tới Phương Trụ tượng viện.

Bên trong nội viện Phương Trụ tượng viện có một tú ngà, ẩn trong tường vô cùng kín đáo chắc chắn, không sợ trộm, Hoắc Nguyên Chân cũng không cần lo lắng đồ phòng bảo bối của mình bị người khác trộm mất.

Miếu nhỏ ở cách Phương Trụ tượng viện mới xây dựng không xa, bây giờ cũng không có người nào, Hoắc Nguyên Chân mang đồ đạc của mình trở lại rất nhanh.

Sau khi rời viện, hắn chậm rãi đi tới cửa chùa.

Khu vực này đã có một kiến trúc, chính là lầu chuông.

Kế hoạch của Hoắc Nguyên Chân là ở khu vực thứ nhất phải có ba kiến trúc lầu chuông, lầu trống, Thiên Vương điện. Hiện tại đã có lầu chuông Và Thiên Vương ; điện, chờ sau này quay trùng lầu trống, coi như khu vực thu rình hoàn thành.

Hắn cũng không gọi những người khác tới đây, ỉ áp tức sử dụng lệnh bài xây dựng Thiên Vương điện.

Rất nhanh, hư ảnh một tòa Phật điện mặt to ngưng kết, từ từ xuất hiện trên mảnh đất trống.

Đang lúc hư ảnh Phật điện ngưng kết còn chưa hoàn thành, đột nhiên bên ngoài có mấy người phi thân tiến vào bên trong Thiếu Lâm tự, không đi theo cửa viện.

Hoắc Nguyên Chân chợt quay đầu lại, có thể tới như vậy chắc chắn không phải là hương khách, phải là người trong giang hồ.

139. Chương 133: Chân Ngôn Ảo Diệu (thượng)

Chương 133: Chân ngôn ảo diệu (Thượng)

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba bóng người đang đứng ở đó, một người trong đó chính là Tuyệt Diệt lão ni cô.

- Chính là hắn! Chính là hòa thượng này! Xú hòa thượng, trả lại Đoạn Thiên bảo kiếm cùng đồ nhi Lâm Di cho bản ni.

Tuyệt Diệt lời còn chưa dứt, kinh ngạc đứng ở nơi đó, ngơ ngác nhìn cảnh tượng khó lòng tin được trước mắt.

Không riêng gì bà, ngay cả Trịnh Cửu Công cùng Tư Mã Lăng cũng vô cùng kinh ngạc đứng ngây ra đó, há mồm cứng lưỡi không nói ra lời.

Hết thấy trước mắt đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết của bọn họ, một tòa Phật điện to lớn như vậy, là thật hay giả đây? Hơn nữa còn đang dần dần ngưng thật, thoát nhìn tựa hồ không bao lâu sẽ biến thành một tòa Phật điện thật.

Trên thế gian này làm sao có chuyện hoang đường như vậy?

Giờ phút này thậm chí bọn họ đã quên mất mình tới đây làm gì, cứ đứng ngây người ra đó nhìn chằm chằm, không nói một lời, dường như sợ rằng chỉ cần mình nói một câu, hết thấy trước mắt sẽ lập tức tan tác.

Chờ đến khi Phật điện trước mắt hoàn toàn ngưng kết, hóa thành thực thể, Hoắc Nguyên Chân mới đi tới, nhìn nhìn cửa Phật điện một chút. Phong linh trên đó kêu leng keng, làm cho hắn cảm thấy thích thú.

Thiên Vương điện, Di Lặc Phật, rốt cục đã có.

Nhìn một vòng sau đó trở lại, ba người kia vẫn đứng ngây người ra đó nhìn chằm chằm, không thể nào tin được hết thấy trước mắt.

- A Di Đà Phật, các vị đã tới Thiếu Lâm ta, không vào lễ Phật sao?

- À... không, chúng ta không vào...

Nghe thấy Hoắc Nguyên Chân hỏi, Tư Mã Lăng vội vàng trả lời một câu.

- Nếu không lễ Phật, vậy các vị tới đây làm gì?

Tư Mã Lăng ngẩn người một chút, sau đó quay đầu lại nhìn Tuyết Diệt, đột nhiên ngẩn ngơ: “Đúng rồi, không phải là mình tới giết người cướp đồ cướp địa bàn sao, tại sao lại trò chuyện cùng hòa thượng này ở chỗ này như vậy?”

Nhưng hòa thượng trước mắt này thoát nhìn hết sức thần bí, cảnh tượng mới vừa rồi đã thoát khỏi phạm vi hiểu biết của người bình thường, đối nghịch với hắn có thể được sao?

Bọn Tuyết Diệt bị tình cảnh trước mắt chấn nhiếp, nửa ngày không lên tiếng, cho đến khi Hoắc Nguyên Chân đặt câu hỏi, mới nhớ trả lời.

Theo lý thuyết bọn họ cũng là lão giang hồ kiến thức rộng rãi, gặp chuyện

không đến nỗi thất thố như thế, nhưng không biết sao chuyện này thật sự là vô cùng chấn động.

Ai có thể nghĩ tới một tòa Phật điện thật to xuất hiện thình lình như vậy, không hề có xây dựng điều khắc gì, không cần sức lực của bất cứ người nào, cứ như vậy từ hư ảnh hóa thành thực thể, vật phẩm dụng cụ bên trong lại còn có sẵn.

Dường như mới vừa rồi phong linh kia vang lên...

Lần này thật không sai được, phong linh có thể kêu vang, chắc chắn là sự thật.

Vốn là mấy người đang đang sát khí chạy tới, bây giờ ai nấy có vẻ ngơ ngẩn, đối mặt câu hỏi của Hoắc Nguyên Chân trong lúc nhất thời lại không biết trả lời như thế nào.

Thậm chí trong lòng Trịnh Cửu Công và Tư Mã Lăng đã sinh ra thói ý.

Tới nơi này là ý kiến của Tuyết Diệt, nhưng bây giờ nhìn lại, dường như Tuyết Diệt đang lừa gạt hai người mình.

Khó trách lần trước bà bại trong tay hòa thượng này, hòa thượng này quả thật là quái vật... Loại chuyện như vậy đã thoát khỏi phạm vi vô công, chỉ có thể dùng pháp thuật mới có thể hình dung.

Hai người thân là cao thủ Tiên Thiên, không hề sợ đánh nhau, nhưng cũng tùy người. Hòa thượng này không nên đứng ở chỗ này, hắn nên đi dạy Bạch Phát Huyết Ma Đình Bất Nhị làm thế nào thành tiên mới phải.

Tuyết Diệt cũng không dám tin tưởng sự thật trước mắt, là một người cố chấp cực độ, từ trước đến giờ bà vẫn không dễ dàng khuất phục cúi đầu.

Cho dù chính mắt thấy tòa Phật điện này xuất hiện trước mắt, bà vẫn nghi ngờ đây là ảo giác, bởi vì chuyện này không hợp lý.

- Không, đây không phải là thật! Xú hòa thượng, người đang giở chướng nhãn pháp gì vậy?

Tuyệt Diệt nói xong chợt phóng tới Phật điện, lẳng không bỏ ra một chữ, nhắm vào vách Phật điện vừa xuất hiện kia.

Theo như bà thấy, Phật điện này rất có thể là giả. Nhưng dù là thật, mình bỏ ra một chữ như vậy chắc chắn cũng sẽ đánh thủng một lỗ.

Trong mắt Hoắc Nguyên Chân thoáng qua một tia hàn quang, lão ni cô này thật đúng là hành sự ngang ngược đã quen, tới chỗ nào cũng tỏ ra ngông cuồng như vậy. Nếu như mình không dạy dỗ bà ta một chút, e rằng vĩnh viễn bà sẽ không ghi nhớ.

Bất quá đôi phương chính là cao thủ Tiên Thiên, mình tùy tiện xuất thủ khoan nói có thể thắng hay không, cho dù là thắng chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng gì, nhất định là thắng hiểm.

Như đã nói qua, còn chưa chắc có thể thắng.

Chân chính có uy hiếp đối với Thiếu Lâm cũng không phải là Tuyệt Diệt, mà là hai cao thủ sau lưng bà, Trịnh Cửu Công cùng Tư Mã Lăng.

Một khi hấn và Tuyệt Diệt đấu dây dưa với nhau, bị hai người bọn họ nhìn ra lai lịch, như vậy nhất định bọn họ sẽ xuất thủ, đến lúc đó cũng không dễ gì giải quyết. Nếu Vô Danh không chịu xuất thủ, cho dù là xuất động toàn phái Thiếu Lâm đối phó ba người này, cũng sẽ tổn thất không nhỏ.

Đó không phải là kết quả mà Hoắc Nguyên Chân muốn thấy, cho nên muốn đánh bại Tuyệt Diệt ni cô, vậy nhất định phải lấy lực lôi đình vạn quân đánh bại bà ta một cách nhẹ nhàng, còn phải làm cho hai người kia không nhìn ra sâu cạn, mới có thể tạo được hiệu quả chấn nhiếp.

Hoắc Nguyên Chân nhìn ra, cảnh tượng mình thành lĩnh làm xuất hiện ra Thiên Vương điện đã làm cho trong lòng hai người kia có điều cố kỵ. Chỉ cần thi triển chút thủ đoạn nhanh chóng đánh bại Tuyệt Diệt, rất có thể hai người này sẽ không z chiến mà lui.

Mà bây giờ, ý đồ Tuyệt Diệt mạo hiểm đánh vỡ Thiên Vương điện lại chính là cơ hội của mình.

Tất cả kiến trúc do Hệ Thống sinh ra có một điểm giống nhau, chính là cực kỳ chắc chắn, cơ hồ không phải là lực lượng nhục thể có thể phá hư. Mặc dù Tuyệt Diệt là cao thủ Tiên Thiên, nhưng một chữ của bà hầu như không thể nào làm cho Thiên Vương điện tổn thương được mấy may. xem chương mới tại (.

Cho nên Hoắc Nguyên Chân cũng không có lập tức động thủ, mà là lẳng lẽ ngưng tụ nội lực, chờ đợi Tuyệt Diệt xông lên.

Phía sau Trịnh Cửu Công cùng Tư Mã Lăng cũng đang quan sát. Bọn họ cũng hy vọng Tuyệt Diệt có thể đánh phá Phật điện do hòa thượng này làm ra, như vậy sẽ làm cho trong lòng bọn họ không còn sợ hãi.

Nhưng thực tế lại làm cho bọn họ thất vọng.

Tuyệt Diệt đánh một chữ thật mạnh vào vách Thiên Vương điện, đừng nói phá hư, căn bản cũng không có phát ra tiếng vang gì lớn, chỉ có thanh âm của bàn tay đánh vào vách giống như một người không có nội lực đánh ra vậy.

Nếu không phải là Tuyệt Diệt bị chân cho thân thể run rẩy bay ngược trở lại, bọn họ còn tưởng rằng Tuyệt Diệt đang diễn trò.

Thấy Tuyệt Diệt bị chấn bay ngược trở lại, thân thể Hoắc Nguyên Chân chợt động, lập tức bay theo. Trong lúc hai tay Tuyệt Diệt còn đang tê dại, thân thể lẳng không còn chưa rơi xuống đất, thành lĩnh hấn xuất ra một chữ.

Bốp!

Một tiếng tát tai giòn tan vang lên, cánh tay Tuyệt Diệt tê dại không thể nào giở lên được nữa, thân hình vẫn còn tư thế ngã về phía sau, muốn tránh cũng không được.

140. Chương 133: Chân Ngôn Ảo Diệu (hạ)

Chương 133: Chân ngôn ảo diệu (Hạ)

Nguồn: vipvandan

Sưu tầm:

Đã tự:

Rốt cục bà bị một chưởng của Hoắc Nguyên Chân đánh trúng, nửa bên mặt lập tức sưng phồng lên.

Học tập xong tầng bảy Long Tượng Bát Nhã Công, lực lượng Hoắc Nguyên Chân đã là cực kỳ to lớn. Mặc dù một chưởng này không có nội lực nhưng cũng đánh cho mặt Tuyết Diệt trở nên tê dại, hai tai lùng bùng, cơ hồ mất đi tri giác.

- Yêu ni cô, dám làm càn nơi cửa Phật, dám công kích điện đường Phật tổ, bần tăng sao thể tha cho bà được!

Thừa dịp Tuyết Diệt còn chưa khôi phục, Hoắc Nguyên Chân lại đánh ra liên tiếp mấy chưởng, đánh cho Tuyết Diệt mắt nổ đom đóm, văng đầu hoa mắt, thậm chí không nhìn thấy gì trước mắt, miệng mũi chảy máu, chậ vật không chịu nổi.

Hai tay Tuyết Diệt ra sức quơ múa để ngăn cản chưởng của Hoắc Nguyên Chân, dưới chân phát lực nhanh chóng lui về phía sau.

Thân ảnh chợt lóe, Tuyết Diệt nhảy ra ngoài bảy tám thước, có thể thấy kinh công không tệ, dưới tình huống mất phương hướng như vậy mà còn có thể nhảy một cái thật xa.

Bà cho rằng mình đã chạy thoát, ngay cả bọn Trịnh Cửu Công cũng cho là như vậy. Nhưng bọn họ ngàn vạn lần không ngờ tới, không thấy hòa thượng kia có động tác gì, chân cũng không động đã bất ngờ xuất hiện trước mặt Tuyết Diệt, lại tát cho bà một cái vào mặt.

Tuyết Diệt đã bị chọc cho giận điên lên, từ trước tới nay bà chưa từng bị vũ nhục như vậy, trong lòng rất muốn lột da rút gân Hoắc Nguyên Chân. Nhưng bà vẫn chưa vượt qua được khổ cảnh trước mắt, lần này cũng không lui lại mà nhảy ~ ngang sang bên một cái.

Cũng giống y như vừa rồi, Hoắc Nguyên Chân vẫn đi theo sát như bóng với hình. Nhưng phương pháp di chuyển mà không động tay chân như vậy thật là quỷ dị, khiến cho hai người Trịnh Cửu Công phải trợn mắt há mồm. Đây là thân pháp gì, dường như chỉ có quỷ hồn mới có thể di chuyển trực tiếp như vậy được.

Bốp!

Lão ni cô lại trúng thêm một tát tai.

Rốt cục Tuyết Diệt bộc phát, tức giận gào lên một tiếng:

-A!

Hai tay bà múa may như cối xay gió, cũng không cần biết trước mặt có người hay không, mỗi một chưởng đều quán chú mười hai thành công lực, hy vọng có thể một chưởng vỗ chết Hoắc Nguyên Chân.

Hoắc Nguyên Chân hơi rút lui một bước, tránh thoát Tuyết Diệt đang điên cuồng vừa đứng một ly, sau đó đứng lẳng lẳng trước mặt Tuyết Diệt không xa.

Tuyết Diệt múa may mấy chưởng, cảm giác bên người không còn ai, vội vàng rút lui một bước, giụi giụi đôi mắt lúc này đã hoàn toàn sưng húp, mơ hồ quan sát tình huống trước mắt.

Trước mắt dường như bóng dáng chập chờn của hòa thượng kia cách bà không xa. Giờ phút này cơn giận trong lòng đã biến Tuyết Diệt thành ma quỷ.

- A!

Tuyết Diệt phát ra tiếng thét dài:

- Tặc hòa thượng, ta muốn mạng của ngươi!

Mới vừa rồi công kích Phật điện là vô cùng thất sách, bị đối phương nắm được cơ hội tát cho liên hồi, Tuyệt Diệt muốn đối phương phải trả lại gấp trăm lần. Thân hình bà thoáng động, chuẩn bị công kích Hoắc Nguyên Chân.

-Úm!

Rốt cục chữ thứ nhất trong Lục Tự Đại Minh Chú bay ra tò miệng Hoắc Nguyên Chân. Chỉ trong thoáng chốc, sóng âm như sấm sét, giống như một chiếc búa tạ ngàn cân gõ mạnh vào tim Tuyệt Diệt ngay trước mặt, khiến cho thân thể bà z run rẩy kịch liệt, khí lực vừa tụ tập trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Không riêng như vậy, sóng âm lướt qua, chiếc mũ ni trên đầu Tuyệt Diệt lập

^ tức bị quét bay ra xa, bay theo một đường bằng phẳng vô mạnh vào một thân cây ngoài xa, hồi lâu mới rơi xuống.

Mà bản thân Tuyệt Diệt bị sóng âm này thổi cho da mặt ép sát, thân thể cũng lui về phía sau một chút.

Bà hứng trọn hoàn toàn đòn công kích này, có cảm giác sâu nhất. Mà hai người bên cạnh cũng cảm thấy trong đầu căng thẳng, dường như vừa bị người nện cho một quyền nặng nề vào ngực, hồi lâu không nói ra lời.

Trong nháy mắt, sắc mặt hai người có vẻ tái nhợt, bản lãnh hòa thượng này thật là sâu không lường được. Hết thấy hành động mới vừa rồi, tò lúc Tuyệt Diệt công kích Phật điện kia cho tới bây giờ bất quá chỉ trong thời gian rất ngắn. Thế nhưng trong khoảng thời gian này, hòa thượng kia đã biểu hiện ra bản lãnh khiến cho trong lòng hai người nảy sinh sợ sệt.

Nói hấn lợi dụng cơ hội Tuyệt Diệt công kích Phật điện bị phản chấn công kích cũng được, nói thủ đoạn của hấn không quang minh chính đại cũng được, mà Tuyệt Diệt bị đánh thành đầu heo cũng là không sai sự thật.

Thân pháp quỷ dị cùng tiếng rống vừa rồi của hấn, chỉ một tiếng đã chấn động tâm thần hai người run rẩy. Đây không phải là muốn nói cho hai người mình biết, không thấy Tuyệt Diệt đã hoàn toàn ngây người ra sao, đầu trọc đã lộ hẳn ra ngoài nhưng lại không hề cử động.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, đều thấy được thôi ý trong mắt đối phương, lại thấy tựa hồ hòa thượng này không có chú ý tới hai người mình, bước chân cả hai liền lui về phía sau, thối lui tới bờ tường.

Đương nhiên Hoắc Nguyên Chân thấy hành động của hai người, nhưng hấn giả vờ như không chú ý tới, mặc cho hai người thoát ra bên ngoài.

Hai người đi tới bên tường, thấy Hoắc Nguyên Chân còn không có động tĩnh gì, nghĩ thầm tại sao hòa thượng này không thấy hai người mình. Bằng vào thực lực mới vừa rồi biểu hiện ra, hấn phải nhìn thấy mới đúng.

Chẳng lẽ là hòa thượng này đang giả vờ?

Trong lúc bọn họ còn đang nghi hoặc, đột nhiên hòa thượng kia xoay đầu lại, hét lớn một tiếng với hai người:

-Ma!

Chữ thứ hai của Lục Tự Đại Minh Chú chấn động cho thân thể hai người vốn đã có đề phòng run lên một cái. Lần này hai người không kịp nghĩ tới bất cứ chuyện gì, tung mình bay qua tường mà ra, bỏ chạy không quay đầu lại.

Thấy hai người chạy trốn, Hoắc Nguyên Chân thở ra một hơi thật dài. May quá, hai người này ôm lòng nghi ngờ quá nặng, nếu bọn họ cũng xuất thủ đối phó mình, mình chỉ có đường chạy trốn. Cho dù là Lục Tự Đại Minh Chú hùng mạnh thật, nhưng nếu đối phương đã có phòng bị, uy lực của nó cũng sẽ giảm đi không ít.

Rốt cục hai người Trịnh Cửu Công bỏ chạy mất xác, chỉ để lại mình Tuyệt Diệt lão ni cô lúc này đã bị đánh thành đầu heo.

Dường như Tuyệt Diệt không có cảm giác gì đối với chuyện hai tên đồng bạn rời đi, mũi trên đầu bay mất cũng không quan tâm, cứ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, trong mắt lộ ra vẻ nguội lạnh như tro tàn.

Đã kích hôm nay đối với bà quá mức nặng nề. Sau khi bị hòa thượng này tát cho liên tục mười mấy cái thật mạnh, mình liều mạng phản kháng lại bị đối phương hét lớn một tiếng chấn nhiếp, chân khí vừa mới tụ tập lập tức giải tán, tình cảnh như vậy đã làm cho bà nguội lạnh tâm ý đối với bất cứ chuyện gì.

- A Di Đà Phật! Giác Mẫn sư thái, bà cũng là chưởng môn môn phái Phật giáo, ngàn vạn lần không thể làm ra chuyện bất kính đối với Phật tổ. Nếu như còn có lần sau, bản tăng nhất định xuất một chưởng đánh chết bà ngay tại chỗ!

Sau khi nói xong, Hoắc Nguyên Chân xoay người đi vào trong chùa, chuyện tới đây cơ bản đã kết thúc.

^ Đi được hai bước, đột nhiên Hoắc Nguyên Chân lại nói:

- Lâm Di bây giờ rất tốt, sống rất vui vẻ, ta thấy tạm thời nàng cũng không cần trở về với bà nữa. Hiện tại dáng vẻ của bà như vậy, e rằng không còn tâm trạng nào dạy đồ đệ nữa.

141. Chương 134: Võ Công Ác Độc (thượng)

Phương Trượng

Chương 134: Võ công ác độc (Thượng)

Sưu tầm:

Nguồn: vipvandan

Đã tự:

Trong đại điện Tung Sơn phái, Hoa Vô Kỵ sắc mặt tái xanh đang ngồi trên chủ vị.

Bên trái y là Đà chủ phân đà Cái Bang Hà Nam Cung Quý Lương, người này vào năm ngoái vừa đột phá Tiên Thiên, vốn cũng cùng là Tiên Thiên sơ kỳ như Hoa Vô Kỵ. Nhưng hiện tại công lực Hoa Vô Kỵ tiến nhanh, trở thành Tiên Thiên trung kỳ, đã bỏ rơi y lại phía sau.

Trong Cái Bang một khi trở thành cao thủ Tiên Thiên, cũng sẽ được truyền thụ Đả Cầu Bổng cùng mấy thức Giáng Long Thập Bát Chương. Bởi vì thời gian đột phá của Cung Quý Lương còn ngắn, cho nên chỉ được truyền thụ ba chiêu Giáng Long Thập Bát Chương.

Bất quá Cung Quý Lương ngày đêm khổ tâm luyện tập ba chiêu này, đã đạt đến mức lư hỏa thuần thanh.

Giáng Long Thập Bát Chương uy mãnh vô cùng, là tuyệt học trấn bang của Cái Bang. Bằng vào ba chiêu chương pháp này, thực lực Cung Quý Lương trong hàng ngũ Tiên Thiên sơ kỳ cũng là thượng đẳng.

Ngồi ở bên phải Hoa Vô Kỵ là một tên Phù Tang Lăng Nhân, người này một thân cẩm bào, lưng thắt đai đen, để hai hàng ria mép, hai tay cầm một thanh Vô Sĩ

dao, mũi dao chạm đất, đang khép hờ đôi mắt.

Phía dưới lại rất có nhiều người đang quỳ, phần lớn đều là khất cái, còn có mấy tên Phù Tang Lăng Nhân, ai nấy đều mặt mày sùng húp, hiển nhiên thời gian trước đây không tốt lành gì.

- Phế vật! Tất cả đều là phế vật!

Hoa Vô Kỵ nổi giận như điên, sắc mặt càng ngày càng âm lạnh:

- Các người đi giết một hòa thượng Thiếu Lâm cũng không thành công, người của Cái Bang chạy hết, người của Phù Tang bị vây ở Tề Vân Tháp năm ngày năm đêm, đối bụng hôn mê bị những dân chúng bình thường

kia bắt lại, hơn nữa còn đưa đến quan phủ. Nếu không phải là Tiết Độ Sứ Đại nhân lên tiếng, chỉ sợ cũng đã bị chém đầu ở Lạc Dương, quả thật là hoang đường, thành sự không đủ bại sự có thừa!

Tên Phù Tang Lăng Nhân đang ngồi chậm rãi mở mắt, nói với Hoa Vô Kỵ:

- Hoa chương môn, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách những người này làm việc bất lợi, kế hoạch là ngay từ đầu mọi người thống nhất vạch ra, Quan Tiết Độ Sứ cũng biết chuyện này. Nhưng hôm nay kế hoạch thất bại, trách bọn chúng cũng không công bằng!

Hoa Vô Kỵ liếc mắt nhìn liếc Phù Tang Lăng Nhân kia một cái:

- Sơn Mộc tiên sinh, các người vượt trùng dương xa xôi tới đây, vì lý do gì Hoa mỗ biết rất rõ ràng, Tiết Độ Sứ Đại nhân cũng rất rõ ràng. Bây giờ rất nhiều chuyện đã chuẩn bị gần như xong xuôi, duy chỉ còn rất nhiều yếu tố bất lợi đối với chúng ta trên giang hồ chưa được giải quyết.

- Hiện tại đã điều tra rõ hòa thượng Thiếu Lâm này chính là tên hòa thượng trước kia giải cứu Triệu Nguyên Cơ, cho nên Tiết Độ Sứ Đại nhân mới hạ lệnh tru diệt.

Quay đầu lại nhìn Cái Bang Cung Quý Lương một cái, Hoa Vô Kỵ tiếp tục nói:

- Thiên Đạo Minh chúng ta làm việc vì Tiết Độ Sứ Đại nhân, mặc dù hiện tại Cái Bang cùng Phù Tang cũng không phải là người trong Thiên Đạo Minh, nhưng mọi người đều có chung ích lợi. Hơn nữa Cung Đà chủ, thật ra thì người cũng giống như Hoa mỗ, nhiều năm trước đã đầu phục Tiết Độ Sứ Đại nhân, chỉ bất quá Hoa mỗ ở ngoài sáng, người ở trong tối, hôm nay nghiệp lớn Tiết Độ Sứ Đại nhân chấn hưng, người mới nổi lên mặt nước.

- Bất quá người cũng đừng quên, hiện tại người đã không thể nào xuống thuyền được nữa. Một khi rời khỏi Tiết Độ Sứ Đại nhân cùng Thiên Đạo Minh ta, vị trí Phân đà chủ của người sẽ bị người đoạt lấy rất nhanh, người cũng sẽ bị tổng đà Cái Bang đuổi giết.

sắc mặt Cung Quý Lương chợt biến:

- Hoa Minh chủ, người nói không sai. Nếu Cung Quý Lương ta đã đi theo Tiết Độ Sứ Đại nhân, đã nghĩ đến sau này sẽ có một ngày như thế. Những chuyện này không cần người nói ta cũng hiểu, nhưng chuyện này không liên quan gì tới chuyện đối phó với tên hòa thượng Thiếu Lâm kia.

- Sai rồi! Có liên quan với Tiết Độ Sứ Đại nhân, như vậy cũng có liên quan với chúng ta. E rằng người vẫn chưa biết, có người đi Thiếu Lâm dâng hương đã nhìn thấy một hòa thượng, rất có thể chính là tên Nhạc Ung lúc trước bảo vệ Triệu Nguyên Cơ, bây giờ đã xuất gia làm tăng! xem tại

Sắc mặt Cung Quý Lương lại biến:

- Hòa thượng này thật sự dám đối nghịch cùng Tiết Độ Sứ Đại nhân như thế sao?

- Chuyện này đã không cần hoài nghi nữa, ban đầu cứu Triệu Nguyên Cơ cùng Nhạc Ung, chỉ sợ giữa bọn họ cũng có liên lạc. Hiện tại Nhạc Ung xuất gia làm hòa thượng, Triệu Nguyên Cơ chạy về một mình, không thể nghi ngờ cũng là hòa thượng này giúp một tay.

- Ngoài ra còn nói cho người biết một chuyện nữa, trước đó vài ngày Trường

An truyền tới tin tức, nói là hàn độc của Triệu Nguyên Khuê đã bắt ngờ khỏi hẳn, hơn nữa chính là chữa trị ở Tung Sơn Thiếu Lâm tự Hà Nam, người trị thương cho y chính là phương trượng Thiếu Lâm Nhất Giới!

- Hòa thượng này lại có bản lĩnh như thế sao?!

Cung Quý Lương vô cùng kinh ngạc, trước kia y cũng chưa nghe nói qua môn phái Thiếu Lâm tự này, không ngờ rằng mấy tháng gần đây lại nổi danh như vậy.

- Bây giờ đã xác định, Thiếu Lâm tự cùng Trường An có liên hệ muôn vàn, có bất lợi rất lớn đối với nghiệp lớn của Tiết Độ Sứ Đại nhân. Cho nên Tiết Độ Sứ Đại nhân nghiêm lệnh chúng ta nhất định phải diệt trừ Thiếu Lâm, ít nhất cũng phải giết chết Nhất Giới. Thậm chí cũng có thể tạm thời gác lại chuyện đối phó phân đà Ma giáo, bất quá đáng tiếc, kế hoạch Cái Bang các người cùng Phù Tang Lăng Nhân liên thủ ám sát đã thất bại.

Tên Phù Tang Lăng Nhân Sơn Mộc kia có vẻ lúng túng, nói với Hoa Vô Kỵ:

- Quan Tiết Độ Sứ tay cầm trọng binh, phái ra một đội binh mã trực tiếp xông lên Thiếu Lâm tự không phải được sao, vì sao phải làm chuyện phí công như vậy?

Hoa Vô Kỵ nói:

- Đây chính là chỗ inh của hòa thượng Thiếu Lâm kia, có thể các người

còn không biết, phụ thân Tiết Độ Sứ Đại nhân, Quan Sơn Nguyệt, hôm nay đã xuất gia ở Thiếu Lâm làm tăng, hơn nữa còn trở thành nhân vật quan trọng, là sư đệ của tên Nhất Giới kia.

- Có chuyện này sao?!

Cung Quý Lương trợn to hai mắt, khó trách rất lâu cũng không thấy Quan Sơn Nguyệt, thì ra lão đã lên Thiếu Lâm làm hòa thượng.

- Đúng vậy, có thể thấy được hòa thượng này đã sớm tổn hao tâm huyết muốn đối phó Tiết Độ Sứ. Hiểu tâm của Tiết Độ Sứ Đại nhân nổi tiếng thiên hạ, năm đó Quan Sơn Nguyệt muốn có một món Phật khí, Tiết Độ Sứ bỏ ra ngàn vàng cầu mua, thậm chí đích thân đi nhiều tự viện, nhưng cuối cùng đều không thu hoạch được gì. Hôm nay phụ thân ngài xuất gia ở Thiếu Lâm, làm sao ngài có thể phái ra binh mã tấn công Thiếu Lâm đây?

- Cho nên Tiết Độ Sứ Đại nhân cho là, chuyên giang hồ cứ để cho giang hồ giải quyết, cho nên chuyên này mới rơi vào đầu chúng ta, hơn nữa chúng ta còn không thể cường công Thiếu Lâm.

Nghe xong những lời này của Hoa Vô Kỵ, Cung Quý Lương cùng Sơn Mộc đều cảm thấy khó khăn. Chuyên này cũng không dễ giải quyết, bây giờ phương trượng kia đã sinh lòng cảnh giác, nếu như hấn cứ chui rúc trong Thiếu Lâm không ra, thật đúng là khó khăn.

- Để ta đi ám sát hấn!

Sơn Mộc đứng lên, chủ động xin ra trận. nguồn

142. Chương 134: Võ Công Ác Độc (hạ)

Chương 134: Võ công ác độc (Hạ)

Sưu tầm:

Nguồn: vipvandan

Đã tự:

- Vốn lúc trước cho rằng ám sát hấn ở Thiếu Lâm sẽ rất khó khăn, cho nên mới lựa chọn Bạch Mã tự, bây giờ xem ra cũng chỉ có biện pháp này.

Hoa Vô Kỵ gật đầu một cái, nhưng lại nói với Sơn Mộc:

- Cho dù ám sát, chỉ sợ người cũng khó có thể đảm nhiệm, không phải là ta xem thường người, bản thân thực lực Nhất Giới này không tệ, bây giờ cũng không ai biết được rốt cục tài nghệ hấn như thế nào. Bất quá lần trước đại hội võ lâm, Ma giáo La Thái Y đuổi giết hấn, im tiếng biệt tích một tháng. Một tháng sau, người này lại xuất hiện mạnh khỏe như trước, chuyên này cũng đã chứng minh thực lực của hấn.

- Hơn nữa Tăng Đạo Ni hai lần phái ra nhân thủ đối phó hấn, đều bị hấn khéo léo hóa giải, còn chưa thử được hấn sâu hay cạn. Đừng nói là người đi, cho dù là đích thân ta đi cũng không nắm chắc chuyên này.

Cung Quý Lương có vẻ nóng nảy:

- Vậy thì mặc cho hấn tiêu dao như vậy, chúng ta lại không thể làm gì được sao?

Trong mắt Hoa Vô Kỵ thoáng qua một vệt hàn quang:

- Xem ra chúng ta cần mời một cao thủ chân chính ra tay.

- Cao thủ? Chẳng lẽ bây giờ ở võ lâm Hà Nam, còn có người võ công trên cả Hoa Minh chủ sao?

Cung Quý Lương cùng Sơn Mộc cùng kêu lên.

- Đạo võ công bác đại tinh thâm, nội lực cao cũng không thể quyết định hết thấy. Nếu như ta chỉ tu luyện một môn Hàn Băng chân kinh mà không có luyện thành Hàn Băng thần chưởng, như vậy võ nghệ cũng không có gì tiến bộ so với trước kia, có một ít võ học hùng mạnh cho phép khiêu chiến vượt cấp.

- Điều này cũng không giả, tỷ như Giáng Long Thập Bát Chưởng của ta, mặc dù ta mới vừa tiến vào Tiên Thiên sơ kỳ, hơn nữa chỉ biết ba chiêu chưởng pháp, nhưng cũng có thể đủ để đối phó Tiên Thiên sơ kỳ phổ thông.

- Đạo pháp của ta cũng vô cùng lợi hại!

Nghe thấy Cung Quý Lương khoa trương chưởng pháp mình, bên kia Sơn Mộc cũng nói đạo pháp của y lợi hại.

Bất quá Hoa Vô Kỵ cùng Cung Quý Lương không thêm để ý tới chuyện này. Mặc dù cùng hợp tác với nhau, nhưng trong xương cốt bọn họ vẫn hết sức bài xích

những người Phù Tang ngoại lai này. Chỉ bất quá đây là lựa chọn của Tiết Độ Sứ Đại nhân, bọn họ cũng không có biện pháp.

- Người mà ta nói là một nữ tử.

- Nữ tử? Cảnh giới gì?

- Cảnh giới ư, không chênh lệch mấy so với Cung Đà chủ, thậm chí tiến vào Tiên Thiên trễ hơn Cung Đà chủ, cũng chỉ mới hơn ba tháng, hôm nay ổn định cảnh giới, mới vừa xuất quan. (.

- Hoa Minh chủ, chuyện này quả thật là không thỏa đáng, nếu là như vậy còn không bằng để cho Sơn Mộc tiên sinh đi. Tối thiểu y cũng là Tiên Thiên sơ kỳ, hơn nữa tiến vào Tiên Thiên sơ kỳ đã được mấy năm, luận công lực hẳn còn trên nữ tử này.

- Cho nên ta đã nói, có một ít người không thể chỉ nhìn vào cảnh giới. Mặc dù nội công nữ tử này không cao, nhưng sở học võ công lại rất là mạnh mẽ. Hơn nữa có thân phận nữ tử che chở, hẳn là nhân tuyển thích hợp hơn so với Sơn Mộc tiên sinh.

- Nàng học võ công gì vậy, ta muốn tỷ võ với nàng!

Nghe thấy Hoa Vô Kỵ nói một nữ tử mới vừa tiến vào Tiên Thiên Lợi hại hơn

mình, Sơn Mộc chợt đứng lên, cho là Hoa Vô Kỵ muốn vũ nhục mình, y muốn đích thân tỷ thí cùng nữ tử đó.

- Sơn Mộc tiên sinh, không cần kích động, môn võ công này ta có nói người cũng chưa chắc đã biết, bất quá Cung Đà chủ hẳn có thể biết một ít.

- Rốt cuộc là công phu gì mà lợi hại như vậy?

Hoa Vô Kỵ cười một tiếng:

- Đây là một loại trảo pháp, trảo này cực kỳ hung ác, xuất ra một trảo, trên đầu lập tức thủng năm lỗ.

Cung Quý Lương nghe xong có điều lãnh ngộ, nhưng không dám xác định.

Sơn Mộc nghe xong đầu óc mơ hồ, chẳng qua là cảm thấy loại võ công này vô cùng độc ác, cũng không biết là cái gì.

Hoắc Nguyên Chân tươi cười nhìn Hoàng Phi Hồng trước mắt, tiểu tử này đang đi tới đi lui, gân cổ đã nổi vồng lên. nguồn

- Được rồi Phi Hồng, không nên đi vòng vòng nữa, đầu ta đã choáng váng rồi.

Hoàng Phi Hồng ngừng lại, nói với Hoắc Nguyên Chân:

- Phương trưởng, ngài dạy đệ tử vài chiêu đi, đệ tử nhất định phải đánh bại Tô Xán. Ngày hôm qua tiểu tử kia ở trong Đăng Phong huyện thành, trên người đeo ba túi vải, đã thành đệ tử chính thức của Cái Bang. Đệ tử rất muốn dạy dỗ tên phản đồ này, nhưng võ công của y có tiến bộ, không ngờ rằng đệ tử đánh không lại y. Phương trưởng, ngài hãy dạy cho đệ tử vài chiêu tuyệt học, sau khi đệ tử luyện thành sẽ xông vào Cái Bang, bắt Tô Xán mang về đây.

- Ủa, Tô Xán được lên đệ tử ba túi nhanh như vậy sao?

- Đúng vậy, những người của Cái Bang nói bản thân Tô Xán có võ công, hơn nữa trước kia cũng là tên khát cái, là nhân tài khó được, sau khi vào bang, Cung Quý Lương trực tiếp cho y ba túi vải.

Thấy Hoàng Phi Hồng tức giận, Hoắc Nguyên Chân khoát tay áo một cái:

- Mỗi người đều có chí riêng, không thể cưỡng cầu, có lẽ Tô Xán cảm thấy làm một khát cái chính là chuyện vui sướng nhất.

- Nhưng phương trưởng

Thấy Hoàng Phi Hồng còn muốn giải thích, Hoắc Nguyên Chân cười cắt lời y:

- Chuyện này người không cần xía vào, nói ta nghe thử gần đây có chuyện gì thú vị đi.

Thấy phương trưởng đã quyết định, Hoàng Phi Hồng cũng không tiện nói gì nữa, rốt cục ngồi xuống:

- Chuyện thú vị thì không có, bắt quá ít ngày trước, nghe nói ở địa phương nào đó giữa Trịnh Châu và Đăng Phong huyện, Ma giáo Pháp Vương La Thái Y cỡi ngựa trên quan đạo đụng phải một người. Người này cũng cỡi ngựa, hai người đi tới ngược chiều, không ai chịu nhường đường, cuối cùng dứt khoát giao thủ, hai người đại chiến hơn nửa canh giờ.

- ủa, đại chiến cùng La Thái Y nửa canh giờ sao? Chắc cũng là cường giả Tiên Thiên trung kỳ.

Nghe thấy tin tức này, Hoắc Nguyên Chân lập tức nhớ đến ít ngày trước La Thái Y đã tới chỗ mình, nói muốn đi đánh chặn bọn Tuyệt Diệt, nhưng rốt cục bọn Tuyệt Diệt vẫn tới, chứng minh La Thái Y không có chặn lại.

Mà La Thái Y đi theo phương hướng Trịnh Châu, như vậy rất có thể là dọc đường gặp người khác, hơn nữa còn xảy ra chiến đấu.

Nhưng Hoắc Nguyên Chân biết thực lực La Thái Y rất mạnh, có thể đánh nhau

với nàng lâu như vậy, người kia không phải là kẻ yếu, chắc chắn cũng là cao thủ trên giang hồ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Không ngờ Hoàng Phi Hồng lại nói:

- Người này thật sự không phải là Tiên Thiên trung kỳ, hình như là một cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ.

- Có chuyện này sao?

Nghe thấy lời của Hoàng Phi Hồng, Hoắc Nguyên Chân lập tức ý thức được người này tuyệt đối không đơn giản, nhất định là học tập một môn võ công cao thâm.

- Cũng là một nữ tử, nghe nói người này một thân áo đen, khăn đen che mặt, không có sử dụng bất kỳ binh khí nào, chỉ dựa vào đôi tay, tựa hồ là một loại võ công xảo pháp. La Thái Y nội lực thâm hậu, kiếm pháp sắc bén, đúng là chiếm cứ thượng phong, nhưng xảo pháp người này vô cùng tinh diệu, võ học vượt xa bình thường. Mặc dù La Thái Y chiếm thượng phong, nhưng muốn đánh bại đối thủ chỉ sợ cũng phải trả một cái giá tương đối, cho nên đến cuối cùng, chuyện này cũng không giải quyết được gì.

143. Chương 135: Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện (thượng)

144. Chương 135: Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện (hạ)

145. Chương 136: Bắt Giữ Hòa Thượng Quét Sân (thượng)

146. Chương 136: Bắt Giữ Hòa Thượng Quét Sân (hạ)

147. Chương 137: Nghi Hoặc Của Lão Đại

148. Chương 138: Lý Luận Hạt Giống Thuyết Phục Mã Tặc

149. Chương 139: Hoa Tiểu Hoàn

150. Chương 140: Ngọn Lửa Tò Mò Của Pháp Vương

151. Chương 141: Hành Động

152. Chương 141: Không Đả Thương Người

153. Chương 142: Thuần Âm Thuần Dương

154. Chương 143: Thuần Âm Thuần Dương

155. Chương 144: Hành Động Quy Mô Lớn

156. Chương 145: Sinh Tử Phù

157. Chương 146: Lão Bất Tử

158. Chương 147: Tịnh Niệm Thiền Tông

159. Chương 148: Đưa Ông Táo

160. Chương 149: Nhất Đỗ Thần Công

161. Chương 150: Thần Uy

162. Chương 151: Huyết Ma Tàn Đồ

163. Chương 152: Trận Chiến Chân Chính

164. Chương 153: Thanh Trìng Cái Bang

165. Chương 154: Giác Mộng Hợp Kích Thập Bát La Hán

166. Chương 155: Tâm Kết Của Vô Danh

167. Chương 156: Mộ Dung Thu Vũ

168. Chương 157: Hóa Tác Tương Tư Hồng Đậu Hồng

67

169. Chương 158: Người Dưới Bể Sắp Ra Rồi

170. Chương 159: anh Như Nguyễn